
„EJIET UN DARIET PAR MĀCEKĻIEM!”

DENS SOLIS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2014. GADA 1. CETURKSNIM

Mācekļu Kungs

Iesākumā Dievs radīja pilnīgu, bezgrēcīgu pasauli. Cilvēki baudīja priekštiesību godāt un pielūgt savu Radītāju, kā arī sekot Viņam. Dzīvei vajadzēja tā turpināties mūžīgi.

Tomēr sātans pavedināja mūsu zemes pirmos vecākus grēkot, atņemot cilvēcei tās patieso jēgu, nolūku un svarīgumu. Dumpis izplatījās, inficējot visu planētu.

Kristus upuris ir mūsu vienīgā cerība. Glābšana Golgātā piedāvā mums brīvību un vienīgo izeju no bezjēdzības un nenožīmīguma. Grēcīgajiem cilvēkiem tiek piedāvāta atbrīvošana, piedošana un iespēja atjaunot sākotnējo stāvokli.

Dievs aicina ticīgos visās malās kļūt par šīs nepārspējamās žēlastības vēstnešiem, – stāstīt par dievišķo glābšanu tiem, kas ir nonākuši sāta na verdzībā, aicinot viņus sekot savam Kungam, pielūgt un slavēt savu Radītāju. Kristus parādītajai priekšzīmei, darot cilvēkus par mācekļiem, vajadzētu kļūt par paraugu, kam ticīgie seko, veicot viņiem uzticēto lielo uzdevumu. (Mat. 28:19, 20)

Tāpēc šī ceturkšņa tēma ir mācekļi. Lai gan šim jēdzienam ir daudz aspektu, šajā pētījumā aplūkosim procesu, kurā mēs kļūstam par Jēzus sekotājiem un līdz ar to par labākiem dvēseļu mantiniekiem.

Galu galā, Jēzus ir katra kristieša paraugs, īpaši dvēseļu mantošanas darbā. Vai būtu neloģiski domāt, ka efektīvas evaņģelizācijas atslēga meklējama nevis populārajā psiholoģijā, masu mārketinga metodēs un sīki izstrādātās veicināšanas programmās, bet sekošanā vienkāršajam Kristus paraugam?

Kā Jēzus piesaistīja Savus sekotājus? Ko mēs varam mācīties no Kristus parauga, kas padarītu mūs spējīgus efektīgāk vadīt citus pie Viņa? Kā mēs varam izpildīt lielo uzdevumu? Kā Jēzus uzrunāja šādas atšķirīgas grupas: bagātos un trūcīgos, ticīgos un ateistus, tos, kam piemita politiska vara, un pakļautībā esošos? Kā Jēzus atslēdza nejutīgās sirdis, iedvesa cerību atstumtajos, liegi pamodināja bērnu maigās sirdis un pārvarēja etniskās un sociālās barjeras, lai darītu cilvēkus par mācekļiem? Kā

Viņš iekļuva bagātības un varas cietokšņos, nojauca garīgi augstprātīgo reliģisko vadītāju aizsargmehānismus un atdzīvināja cerību starp tiem, kas cīnījās ar nāvējošām slimībām?

Tie nav tikai jautājumi diskusijām, kas stimulē domu apmaiņu. Drīzāk tā ir svarīga pētījumu joma kristiešiem, kuru dedzīgākās ilgas ir sekot Jēzum paraugam, vadot pazudušās avis pie mīlošā Gana.

Pāvils arī aicināja ticīgos sekot viņam tā, kā viņš seko Kristum. Būtu dīvaini, ja ticīgie 21. gadsimtā pieņemtu zemākus standartus nekā tie, ko Pāvils iedibināja pirmajā gadsimtā.

Visbeidzot, sekošana Jēzum lielā mērā ir kaut kas vairāk par ierobežotajiem uzskatiem, ka mācekļība ir tas pats, kas metodes nepareizas uzvedības un ieradumu labošanai, lai arī cik svarīgas būtu šīs izmaiņas. Vispārējā izpratne par mācekļiem ir nepilnīga, kamēr tā nav saistīta ar kvēlām ilgām sekot Jēzum un nav sasniegusi pārdabisku rezultātu – dedzīgas ilgas vest pie Kristus arī citus.

Mums ir daļrunīgi pateikts: „Neviens vēl nav nonācis pie Kristus, ja viņa sirdī nav dzimusi vēlēšanās stāstīt citiem, kādu dārgu Draugu viņš ir atradis Jēzū; glābjošā un svētdarošā patiesība nevar palikt ieslēgta viņa sirdī. Ja mēs esam ietērpti Kristus taisnībā un pildīti ar prieku, ko rada Viņa Gars mūsos, tad nespēsim klusēt. Ja mēs esam baudījuši un redzējuši, cik Kungs ir labs, tad mums būs ko stāstīt. [...] Radīsies dedzīga vēlēšanās iet to ceļu, kuru gājis Jēzus.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus” 78., 79. lpp.)

Tas arī ir mūsu šī ceturkšņa temats.

Dens Solis dzimis ASV Teksasas štatā, sīkzemnieka un laukstrādnieka mazdēls. Izglītību ieguvis Endrjūsa Universitātē un Reformētajā teoloģijas seminārā. Draudzē kalpojis kā mācītājs, savienības nodaļu vadītājs un koledžas profesors. Viņiem kopā ar sievu Sindiju, pamatskolas skolotāju, ir trīs pieauguši bērni, kas kalpo Kungam Vašingtonā, Kalifornijā un Tenisijā.

1. TĒMA 28. DECEMBRIS – 3. JANVĀRIS

MĀCEKĻI UN RAKSTI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 4:1-12, Mat. 12:3-8, Mat. 5:17-39, Lūk. 24:13-32, Ap.d. 1:16-20.

ATMIŅAS PANTS:

„Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani!” (Jāņa 5:39)

Izmantojot krāmu tirgū pirkto metāla detektoru, Terijs Herberts no Anglijas atrada apzeltītus anglosakšu ieročus un sudraba priekšmetus, kas bija aprakti zemnieka laukā. Atradumu aptuvenā mantiskā vērtība bija vairāk nekā 5 miljoni ASV dolāru.

Līdzīgi tiem, kas meklē mantu uz lauka vai dubļos, starp akmeņiem un atkritumos, mums ir jābūt uzmanīgiem, lai mūsu ceļā nenonāktu kaut kas tāds, kas neļautu atrast īsto mantu: Jēzu Kristu. Meklējot mūžīgās bagātības, farizeji un saduķeji līdzīgi „izrakņāja” senos svētos rakstus. Ironiski, ka viņi savu dārgumu karti – Rakstus – bija tik radikāli nepareizi sapratuši, ka pilnībā bija palaiduši garām to būtību – Jēzu.

Jēzus iekļāva Rakstus Savā mācekļu veidošanas metodoloģijā gan tiešā, gan netiešā veidā. Vislielākā „apslēptā manta” bija ietverta pravietiskajos rakstos, kas norādīja uz Viņu. Līdz ar to neievērot Jēzu nozīmēja palaist garām Rakstu mērķi. Tāpēc tas nozīmē, ka mūsu pūlēm, darot cilvēkus par mācekļiem, galu galā, ir jābūt saistītām ar Jēzu un ar to, ko Viņš mūsu labā ir izdarījis.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. janvārī!

SVĒTDIENA, 29. DECEMBRIS

Jēzus un Bībele

Tā kā Jēzus ir paraugs visiem ticīgajiem, Viņa nodošanās Rakstiem ir jautājums, ko nevar aplūkot garāmejojot.

Izlasi Lūk. 4:1-12 un 16-21! Ko šie panti stāsta par Kristus attieksmi pret Bībeli? _____

Stāsts par Kristus kārdināšanām tuksnesī parāda, ka, citējot Rakstus, Jēzus atvairīja ikvienu sātana izaicinājumu un lūgumu. Visticamākais, ka rakstu ruļļi četrdesmit dienas garā tuksneša ceļojuma laikā nebija pieejami. Tas skaidri norāda, ka Kristus bija noglabājis atmiņā nozīmīgākās Rakstu daļas. Raksti, kas citēti tuksnesī, bija no Mozus grāmatām, bet citur Jēzus citē arī citas ebreju Bībeles daļas (Mat. 21:42, 22:44). Skaidrs, ka Kristum bija plašas Rakstu zināšanas.

Tomēr ievēro – Kristum Raksti ir vairāk nekā tikai ierocis kārdināšanu pārvarēšanai un personīga svētuma iegūšanai. Jēzus atzina, ka Raksti norāda uz Viņu. Sinagogas apmeklējuma laikā, par ko ziņots Lūk. 4:16-30, Jēzus citē Jesaju, tad paziņo, ka šis pants norāda uz Viņu kā uz Svaidīto, lai atbrīvotu apspiestos un pasludinātu viņiem brīvību. Jēzus saprata, ka Viņš ir mesiānisko pravietojumu piepildījums. Tādējādi Jēzus ne tikai saprata, ka Bībele norāda uz Viņu, bet jau agri Savā kalpošanā Viņš izmantoja Bībeli, lai arī citiem norādītu uz Sevi.

Lai gan ir svarīgi zināt Bībeli, ar to vien nepietiek. Daži slavenākie Bībeles zinātnieki nebija pat ticīgi kristieši. Tāpēc mums vajadzētu sev jautāt: kā mēs varam pārliecināties, ka Bībeles izpēte un lasīšana palīdz mums labāk iepazīt Jēzu un to, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā? Tas ir, kā mēs varam padarīt Bībeles izpēti par tādu, kas pārveido dzīvi? _____

Rakstu autoritāte

Izlasi šos pantus! Ko tie mums stāsta par Jēzus attieksmi pret Bībeli? Mat. 5:17-20, 12:3-8, 15:3-11, Jāņa 10:34-37, 17:14-19, Lūk. 24:44. _____

Kad vien Kristus debatēja ar reliģiskajām autoritātēm, Viņš pamatojās nevis uz abstraktu filosofiju, pat ne uz personīgo autoritāti, bet uz Rakstu mācību. Nosakot, kas ir pareizs un kas ne, Jēzus balstīja Savus argumentus uz Rakstu pamata. Kad pretinieki apšaubīja Kristus mācības šķīstību, Viņš norādīja uz īpašiem pantiem Rakstos. Runājot par praktiskiem jautājumiem, Jēzus norādīja klausītājiem uz dievišķo atklāsmi. Kristus saprata, ka Viņa dievišķajai misijai bija jāpaveic tas, ko bija paredzējuši senie pravieši.

Salīdzini Kristus parādīto cieņu pret Rakstiem ar valdošo attieksmi, ko mūsdienās bieži parāda pat tie, kas sauc sevi par kristiešiem! Pat veselas denominācijas ir nonākušas pie uzskata, ka Bībele ir interesanti, bet pamatā neuzticami vēsturiski manuskripti. Radīšana sešās dienās, iziešana no Ēģiptes, pat Jēzus miesīgā augšāmcelšanās (vēl vairāk burtiska otrā nākšana) tiek apšaubīta un pat ieskaitīta mītu statusā.

Ir skaidri redzams, kā tas ietekmē mācekļu jautājumu. Kāpēc gan kādam vajadzētu atdot savu dzīvi tam, kas balstīts uz mītiem? Cilvēkiem, kas ir apkrauti ar reālām problēmām, ir vajadzīgs reāls Glābējs. Citādi evaņģēlijs kļūst par nevērtīgu mantu vai, runājot līdzībās, par plastmasas monētu, kas nokrāsota zelta krāsā. No attāluma kādu var piemuļķot, bet, tuvāk izpētot, plastmasa piedzīvos atstumšanu. Vienīgais drošais ceļš ir sekot Kristus paraugam, paaugstinot Bībeli, godājot to un paklausot tai.

Nāve nav mīts, vai ne? Tā nav arī vienkārši simbols. Tā ir viena no skarbākajām realitātēm, ar ko mēs visi saskaramies. Padomā, kāda ietekme ir uzskatam, kas Bībeles mācības par Jēzus augšāmcelšanos vai Viņa otro nākšanu uztver tikai kā simbolu vai mītu! Kāpēc mums personīgi un kā draudzei nekad nevajadzētu pieļaut to, ka nokļūstam šajā sātana slazdā?

Publiskā sludināšana

Ļaudis nāca pie Jēzus dažādās vietās, tai skaitā publiskās. Rakstiem bija ievērojama loma Kristus publiskajās runās. Viņa svētrunas un publiskās sarunas bija pilnas gan ar tiešiem citātiem, gan ar netiešām norādēm uz Rakstiem.

Izlasi Mat. 5:17-39! Kā šie panti parāda, kādā veidā Kristus izmantoja Rakstus publiskajā kalpošanā? _____

Kristus zemes dzīves laikā vidusmēra israēlieša attieksme pret Rakstiem bija lielā mērā formāla. Viņi meklēja Rakstos norādījumus un ētiskus principus. Pareiza uzvedība tika uzskatīta par maksu, lai iegūtu mūžīgu svētlaimi. Tomēr Jēzus sagrāva viņu formālos uzskatus un ārēji noregulētu uzvedību aizstāja ar sirds reliģiju.

Uz Kristu vērsta reliģija ir sakņota pārveidotā sirdī, kas vada uz ētisku uzvedību. Ironiski, ka daži farizeji, steidzoties iegūt morālu pilnību, nebija meklējuši dzīvas attiecības ar Dievu. Jēzus norādīja uz šīm nepilnībām, un kā dziedināšanas līdzekli Viņš aicināja klausītājus pieņemt Viņu par savu Glābēju un Kungu. Jēzum ienākot kā iekšēji kontrolējošam spēkam, uzvedības standartiem nevajadzētu pazemināties, bet gan paaugstināties. Viss, kas cilvēkam ir jādara, – jālasa Kalna svētruna, lai redzētu, cik augsti ir Viņa morālie standarti.

„Kā kaut kas savāds un jauns šie vārdi atskan pārsteigtā pūļa ausīs. Šāda mācība ir pretstats tam, ko cilvēki jebkad ir dzirdējuši no priesteriem vai rabīniem. Tur nav nekā, kas glaimotu ļaužu lepnumam vai atbalstītu viņu godkārigās cerības. Tomēr šo jauno Skolotāju apņem spēks, kas tos saista un pārsteidz. Dievišķās mīlestības pievilcība izplūst no Viņa kā smarža no zieda. [...] Visi instinkti jūt, ka šeit ir Kāds, kas lasa dvēseles noslēpumus un tomēr tuvojas tiem dziļā līdzjūtībā.” (E. Vaita „Domas no svētību kalna”, 7. lpp.)

Būt formālam, tiesājošam un nosodošam ir vieglāk, nekā mēs domājam, vai ne? Kā mēs varam pasargāt sevi no šīs bieži sastopamās rīcības? _____

Personīgā kalpošana

Piemēri Kristus publiskajai kalpošanai ir pārpilnībā. Tikpat aizraujošas ir Kristus personīgās sastapšanās gan ar vienkāršajiem sabiedrības locekļiem, gan arī ar elites pārstāvjiem. Šie stāsti ir unikāls ieskats tajā, cik centrālu lomu Raksti ieņēma Kristus kalpošanā.

Izlasi Jāņa 13:18-20 un Lūk. 10:25-28, 24:13-32! Kāda ir Rakstu loma šajos pantos? Kāds bija Jēzus nolūks, citējot šos konkrētos pantus? Kāds bija rezultāts mazo grupu saskarsmei ar Rakstiem? _____

Kristus atkārtoti citē Rakstus, aicinot klausītājus kļūt par mācekļiem. Tas skaidri parāda, ka Jēzus autoritāte un uzticība Viņam balstījās uz Rakstiem, nevis tikai uz personīgu pievilcīgumu. To īpaši var redzēt veidos, kā Jēzus izmantoja Rakstus, runājot ar mācekļiem uz Emavas ceļa.

„Iesākdams ar Mozu, ar Bībeles vēstures pašām pirmajām lappusēm, Kristus izskaidroja visus Svētos Rakstus, kas attiecās uz Viņu. Ja Jēzus tiem būtu atklājies jau sākumā, mācekļi justos apmierināti un sava prieka pārpilnībā vairs ne pēc kā cita neilgotos. Bet tiem bija nepieciešams izprast Vecās Derības simbolu un pravietojumu norādījumus par Kristu. Uz tiem jābalstās viņu ticībai. Lai viņus pārliecinātu, Kristus nedarīja nekādus brīnumdarbus, bet vispirms izskaidroja Rakstus. Kunga nāvi tie bija uzskatījuši kā visu cerību zaudējumu, bet Viņš no pravietojumiem pierādīja, ka tā ir visstiprākais ticības balsts. Pamācīdams šos mācekļus, Jēzus rādīja, cik svarīga ir Vecā Derība, jo tā liecina par Viņa misiju.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 796.-799. lpp.)

Pakavējies pie Lūk. 24:32, īpaši pie frāzes „vai mūsu sirdis mūsos nedega”! Ko tas nozīmē? Kad tava sirds pēdējo reizi dega par patiesībām, kas mums ir dotas? Ja tas ir bijis sen, tad varbūt tava sirds ir kļuvusi auksta? Ja jā, tad kā šajā situācijā varētu kaut ko izmainīt? _____

Nākamā paaudze

Kā jau redzējām, Jēzus piešķīra Bībelei lielu nozīmi. Viņš nekad neapšaubīja neviena Bībeles panta autoritāti, ticamību un autentiskumu. Tomēr visos gadsimtos cilvēki to ir darījuši un dara pat mūsdienās.

*Izlasī Mat. 12:15-21, Marka 1:1-3, Ap.d. 1:16-20, 3:22-24 un Rom. 10:10, 11!
Ko šie panti mums stāsta par pirmo kristiešu attieksmi pret Rakstiem? Ko mēs varam no viņiem smelties sev un savai attieksmei pret Bībeli? _____*

Pirmie kristīgie rakstnieki turpināja izmantot Rakstus, lai apstiprinātu nācarieša Jēzus kā Mesijas autentiskumu. Patiesībā viņi puda uzskatu, ka kristietība ir nesaraujami saistīta ar Dieva pašatklāsmi ebreju Rakstos.

Jēzus pats izmantoja šos svētos rakstus. Tagad Kristus mācekļi darīja to pašu. Personīgie piedzīvojumi, brīnumi un citas liecības par Kristu ir svarīgas un tām ir sava vieta; tomēr nekas nevar aizstāt Rakstus – galveno liecību par Jēzu.

Kristus pirmie sekotāji meklēja Rakstos norādījumus attiecībā uz draudzes misiju, tās ikdienas darbību un garīgo audzināšanu. Cilvēciskie prātojumi un minējumi tika nolikti malā, Raksti ieņēma galveno vietu. Draudzes vadītāju apspriedēs ar lūgšanām tika pārdomāta Dieva atklāsmē (sk. Ap.d. 15. nod.). Raksti ietekmēja ikvienu agrīnās draudzes dzīves aspektu.

Kā mēs visi varam iemācīties nolikt Bībeli savas ticības centrā un izmantot to, lai norādītu uz Jēzu? Kādos praktiskos veidos mēs varam ļaut Bībeles mācībai patiešām ietekmēt savu dzīvesveidu un attieksmi pret citiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Apustuļu darbi” nodaļu „Tesalonika” 221.-230. lpp., grāmatā „Audzināšana” nodaļu „Bībeles mācīšana un pētīšana”, 190.-192. lpp., grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļu „Gājiens uz Emavu”, 795.-801. lpp.

„Sludinot tesalonīķiešiem, Pāvils atsaucās uz Vecās Derības pravietojumiem par Mesiju. Tiem savas kalpošanas laikā mācekļu uzmanību jau bija pievērsis pats Kristus. [...] Sludinot par Kristu, pierādījumus no Vecās Derības bija sniedzis apustulis Pēteris, līdzīgi bija rīkojies Stefans, un arī Pāvils savā kalpošanā atsaucās uz Rakstiem, kas paredzēja Kristus dzimšanu, ciešanas, nāvi, augšāmcelšanos un atgriešanos Debesīs. Ar Mozus un praviešu inspirētajām liecībām viņš skaidri pierādīja nacarieša Jēzus kā Mesijas identitāti un paskaidroja, ka Kristus balss uz sentēviem un praviešiem ir runājusi jau no Ādama dienām.” E. Vaita „Apustuļu darbi”, 221., 222. lpp.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādos praktiskos veidos tu vari iekļaut Rakstus savā dienas režīmā? Kā tu vari izmantot Bībeli savā personīgajā liecināšanā?

2. Kāpēc Jēzus uzsver drīzāk Rakstu skaidrojumus, nevis brīnumus un personīgo pievilcību? Kas notiek, ja mūzika, veselības vēsts, sociālā loma vai kaut kas cits nostājas mūsu ticības dzīvē Bībeles vietā?

3. Cik atkarīgiem no Rakstiem ir jāklūst mūsdienu kristiešiem? Izvērtējiet Rakstu svarīgumu savas draudzes dzīvē prioritāšu sakārtošanas, resursu novirzīšanas un uzticīga misijas darba darīšanas jautājumā!

4. Pārdomā faktu, ka Bībelē nav nevienas norādes, ka kāds tās rakstnieks būtu apšaubījis kāda cita Bībeles teksta ticamību vai autentiskumu. Kāpēc šāda attieksme ir tik svarīga mūsdienās - laikā, kad tik daudz cilvēku, tai skaitā daudzi Bībeles zinātnieki, šķiet, par savu prioritāti ir padarījuši Bībeles patiesību izaicināšanu visos līmeņos?

MĀCEKLI UN LĪDZĪBAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Sam. 12:1-7, Jes. 28:24-28, Mat. 7:24-27, 13:1-30, Lūk. 20:9-19.

ATMIŅAS PANTS:

„Visu to Jēzus runāja uz ļaudīm līdzībās, un bez līdzībām Viņš uz tiem nerunāja, lai piepildītos, ko praviētis runājis, sacīdams: es atdarīšu savu muti līdzībās, es runāšu lietas, kas apslēptas no pasaules iesākuma.” (Mat. 13:34, 35)

Kristietība ir saprātīga un loģiska. Intelekti ir jāattīsta. Tomēr intelekts vien nepietiekami atklāj visu cilvēka personību. Atšķirībā no robotiem, kas ir ieprogrammēti darboties ar saprātu un loģiku, cilvēki ir spējīgi mīlēt, just, ievainot, raudāt, rūpēties, smieties un iztēloties. Tāpēc Jēzus izteica mūžīgās patiesības tādos veidos, kas sniedzās tālāk par intelektu. Jēzus izmantoja ikdienas dzīves ainas, lai aizsniegtu cilvēkus tur, kur viņi atrodas. Bērni un pieaugušie varēja saprast dziļās patiesības, kas bija ietvertas līdzībās un metaforās.

Tajā pašā laikā Kunga stāstu stāstīšanas māksla palīdzēja vieglāk aptvert arī tādus sarežģītākus jautājumus kā taisnošana, taisnība un svētīšana. Citiem vārdiem, jautājumus, ko bieži ir grūti saprast, ja tie tiek izteikti ikdienišķajā valodā, var izskaidrot ar simbolu un salīdzinājumu palīdzību.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. janvārī!

Piemēri Vecajā Derībā

Izlasi 2. Sam. 12:1-7, Jes. 28:24-28, Jer. 13:12-14 un Ec. 15:1-7! Kā šīs līdzības un alegorijas paplašina mūsu izpratni par Dieva attiecībām ar cilvēci? Kādus priekšmetus un apzīmējumus izmanto šie pravieši, kas vēlāk parādās arī Kristus līdzībās? _____

Kā mēs redzam, Nātans stāsta līdzību, lai apslēptu sava apmeklējuma patieso nolūku. Dāvids tajā ir saistīts ar likumpārkāpēju, pie kam viņš pats pasludina sev spriedumu. Izmantojot literāru palīg līdzekli (līdzību), Nātans panāca kaut ko tādu, kas citādi būtu radījis sacelšanos un varbūt pat būtu izsaucis viņa paša nāvēssodu.

Jesajas poētiskais stāsts ir ņemts no lauksaimniecības nozares, kas bija tik pazīstama viņa klausītājiem. Gadsimtus vēlāk Jēzus izmantoja tādus pašus salīdzinājumus. Jesajas līdzība māca par Dieva neierobežoto žēlastību tiesas laikā. Arī Ebr. 12. nodaļa saprot Dieva tiesu drīzāk kā audzināšanas līdzekli, nevis kā atribības ieroci. Dievišķajās tiesās atklājas to glābjošais nolūks. Ar tām pietika, lai izraisītu nožēlu, atmodu un reformāciju. Tomēr, jo lielāka bija ietiepība un sacelšanās, jo lielāks bija tai sekojošais sods.

Jeremijas līdzība bija bailes iedvesošā tiesas ilustrācija. Vienmēr, kad cilvēki izjauc Dieva glābjošo nodomu, Dievs beigās ļauj viņiem piedzīvot sekas, ko viņi paši ir izvēlējušies. Arī Kristus līdzības par tiesu bija līdzīgas. Ecehiēls izmanto citu simbolu, lai pasludinātu to pašu vēsti.

Kāpēc stāstu stāstīšana ir tik efektīvs veids, kā izteikti patiesību? Kuri ir tavi iemīļotie stāsti, un kāpēc tev tie patīk? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

Arhitekta gudrība

Izlasi Mat. 7:24-27! Kā šie panti paplašina mūsu izpratni par to, ko nozīmē būt Kristus māceklim? Kā tu domā, kāpēc Jēzus izmantoja šo piemēru no dabas, lai mācītu šādu svarīgu patiesību? _____

Mūsdienu izglītotās aprindas uzskata lasīt un rakstīt prasmi kā pašu par sevi saprotamu. Tomēr pat mūsdienās pastāv daudz neizglītotu sabiedrību. Senās vēstures laikos rakstpratība bija drīzāk izņēmums, nevis likumsakarība. Valdošā šķira, valodas speciālisti (rakstveži), bija ieguvuši varu savas lasītprasmes dēļ. Tāpēc Jēzus izteica Savas vēstis tādā veidā, ka tās varēja saprast parasti, neizglītoti ļaudis. (Protams, tās saprast varēja arī izglītoti klausītāji.)

Pirms Gūtenbergs izgudroja drukāšanas mašīnu, manuskripti lielākajā daļā pasaules bija rakstīti ar roku. Tas bija laikietilpīgs process. Tikai nedaudzi varēja atļauties iegādāties tādas dārgas grāmatas. Tāpēc mutvārdu komunikācija ar leģendu, līdzību un līdzīgu literāru paņēmieni palīdzību kļuva par galveno informācijas nodošanas veidu.

Dievs piedāvā glābšanu visai cilvēcei. Vai tad ir kāds pārsteigums, ka Kristus izmantoja tādas komunikācijas formas, kas varēja aizsniegt visvairāk cilvēku? Mutvārdu tradīcija, nodota no paaudzes paaudzei ar vienkāršu stāstu palīdzību, kļuva par glābšanas vēsts nodošanas veidu.

Izlasi Lūk. 14:27-33! Kādas mācības mēs varam gūt no šiem stāstiem? Kā šeit atklātās metaforas izgaismo mūsu izpratni par mācekļiem? _____

Būvniecība ir saistīta ar sagatavošanos. Izmaksu aprēķini tiek veikti vēl ilgi pirms sākas reāla būvniecība. Lai kļūtu par mācekli, arī ir vajadzīga sagatavošanās. Brīnumainā paēdināšana, iespaidīgā dziedināšana un acīmredzami panākumi varēja likt topošajiem mācekļiem domāt, ka sekot Jēzum ir viegli. Tomēr Jēzus mudināja Savus klausītājus izpētīt kopainu. Liela daļa no maksas bija pašuzpurēšanās, ciešanas, pazemojumi un atmešana. Ievēro vēlreiz, ka Jēzus izvēlējās izteikt šo vēsti, izmantojot metaforas, lai gan Viņš varēja piedāvāt vienkārši sarakstu ar īpašiem trūkumiem, ar ko mācekļiem būs jāsastopas.

Līdzības no zemkopības

Izlasi Mat. 13:1-30! Ko Jēzus mācīja Saviem klausītājiem par sekošanu Viņam? Kādas mācības mūsdienu kristieši var iegūt no šīm līdzībām? _____

Kristus līdzība par sējēju ir zināma daudziem lasītājiem. Stāsta sižets bija labi pazīstams zemkopju sabiedrībā, Jēzus klausītājiem tas bija viegli uztverams. Saistība ar mācekļiem ir skaidri redzama. Būtībā Jēzus aicina Savus klausītājus novērtēt savu mācekļu stāvokli. Tā vietā, lai izaicinātu katru atsevišķi, Viņš runā ar līdzību palīdzību, aicinot mācekļus pārbaudīt pašiem sevi. Ieskatoties savā dvēseles spogulī, viņi var izvērtēt savas materiālās tendences, pārdomāt savu neatlaidību, analizēt savas laicīgās problēmas un izvēlēties dzīvesveidu, kas nav pretrunā mācekļu statusam.

Vienlaikus patiesā māceklībā tiesa (nosodišana) ir Meistara, nevis mācekļu rokās. Cilvēka izšķiršanas spējas ir nepilnīgas, cilvēka zināšanas – daļējas. Tikai Dievam ir neklūdīga izpratne. Jēzus brīdina, ka arī sātans iefiltrējas. Mācekļi nevar pakļaut savu spriedumu (izšķiršanas spējas) citiem ticīgajiem, jo šie citi ticīgie var būt nezāles, nevis kvieši. Abi aug kopā līdz plaujas laikam.

„Kristus līdzībās ietvertajās mācībās var saskatīt to pašu principu, kas viscaur redzams Viņa misijā pasaulei. Lai mēs varētu iepazīties ar Viņa dievišķo raksturu un dzīvi, Kristus pieņēma mūsu dabu un mājoja mūsu vidū. Dievišķais atklājās cilvēciskajā, neredzamā godība — redzamā cilvēciskā formā. Tagad par neredzamo cilvēki varēja gūt priekšstatu no redzamā, Debesu lietas atklājās zemes lietās.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 17. lpp.)

Līdzībā par sējēju Jēzus runāja par „bagātības viltību”. Ko Viņš ar to domāja? Kā „bagātība” var pievilt pat tos, kam tās nav? _____

Revolucionāra karš

Kristus kalpošana bija revolūcija, bet bez parastajiem ieročiem. Viņa ieroči bija daudz spēcīgāki nekā zobeni vai naži. Dzīvi pārveidojošie vārdi, kas bieži tika izteikti līdzībās un metaforās, kļuva par Viņa ne tik slepenajiem ieročiem cīņā pret ļauno.

Kristus taktika un stratēģijas samulsināja daudzus vadītājus. Viņi nebija gatavi stāties pretī Viņa ietekmei uz ļaužu masām. Daudzas no Viņa līdzībām saturēja vēstis, kas vērsās pret vadītājiem. Reliģiskie vadītāji pareizi redzēja, ka tad, kad Kristus vēsts aizsniedza cilvēku sirdis, viņu ietekme samazinājās.

Izlasi Mat. 21:28-32 un Lūk. 14:16-24, 20:9-19! Kādas spēcīgas vēstis nes šīs līdzības? Lai gan līdzības bieži bija domātas konkrētiem cilvēkiem, kādus principus mēs varam paņemt sev, vienalga, kas mēs esam? _____

„Līdzība par vīna kalnu attiecas ne tikai uz jūdu nāciju. Tajā ir ietverta arī mācība mums. Šīs paaudzes draudzi Dievs ir apveltījis ar lielām priekšrocībām un svētībām, un Viņš gaida arī atbilstošu atdevi.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 296. lpp.)

Nav šaubu, mēs esam lielā mērā Kunga svētīti: mēs esam atpirkti ar Kristus asinīm, mums ir apsolīta glābšana, kas balstīta uz Viņa taisnību (nevis mūsu pašu), mums ir dota mūžīgās dzīvības garantija un Svētais Gars. Mums ir nodrošināts tik daudz. Tomēr ir viegli aizmirst visu, kas mums ir, vai uzskatīt to par mums pienākošos daļu, vai pat ņirgāties par to. Līdzīgi vīnadārza kopējiem, mēs varam pat nesaprast, kāda ietekme ir tam, ko mēs darām. Visbeidzot, viņu nezināšana tiesas dienā nebūs attaisnojums. Tas nebūs attaisnojums arī mums.

Cik bieži pagātnē tu esi vīlies attiecībā uz savu garīgo stāvokli? Ko tu iemācījies no šiem piedzīvojumiem, kas varētu palīdzēt izvairīties no tādām pašām kļūdām vēlreiz? _____

Kristus radošais mantojums

Pēc tam, kad Kristus kalpošana bija pabeigta, šķiet, līdzības no Rakstiem pazuda. Kā to izskaidrot? Lielākā daļa no pārējās Jaunās Derības lielā mērā ir saistīta ar Pāvilu. Pāvils ir autors četrpadsmit Jaunās Derības grāmatām, un gandrīz puse no Lūkas vēsturiskā ziņojuma Apustuļu darbos runā gandrīz tikai par Pāvilu. Lai gan viņš neizmanto stāstus tādā veidā, kā to darīja Jēzus, arī Pāvils izmanto daudz metaforu, līdzību un citus literāros līdzekļus (skat. Rom. 7:1-6, 1. Kor. 3:10-15, 2. Kor. 5:1-10). Lai gan Pāvils nebija stāstu stāstītājs, viņa sniegums nebija ne garlaicīgs, ne bezkrāsains. Stilistiski ir atšķirības starp Kristus un Pāvila publiskajām runām, bet abi parāda ievērojamu izteismīgu radošumu.

Citi Jaunās Derības autori izmantoja kaut ko līdzīgāku Kristus līdzībām. Jēzus brālis Jēkabs iesāka savu pamācību: „Ja jūsu sapulcē ienāktu vīrs ar zelta gredzenu.” (Jēk. 2:2) Tomēr ne Kristus brālis, ne arī kāds cits mācekļis neizmantoja stāstus tik lielā mērā kā Kristus. Līdzības un simboli tomēr ir plaši izplatīti: „Kā zāles zieds viņš iznīks.” (Jēk. 1:10) „Lūk, piemēram, laivas.” (Jēk. 3:4) Pētera atklāsmē (Ap. d. 10) arī bija simbolu forma. Simboliski stāstījumi veido nozīmīgu daļu Atklāsmes grāmatas. „Pūķis, redzēdams, ka tas nomests zemes virsū, sāka vajāt sievu.” (Atkl. 12:13)

Izvēlies kādu no šiem pantiem un atrod tajos metaforas! Kādas dažādas vēstis ir ietvertas šajos pantos? Kādi tēlainās izteiksmes līdzekļi ir izmantoti, lai izteiktu vēsti? Ap. d. 10:9-16, Jēk. 3:3-12, Atkl. 12:7-17, 18:9-20, 19:11-16.

Lai arī kā izteikts, princips ir tas pats: metaforas, līdzības, alegorijas un citi tēlainās izteiksmes līdzekļi padara mūs spējīgus izteikties saprotamā veidā. Balstoties uz klausītāju piedzīvotā, Kristus un Viņa mācekļi izmantoja salīdzinājumus un ilustrācijas, kas palīdzēja saprast patiesību. Mums nevajadzētu baidīties darīt to pašu, kad vien tas ir piemēroti situācijai.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Kristus līdzības” nodaļu „Mācīšana līdzībās” 17.-27. lpp.

„Jēzus vēlējās izraisīt interesi. Viņš tiecās modināt dedzību tajos, kuri bija bezrūpīgi, un ar patiesību uzrunāt viņu sirdis. Mācīšana līdzībās kļuva populāra, un tā izpelnījās ne tikai jūdu, bet arī citu tautību ļaužu cieņu un uzmanību.

Kristum bija jāatklāj arī tādas patiesības, kuras ļaudis nebija sagatavoti pieņemt vai pat saprast. Arī šī iemesla dēļ Viņš mācīja līdzībās. Savienojot savas mācības ar dzīves notikumiem, pārdzīvojumiem un norisēm dabā, Viņš piesaistīja ļaužu uzmanību un uzrunāja to sirdis. Vēlāk, kad cilvēki redzēja lietas, kuras bija uzskates līdzekļi mācību stundās, viņi atcerējās dievišķā Skolotāja vārdus.

Jēzus meklēja ceļu uz katru sirdi. Lietojot daudzās ilustrācijas, Viņš ne tikai dažādos aspektos atklāja patiesību, bet arī uzrunāja dažādus klausītājus.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 20., 21. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiēt savas atbildes uz svētdienas jautājumu! Ko jūs varat mācīties cits no cita stāsta?

2. Jēzus salīdzinājumi un metaforas bija tādas, kas Viņa klausītājiem bija labi pazīstamas. Ko savai kultūrai raksturīgu tu varētu izmantot, lai izteiktu garīgas patiesības?

3. Lai gan Jēzus galvenokārt izmantoja metaforas no zemkopības, agrīnā kristietība pēc savas būtības bija pilsētnieciska. Kādas „pilsētas” līdzības mēs varam atrast Pāvila un citu Jaunās Derības autoru rakstos?

4. Pārdomājiēt, kādi elementi ir labā stāstā! Kāds ir labs stāsts? Kā tas darbojas? Kā mēs varam iemācīties lietot šos elementus savā liecībā?

5. Izlasi Lūk. 16:19-31! Kāda veida stāstu Jēzus šeit izmantoja? Kādas mācības mēs varam no tā gūt par to, kā izmantot izdomātus stāstus, lai izteiktu garīgu vēsti?

3. TĒMA 11. – 17. JANVĀRIS

MĀCEKĻI UN LŪGŠANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 9:2-19; Mat. 14:22, 23; 26:36; Jāņa 17:6-26; Ebr. 2:17; 1. Pēt. 4:7.

ATMIŅAS PANTS:

„Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs. Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Manī un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis.” (Jāņa 17:20, 21)

Lai arī ko mēs darītu darbā ar cilvēkiem, lai arī kādas misijas programmas mēs radītu, mums ir nopietni jālūdz par tiem, kurus cenšamies aizsniegt. Tas ir galvenais, ko nozīmē būt kristietim, vēl vairāk – ko nozīmē darīt citus par mācekļiem. Kādas spēcīgas pārmaiņas varētu notikt, ja mūsu metodēs, cenšoties meklēt un atrast mācekļus, centrā būtu pastāvīgas, dedzīgas lūgšanas!

„Lai strādnieki satver Dieva apsolījumus, sakot: “Tu esi apsolījis: Lūdziet, un jūs dabūsi! Man ir jāatgriež šī dvēsele pie Jēzus Kristus.” Lūdziet par dvēselēm, kuru labā jūs strādājat; nesiet tās draudzes priekšā kā cilvēkus, par kuriem jālūdz. [...] Izraugieties arvien jaunas dvēseles, ik dienas meklējot Dieva vadību, noliekot visu Viņa priekšā nopietnā lūgšanā un strādājot ar dievišķu gudrību.” (E. Vaita „Medical Ministry” 244., 245. lpp.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. janvārī!

Laika pārbaudi izturējusi līdzjūtība

Bieži lūgšanas ir vērstas uz sevi. Ticīgie uzskaita Dieva priekšā savas vēlmes, cerot iegūt to, ko viņi lūdz. Lai gan mums ir teikts, lai nesam savus lūgumus Dieva priekšā, reizēm mūsu motīvi nav šķīsti. Galu galā, vai mūsu sirdis nav samaitātas, jaunas un viltīgas? Vai mūsu lūgšanas reizēm neatspoguļo vienkārši grēcīgumu, kas ir mūsos?

Savukārt aizlūgšanas ir vērstas uz citu cilvēku vajadzībām, tādējādi paņemot nost savtīgas motivācijas iespējamību. Visā vēsturē aizlūgšanas ir bijušas visaugstākā garīgās sarunas izpausme. Šīs sarunas nav aptraipītas ar ilgām pēc personīga apmierinājuma, tās parāda nesavtību, līdzjūtību un nopietnas ilgas, lai citi tiktu glābti.

Izlasi Dan. 9:2-19! Kas nospiež Daniēlu šajā lūgšanā? Kāda loma lūgšanā ir grēku atzišanai? Sava vecuma dēļ Daniēls visdrīzāk negūs sev nekā no Jeruzālemes atjaunošanas. Tāpēc – kas motivēja šo viņa lūgšanu? _____

70 gadi bija pagājuši, kopš Jeremija bija izteicis pravietojumu, ko Daniēls tagad pārdomāja. Pēc tik daudziem gadiem Daniēla draugi no Jeruzālemes visticamākais bija jau miruši. Jeruzālemes atjaunošana neatjaunotu arī Daniēla personīgo dzīvi. Daniēla lūgšanā nekas nebija izteikts, savtīgu rūpju ierosināts. Senais pravietis īpaši lūdz Dievu par gūstā aizvesto jūdu tautu un paša Jehovas reputāciju. Šo lūgumu ievada plaša grēksūdze. Savā grēksūdzē Daniēls pieskaita sevi nepaklausīgajiem. Pravietis neuzdrošinās uzskatīt sevi par nevainīgu. Dzenoties pēc atjaunošanas, viņš pats uzņemas atbildību, galvenokārt, lai citi gūtu labumu.

Pārdomā savu lūgšanu dzīvi: ko tu lūdz, kāpēc un par ko? Cik daudz tajā ir ietverta nāve savam „es”? Kā tu vari iemācīties lūgšanās nebūt vērsts uz sevi? Tas ir, kā pat tavas lūgšanas, kuras tu lūdz par sevi, varētu kļūt nesavtīgākas? _____

Laiks lūgšanām

Padomā, kas patiesībā ir lūgšana: kritušas, grēcīgas būtnes, kam pienākas nāve, var tiešā veidā sazināties ar universa Radītāju – ar svēto Dievu.

Kad Dievs Kristū ietērpa Sevi cilvēka miesā, pieņemdamas cilvēka ierobežojumus, Viņš arī izjuta vajadzību pēc lūgšanas. Lai gan Viņš Tēva priekšā bija citādā stāvoklī nekā mēs, kritušie grēcinieki, Jēzus kā cilvēks tik un tā saskatīja vajadzību lūgt.

Izlasi Mat. 14:22, 23; 26:36; Marka 1:35-37; Lūk. 5:15, 16; 6:12, 13! Kas bija raksturīgs Jēzus personīgajai lūgšanu dzīvei? Apraksti Jēzus lūgšanu dzīves apstākļus! Kādas mācības mēs varam gūt no tādām Kristus lūgšanu dzīves detaļām kā biežums, vieta un laiks?

Kristus noteikti bija paraugs tādai lūgšanu dzīvei, kādu Viņš prasīja no mācekļiem. No rītiem, vakaros, pēc sludināšanas, pirms sludināšanas, kad vien iespējams – Jēzus lūdza. Dārzi, kalni, vientuļas vietas, kad norima ikdienas trokšņi – Jēzus lūdza. Fiziski atšķirts no Tēva, Jēzus apvienojās ar Viņu garīgi – lūgšanās. Kristus garīgās dzīvības asinis plūda pa viņa garīgo lūgšanas artēriju. Vai Kristus mūsdienu sekotājiem – grēcīgu tieksmju novājinātiem, laicīgu rūpju nomāktiem, neveiksmju satriektiem – vajadzētu samierināties ar kaut ko mazāku par Jēzus lūgšanu dzīvi?

„Lūgšana ir sirds atvēršana Dievam kā draugam. Tā nav vajadzīga, lai darītu Dievam zināmu, kas mēs esam, bet lai padarītu mūs spējīgus uzņemt Viņu. Lūgšana nenoved Dievu lejā pie mums, bet tā aizved mūs pie Viņa.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 93. lpp.)

Izlasi Marka 11:22-26, Lūk. 11:13, Jāņa 14:12-14! Kā lai mēs saprotam apsolījumus par lūgšanu, kas šeit uzrakstīti? Kā tu esi piedzīvojis to, ko Jēzus šeit saka? Vienlaikus, kā tu esi iemācījies tikt galā ar lietām, par kurām esi lūdzis, bet kas nav notikušas tā, kā tu cerēji?

Neierobežotas mācības Dieva skolā

Lūgšana brīnumainā veidā saista mirstīgas dvēseles ar nemirstīgo Radītāju. Lūgšana ir garīga līme. Savienoti ar debesu Tēvu, ticīgie uzvar savu laicīgo dabu un grēcīgās tieksmes. Šī pārveidošana atšķir viņus no pasaules. Ja sātanam izdotos padarīt lūgšanu vērstu uz sevi, tādējādi nolaupot lūgšanai spēku pārveidot, mēs būtu lielā mērā pakļauti briesmām un mūsu liecība tiktu aizkavēta.

Izlasi Mat. 6:7, 8; 7:7-11; 18:19, 20! Ko šie panti māca mums par lūgšanu?

Nopietni ticīgie uzticas Dieva spējai piepildīt Savus apsolījumus. Nevienš nekad nav izteicis tādu lūgumu, kas būtu nobiedējis Dievu. Viņa vara ir neierobežota, Viņa spēks – nepārspējams. Dieva ļaudis tuvojas debesu vārtiem ar uzticību Kungam – ka Viņš darīs to, kas mums ir vislabākais, pat ja mēs nevaram šobrīd to redzēt. Ticība nav vienkārši uzticēšanās tam, ko mēs varam redzēt; patiesa ticība ir uzticēšanās Dievam tad, kad mēs nevaram redzēt iznākumu, ko vēlamies un ko gaidām (skat. Ebr. 11:1-7). Nav šaubu, kamēr tu kalpo Kungam, kamēr tu staigā ticībā, tu uzticēsies Dievam pat tad, ja viss nenotiks tā, kā tu biji cerējis vai pat lūdzis. Pat pavirša Bībeles lasīšana pārliecinās tevi, ka tu neesi viens.

Izlasi Mat. 6:9-15; 26:39! Ko māca šie panti?

Uzticību nevajadzētu sajaukt ar iedomību vai nekaunību. Drosmīga tuvošanās Dieva tronim nav saistīta ar nekādam tiesībām. Ticīgā uzvedību raksturo drosme un pazemība. Ģetzemanē Kristus skaidri pateica, kam Viņš dotu priekšroku, bet noslēdza ar „ne Mans, bet Tavs prāts lai notiek”. Lai nodošanās būtu pilnīga, pazemību papildina piedodošs gars. Tā kā mums ir piedots tik daudz, mums tāpat jāizturas pret citiem.

Vai tu esi dusmīgs uz kādu, nespēdams viņam piedot? Nes to lūgšanā Kunga priekšā. Lūdz par sevi, lai tu varētu iemācīties piedot! Lūdz par šo cilvēku! Kā tu domā, kas notiks pēc kāda laika?

Neierobežota līdzjūtība

Kristus bija pilnības iemiesojums; tas ir, Viņā atklājās visa Dieva pilnība. Līdz ar to – vai kāds jebkad ir bijis līdzjūtīgāks par Kristu? Kam varētu būt vēl spēcīgākas ilgas atvieglot cilvēces ciešanas nekā Jēzum?

Tāpēc mēs jautājam: kāda ir Kristus līdzjūtības un aizlūgšanas saistība ar mācekļu jautājumu?

Izlasī Lūk. 22:31, 32 un Jāņa 17:6-26 (sk. arī Ebr. 2:17)! Kā Jēzus kļūšana par cilvēku ietekmēja Viņa aizlūgšanas? Kāds ir Kristus aizlūgšanu galējais mērķis?

Jēzus varēja ietekmīgi aizlūgt par Saviem mācekļiem tāpēc, ka Viņš bija aktīvi iesaistīts viņu dzīvēs, pilnībā saprata viņus un no visas sirds ilgojās, lai viņiem būtu labi. Efektīvām aizlūgšanām mūsdienās nederēs nekas mazāks. 21. gadsimta Kristus darbabiedri atmetīs laikietilpīgās nodarbošanās, kas kavē viņa attiecības ar bojā ejošajām dvēselēm. Naudas pelnīšanai, dzīšanās pēc slavas, pat izcilībai izglītībā ir jātiek pakļautai lielākam mērķim – pazudošo glābšanai. Šī ir svarīga patiesība, kas tik viegli izslīd no mūsu redzesloka, jo mēs tik bieži iekrītam darbā, lai nodrošinātu iztiku.

Jēzus ziedoja Sevi mācekļu dzīvei. Viņš apmeklēja viņus mājās, iepazīnās ar viņu radniekiem, pavadīja brīvo laiku viņu sabiedrībā un strādāja kopā ar viņiem. Nekas svarīgs, kas notika viņu dzīvē, nepalika Viņa neievērots. Lai darītu par mācekļiem, mūsdienās ir vajadzīgs vairāk nekā traktātu izplatīšana un neapgājama argumentācija no Bībeles. Lūgšana ar līdzjūtīgu citu cilvēku problēmu apzināšanos un ar dedzīgām ilgām atvieglot šīs ciešanas vēl joprojām ir aizlūgšanas standarts, darot citus par mācekļiem.

Lai gan tas var izklausīties savādi, daudz patiesības ir teicienā: „Cilvēkiem maz rūp tas, ko tu zini, kamēr viņi neuzzina, cik lielas ir tavas rūpes.”

Vēl par neierobežotu līdzjūtību

Vispatiesākā slavēšana ir atdarināšana. Kristus pirmie mācekļi atdarināja sava Kunga lūgšanu dzīvi. Dabiski viņi lūdza par personīgu drošību, par savām ikdienas vajadzībām un par personīgu garīgu vadību. Neskatoties uz to, aizlūgšana kļuva par svarīgu viņu kā mācekļu dzīves sastāvdaļu.

Izlasi Ap. d. 1:13, 14; 1. Tim. 2:1-4; Jēk. 5:13-16, 1. Jāņa 5:16; Jūdas 20-22; 1. Pēt. 4:7! Kāda bija lūgšanas loma agrīnajā draudzē? Kādas bija dažas īpašās situācijas, kurās viņi lūdza? Ko mēs no šiem piemēriem varam mācīties?

Pastāvīgas lūgšanas bija iesakņojušās agrīnajā draudzē. Kad vien Pāvils devās misijas ceļojumā, viņš saņēma tam pilnvaras ar lūgšanu starpniecību (Ap.d. 13:3, 14:23). Pat viņu atvadas bija ietērtas lūgšanā (Ap.d. 20:36, 21:5). Bieži viņu lūgšanas pieņēma aizlūgšanu formu. Viņi lūdza par valdības vadītājiem, par ticības biedriem un, kopumā runājot, par ikvienu! Pāvils aizlūdza par Publija tēvu, augstāko ierēdni, kas bija slims ar dizentēriju. Pat tad, kad Stefans mira, viņš aizlūdza par saviem slepkavām. Lūgšanas centrālo lomu pirmo kristiešu vidū nav iespējams novērtēt par augstu. Raksti saka, ka Dievam patīk lūgšanas, jo Viņš ilgojas pēc ikviena cilvēka glābšanas un cenšas virzīt uz priekšu patiesību. Pateicoties lūgšanai – kopā ar apustulisko mācību, dedzīgu sludināšanu, neparastiem brīnumiem un mīlošu sadraudzību – agrīnā draudze strauji auga. Neskatoties uz enerģiskajām vajāšanām, kristietība izplatījās pa visu impēriju. Tūkstoši tūkstoši pieņēma evaņģēliju. Pārveidotas dzīves bija kā dzīvas gaismas no ķeizara pils līdz attālākajām vietām.

Cik daudz laika tu pavadi aizlūgšanās? Pārdomā savu atbildi! Varbūt labāk būtu uzdot jautājumu: cik daudz vairāk laika tev vajadzētu pavadīt lūgšanā?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Liecības draudzei” 9. sēj. nodaļu „Reformācijas kustība”, 126. lpp. un grāmatā „Medical Ministry” nodaļu „By Personal Efforts and Living Faith”, 244., 245. lpp.

„Tas, kas tikai lūgs un vairāk neko nedarīs, drīz vien pārtrauks lūgt vai arī viņa lūgšanas kļūs par formālu ārēju ieradumu. Kad cilvēki atstāj sabiedrisko dzīvi, savus kristīgos pienākumus un krusta nešanu, kad viņi pārtrauc dedzīgi strādāt Meistaram, kurš nenogurstoši pūlējās viņu labā, tad tie pazaudē lūgšanas saturu un vairs nejūt pamudinājumu nodoties Dievam. Viņu lūgšanas kļūst personīgas un savtīgas. Tie nespēj lūgt par cilvēces vajadzībām vai Kristus valstības uzcelšanu, kā arī pēc darbam nepieciešamā spēka.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 101. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc aizlūgšanas trūkums kavē draudzes augšanu? Uz otru pusi, kā aktīva aizlūgšanu dzīve veicina mācekļu veidošanas darbu? Kā aizlūgšana var kļūt efektīva? Kā tas, kas aizlūdz, var zināt, par ko lūgt?

2. Ko tādu, kas sniedzas tālāk par personīgajām lūgšanām, draudzes locekļiem vajadzētu darīt to labā, par ko viņi lūdz? Kāpēc personīgām lūgšanām par citiem vienmēr ir jābūt kopā ar ilgstošām pūlēm kļūt par šo cilvēku draugiem?

3. Kādus soļus 21. gadsimta kristiešiem vajadzētu veikt, lai piedzīvotu dinamisku lūgšanu dzīvi? Kāda ir attiecība starp veiksmīgu mācekļu meklēšanu un sastapšanos ar dievišķu klātbūtni lūgšanā? Vai lūgšana var izmainīt tos, par ko lūdz, pirms ir izmainīti tie, kas lūdz par viņiem? Kā var mainīties mūsu lūgšanu tēma, ja mēs degam par bojā ejošajām dvēselēm? Kāda ir personīgā svētuma un lūgšanas ietekme uz dvēseļu meklētāja spēju līdzdalīt patiesību?

4. Ko īpašu ticīgie var darīt, lai paplašinātu savus kontaktus ar tiem, kas nav pieņēmuši Kristu? Ko kristieši var darīt, lai attiecības ar līdzcilvēkiem nebūtu virspusējas un viņi uzzinātu īpašās vajadzības, par kurām lūgt?

DAROT PAR MĀCEKĻIEM BĒRNUS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 127:3-5; 5. Moz. 6:6, 7; Lūk. 2:40-52; Mat. 18:1-6, 10-14; Marka 10:13-16.

ATMIŅAS PANTS:

„Vai Tu nedzirdi, ko šie saka?” Bet Jēzus saka tiem: „Dzirdi gan. Vai jūs nekad neesat lasījuši: no bērniņu un zīdaiņu mutes Tu Sev slavu sagādājis?” (Mat. 21:16)

Savās ilgās sludināt pasaulei un padarīt par mācekļiem visas tautas mēs nedrīkstam aizmirst kādu lielu cilvēku grupu – bērnus.

Kristiešu pētījumi attiecībā uz bērniem un jauniešiem atšķiras daudzos jautājumos. Neskatoties uz to, šķiet, viens fakts ir izgājis ārpus atsevišķu denomināciju robežas: lielākā daļa kristiešu ir nodevuši savas dzīves Kristum, būdami diezgan jaunā vecumā. No vecākās paaudzes atgriežas mazāk cilvēku. Daudzas baznīcas, šķiet, šo svarīgo faktu neņem vērā savā evaņģelizācijas plānošanā, novirzot lielāko daļu savu resursu pieaugušajiem. Kristus pirmie mācekļi, šķiet, arī par zemu novērtēja kalpošanu bērniem. Jēzus noraidīja šādu attieksmi un atbrīvoja vietu bērniem, pat noliekot tos par prioritāti.

Tāpēc mums jādara tas pats.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. janvārī!

Ebreju bērnu priekšrocības

Ebreju bērni, salīdzinājumā ar bērniem no citām apkārtesošajām tautām, baudīja īpašu aprūpi. Daudzās kultūrās bija izplatījusies bērnu upurēšana dievu nomierināšanai. Citās bērnu vērtību bieži noteica, ņemot vērā, kādu ekonomisku ieguldījumu viņi dod sabiedrībai. Produktivitāte darbā, nevis viņu patiesā vērtība noteica viņu attiecības ar pieaugušo pasauli. Ir sāpīgi teikt, bet šāda attieksme, īpaši, ja runa ir par ekonomisko vērtību, ir redzama arī mūsdienu pasaulē. Patiešām, Dieva dusmu dienai ir jānāk.

Skaidri redzams, ka Israēla atkrišana ietekmēja iedzīvotāju attieksmi pret bērniem. Manases niekošanās ar maģiju un citu tautu reliģijām izraisīja viņa dēlu upurēšanu (2. Laiku 33:6). Neskatoties uz to, Manases valdīšana drīzāk bija izņēmums, nevis norma. Garīgāka vadītāja vadībā israēlieši daudz vairāk vērtēja savas atvases.

Izlasi Ps. 127:3-5; 128:3-6; Jer. 7:31; 5. Moz. 6:6, 7! Ko šie panti stāsta, kā Dievs vērtē bērnus? Kā pareiza izpratne par Rakstiem ietekmē mūsu attiecības ar bērniem? _____

Izglītība, pirmdzimtā tiesības un daudzas citas kultūras tradīcijas skaidri parādīja, cik augstu bērnus vērtēja senajā ebreju kultūrā. Nav pārsteigums, ka Kristus attīstīja jau esošo bērnu paaugstināto stāvokli, salīdzinājumā ar apkārtējām kultūrām, jaunā dimensijā. Galu galā, bērni ir cilvēki, un Kristus nomira par ikvienu cilvēku, vienalga, cik viņam gadu – to mēs nekad nedrīkstam aizmirst.

Ir grūti noticēt, ka ir tik jauni, tik samaitāti, tik degradējušies pieaugušie, kas dara pāri bērniem, pat paši savējiem. Lai arī kādā situācijā mēs atrastos, kā mēs varam izdarīt visu iespējamo, lai mīlētu, pasargātu un izaudzīnātu bērnus, kas ir mūsu ietekmes sfērā? _____

Jēzus bērnība

Ja Jēzus būtu izlaidis bērnību, ierodoties uz šo planētu Zeme kā pieaudzis cilvēks, tad varētu nopietni apšaubīt Viņa spēju saprast bērnus. Kristus attīstījās kā visi bērni, neizlaižot nevienu attīstības fāzi, kas bija saistītas ar augšanu un briedumu. Viņš saprot pusaudžu kārdināšanas. Viņš pārcieta bērnības trauslumu un nedrošību. Kristus sastapās ar izaicinājumiem, ar kuriem sastopas visi bērni. Viņa bērnība bija vēl viens būtisks veids, kā mūsu Glābējs atklāja Savu patieso cilvēciskumu.

Izlasi Lūk. 2:40-52! Ko tas stāsta par Jēzus bērnību? _____

„Jūdiem divpadsmitais dzīves gads bija robeža, kas bērnību šķir no jaunības. Kad ebreju zēns sasniedza pilnus divpadsmit gadus, viņu nosauca par bauslības dēlu un arī par Dieva dēlu. Viņam piešķīra sevišķu iespēju saņemt garīgas pamācības un gaidīja, ka viņš piedalīsies svētkos un bauslības ceremonijās. Tāpēc, saskaņā ar šo ieradumu, Jēzus zēna gadus piedalījās Lieldienu svētceļojumā uz Jeruzālemi.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 75. lpp.)

Saskaņā ar šiem pantiem, Jēzus iemantoja gudrību. Dievs apveltīja Viņu ar žēlastību. No Kristus zēna dienu sastapšanās templī Lieldienu svētku laikā mēs varam redzēt, ka Jēzum bija dziļa izpratne par Rakstiem. Uz rabīnu skolotājiem lielu iespaidu atstāja Jēzus jautājumi un atbildes.

Dievs noteikti izmantoja daudzus bērnības piedzīvojumus, lai veidotu šo pievilcīgi nevainojamo raksturu. Varbūt disciplīna, apgūstot galdnieka prasmes, gādīgu vecāku uzmanība, regulāra Rakstu pētīšana un saskarsme ar Nācaretes jaudīm veidoja pamatu Viņa agrīnajai audzināšanai. Visbeidzot, lai arī cik ievērojams bija bērns Jēzus, Viņš tik un tā bija bērns – tāpat kā mēs.

„Jēzus izglītību neieguva sinagogas skolās. Viņa pirmā šīs zemes skolotāja bija māte. No viņas lūpām un no praviešu Rakstiem Viņš iepazinās ar Debesu vērtībām. Vārdus, ar kuriem Viņš pats reiz bija uzrunājis Mozu un Israēlu, tagad Viņam mācīja māte.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 70. lpp.) Pārdomā, ko izsaka šie vārdi! Ko tie mums māca par Kristus cilvēciskumu? _____

Bērnu dziedināšana

Izlasi šos pantus: Mat. 9:18-26, Marka 7:24-30, Lūk. 9:37-43, Jāņa 4:46-54. Kā bērni tika dziedināti šajos stāstos? Kas kopīgs bērnu izcelsmei? Kādas atšķirības tu vari pamanīt? Ko mēs varam mācīties no šiem pantiem, kas var palīdzēt mums šodien? _____

Visos šajos stāstos kopīgs ir tas, ka izmisis vecāks nāk pie Jēzus, meklējot palīdzību savam bērnam. Kurš vecāks nav piedzīvojis ko līdzīgu! Kurš vecāks nav izjutis sāpes, bailes, ciešanas un galējas šausmas, ja viņa bērns ir ļoti slims vai pat mirst! Tiem, kas to ir piedzīvojuši, nekas nevar būt šausmīgāks.

Lai gan Jēzus pats nebija vecāks, Savā cilvēciskajā stāvoklī Viņš pietiekami satuvinājās ar viņiem, dziedinādams viņu bērnus. Dziedināšana notika visos gadījumos. Viņš nenovērsās ne no viena. Tādējādi skaidri bija redzama ne tikai Viņa mīlestība pret vecākiem, bet arī pret viņu bērniem.

Protams, tas vada pie neskaitāmiem jautājumiem par gadījumiem, kad lūdzoši vecāki ir saukuši uz Jēzu un tomēr viņu bērni nav dziedināti. Iespējams, ka nav skumjāka piedzīvojuma par bērna zaudēšanu. Nāvei vajadzētu būt vecākās paaudzes liktenim. Nedabiskā secība, kad vecākiem ir jāapraud savu bērnu nāve, liek sirdij sacelties. Bēru laikā gandrīz ikviens vecāks jautā: „Vai tam bija jābūt man?”

Fiziskā nāve un garīgais pagrimums var sagādāt līdzīgas sāpes. Cik daudz vecāku cieš savu bērnu dēļ, kas ir narkotiku atkarības, pornogrāfijas vai pusaudžu vienaldzības pārgemti? Lai arī kāda būtu problēma, mums ir jāmacās uzticēties Kungam, Viņa labestībai un mīlestībai, pat tad, ja viss nenotiek tik labi, kā tas bija iepriekš minētajos Bībeles stāstos. Praviete Elena Vaita zaudēja divus bērnus. Mūsu pasaule ir skarba vieta. Tomēr mūsu Dievs ir mīlošs Dievs, un šai patiesībai mums ir jāpieķeras, vienalga, kas notiek.

Biedējošs brīdinājums

Izanalizē šos pantus: Mat. 11:25, 26; 18:1-6, 10-14. Kādas patiesības ne tikai par bērniem, bet par ticību vispār mēs varam mācīties no šiem stāstiem?

Padomā, cik skarbs bija Jēzus izteiktais brīdinājums. Kāpēc mums vajadzētu drebēt tā priekšā? _____

Bērniem piemīt tāds unikāls patiesums, ko Jēzus bieži vien pieminēja, ilustrējot Savu valstību. Viņu patiesums, pazemība, atkarība un nevainība bija un ir kristīgās dzīves būtība. Kā mums visiem vajadzētu ilgoties pēc vienkāršības un uzticības, izdzīvojot savu ticību!

Tiem, kas mūsdienās dara cilvēkus par mācekļiem, ir jāiemācās vēl kāda mācība: bērniem nekad nevajadzētu atstāt savu bērnībai raksturīgo atkarību. Pareizi audzināti, bērni var paņemt līdzu savu uzticīgo nevainību, kļūstot pieauguši. Protams, bērniem nobriestot un kļūstot vecākiem, viņi apšaubīs dažādas lietas, viņiem būs cīņas, šaubas un neatbildēti jautājumi, kā tas ir mums visiem. Bet bērnam līdzīga ticība nekad nav vecmodīga. Kā vecākiem un kā pieaugušajiem kopumā mums vajadzētu darīt visu, ko mēs varam, lai iedvestu savos bērnus zināšanas par Dievu un Viņa mīlestību, un to nevar izdarīt labāk, kā atklājot viņiem šo mīlestību caur savu dzīvi, laipnību, līdzjūtību un rūpēm. Mēs varam sludināt un stāstīt visu, ko gribam, tomēr vislabākais veids, kā darīt par mācekļiem bērnus, ir izdzīvot viņu priekšā Dieva mīlestību.

Kā auksts, biedējošs un spēcīgs kontrasts, kriminālie noziegumi pret bērniem – īpaši baznīcas sponsorētu aktivitāšu laikā – var iznīcināt bērna uzticību baznīcai un parasti arī baznīcas Dievam. Kāds sods taisnīgi pienākas tiem, kas ir izdarījuši šādus noziegumus, un tiem, kas noziedzniekus ir aizstāvējuši! Kristus un Viņa vēsts pamodina uzticību un pašjāvību. Vai kāda cilvēku organizācija var uzdrošināties piesardzības trūkuma dēļ sabojāt šo bērnībai raksturīgo ticību?

Ko tava draudze dara, ne tikai lai izaudzinātu savus bērnus, bet lai būtu droša, ka bērni ir pasargāti visos iespējamajos veidos? Padomā, ko nozīmē Jēzus vārdi, ka viņu eņģeļi „debesīs vienmēr redz Mana Debesu Tēva vaigu”. (Mat. 18:10) Kāpēc šiem vārdiem vajadzētu likt drebēt ikvienam, kas dara pāri kādam bērnam? _____

Laidiet bērnījumus

Izlasi Marka 10:13-16! Kā tas, ka Kristus pieņēma bērnus, palīdz viņiem pieņemt Viņu? Kā saprast Viņa mācekļiem izteikto rājienu? Ko mums vajadzētu paņemt no šī ziņojuma sev un tam, kā mēs izturamies pret bērniem? _____

Kristus mācekļiem noteikti bija labi nodomi, bet viņi nesaprata. Viņi mēģināja pasargāt Viņa vērtīgo laiku, saglabājot Viņa enerģiju „svarīgākiem” jautājumiem. Cik ļoti viņi pārprata to, ko Jēzus viņiem gribēja atklāt!

Iedomājies, ka skarbi pieaugušie tev neļauj tuvoties Jēzum. Nav brīnums, ka bērni Viņu apskāva. Šajā stāstā mums ir atstāts nenovērtējams piemērs, kā pret bērniem vajadzētu izturēties tiem, kas sevi uzskata par Kristus darbabiedriem.

„Atvestajos bērnos Jēzus saskatīja cilvēkus, kas būs Viņa žēlastības mantinieki un Dieva valstības pavalstnieki, no kuriem daži Viņa dēļ kļūs par asins lieciniekiem. Viņš zināja, ka šie bērni daudz labprātīgāk paklausīs un pieņems Viņu par savu Pestītāju nekā pieaugušie, no kuriem daudzi bija laicīgā ziņā gudri un bezjūtīgi. Mācīdams bērnus, Kristus piemērojās viņu līmenim. Viņš, debesu Majestāte, neuzskatīja par sevis necienīgu atbildēt uz viņu jautājumiem un vienkāršot savas svarīgās mācības, lai tās padarītu pieejamas bērna izpratnei. Viņš mazo prātos sēja patiesības sēklu, kas vēlākos gados varēja uzdīgt un nest augļus mūžīgai dzīvei.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 512.-515. lpp.)

Cik bieži mēs sastopam pieaugušos, kas cieš tik daudz sāpju, tik daudz nemiera un galvassāpju tā dēļ, kas ar viņiem noticis bērnībā? Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik maigi, rūpīgi, mīloši un lūdzot Dievu mums vajadzētu izturēties pret bērniem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļu „Viņš svētīja bērnus”, 511.-517. lpp., grāmatā „Liecības draudzei”, 6. sēj. nodaļu „Kristības”, 93.-95. lpp., grāmatā „Audzināšana” nodaļu „Bībeles mācīšana un pētišana”, 185.-186. lpp.

„Tā vēl tagad ir patiesība, ka bērni ir visjūtīgākie pret evaņģēlija mācībām; viņu sirdis ir atvērtas dievišķajai ietekmei un stingri ievēro saņemtās mācības. Mazie bērni var būt kristieši ar piedzīvojumiem, kas atbilst viņu vecumam. Tie jāaudzina garīgās lietās, un vecākiem jāsniedz tiem katra iespēja, veidot raksturu pēc Kristus rakstura līdzības.

Tēviem un mātēm savi bērni jāuzskata par Kunga ģimenes jaunākajiem locekļiem, kas viņiem uzticēti audzināšanai Debesīm. Mācības, kuras mēs paši gūstam no Kristus, mums saviem bērniem jāpasniedz tā, ka viņu jaunie prāti tās spēj uzņemt, – maz pamazām atklājot tiem debesu principu skaistumu. Tādā veidā kristīga ģimene kļūst par skolu, kur vecāki ir audzinātāja palīgi, bet Kristus pats – galvenais Skolotājs.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 515. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu domā, kāpēc daudzi, kas pieņem Kristus, to izdara drīzāk jaunībā, nekā tad, kad kļūst vecāki? Skeptiķi varētu apgalvot, ka tas ir tāpēc, ka viņi ir pārāk naivi un nezinoši, lai saprastu, cik muļķīgs ir tas, ko viņi dara. No otras puses, vai tas varētu būt tāpēc, ka jaunieši vēl nav tik nocietinājušies un cinisma un skepticisma sabojāti, kā daudzi pieaugušie? Tas ir, viņu nevainība un atvērtība padara viņus uzņēmīgākus Svētā Gara pamudinājumiem? Pārrunājiet!

2. Kā mūsdienu draudze var kļūt līdzīgāka Kristum savā attieksmē pret bērniem? Ko katrs loceklis var personīgi darīt, lai kļūtu draudzīgāks pret jauniešiem, kas varbūt eksperimentē ar dīvainu modi, neparastu muzikālo gaumi un dažreiz ērmīgu uzvedību? Kā draudze var kļūt enerģiskāka, tādējādi piesaistot aktīvus jauniešus?

3. Kādus soļus draudzes locekļi var spert, lai sagatavotos uzņemt ieinteresētus jauniešus, kas vēlas kristīties un nodot savu dzīvi Kristum?

4. Pārdomā vairāk bērniem raksturīgās īpašības, kas lika Jēzum teikt: „Patiesi, Es jums saku: ja jūs neatgriežaties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā.” (Mat. 18:3) Ko šis pants nozīmē? Vienlaikus – ko tas nenozīmē?

DAROT PAR MĀCEKĻIEM SLIMOS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 53:4, Mat. 8:17, Marka 2:1-12, Fil. 4:4-9, 1. Jāņa 3:20-22, Jāņa 11:37-44.

ATMIŅAS PANTS:

„Un daudz ļaužu atnāca pie Viņa un atveda sev līdzī tizlus, kroplus, akus, mēmus un daudz citu un nolika tos pie Jēzus kājām, un Viņš dziedināja tos, tā ka ļaudis brīnījās, redzēdami mēmus runājam, kroplus veselus, tizlus staigājam un akus redzam, un viņi slavēja Israēla Dievu.” (Mat. 15:30, 31)

„Savā kalpošanā Jēzus vairāk laika veltīja slimo dziedināšanai nekā sludināšanai. Viņa veiktie brīnumi liecināja par Viņa vārdu patiesumu, ka Viņš ir nācis nevis iznīcināt, bet gan pestīt. Visur, kur Viņš gāja, jau bija izplatījusies vēsts par Viņa žēlastību. Pēc Viņa aiziešanas apžēlotie priecājās par savu veselību un izmēģināja atgūtos spēkus. Lai no šo cilvēku lūpām dzirdētu par Kunga veikumu, ap viņiem pulcējās pūlis. Pirmā skaņa, ko daudzi jebkad bija dzirdējuši, bija Viņa balss; pirmais vārds, ko jebkad izrunājuši – Viņa vārds; pirmā seja, kuru jebkad uzlūkojuši – Viņa seja. Kādēļ gan lai viņi nemīlētu Jēzu un necildinātu Viņu? Lielajās un mazajās pilsētās Viņš bija kā vitāla straume, kas izplata dzīvību un prieku.” (E. Vaita „Kristus dziedinošā kalpošana”, 19., 20. lpp.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. februārī!

Dziedinošais Mesija

*Izlasi Jes. 53:4, Mat. 8:17 un Jāņa 9:1-3! Kā mums šie panti ir jāsaprot?
Kādus jautājumus tie rada? Kādu cerību tie mums piedāvā? _____*

Senatnē slimības tika uzskatītas par grēcīgas rīcības sekām. (Un pat mūsdienās – kurš gan nav reizēm, kaut vai tikai uz īsu mirkli, iedomājies, vai tik pašā vai tuvinieka slimība nav kā sods par grēkiem?) Ījaba grāmatā viņa draugi izteica domu, ka Ījaba neveiksmes, tostarp personīga slimība, bija sekas apslēptām kļūmēm un grēcīgums kaut kādā veidā bija izraisījis nepatīkamo stāvokli. Arī Kristus mācekļi saprata aklumu kā sodu par cilvēka grēcīgumu. Tas norāda, ka slimībai nebija vajadzīga diagnoze vai zāles, bet salīdzināšana. Matejs atsaucas uz Jesajas mesiānisko pravietojumu, apgalvojot, ka Kristus piepildīja šo paredzējumu un ka dziedināšanu var atrast Viņā.

Daudzas senās pagānu tradīcijas bija saistītas ar dievībām, kas dziedina. Tomēr nevienā neparādījās ideja, ka dievi uzņemtos cilvēku vārgumu uz sevi. Taču Jesaja paredzēja, ka Pestītājs uzņems uz sevi mūsu slimības un grēcīgumu. Citas senatnes tradīcijas nodrošināja aizvietojošo salīdzināšanu, lai labumu varētu gūt ķēniņš. Aizvietojošie upuri tika pienesti ķēniņa pilī, lai klusinātu dievišķos nodomus pret ķēniņu, tādējādi pārceļot jaunā sodu no viena cilvēka uz citu. Tomēr nevienā tradīcijā ķēniņš nemira kā aizvietotājs par saviem pavalstniekiem.

Tomēr tas ir tieši tas, ko Jesaja saka un ko Matejs apstiprina: debesu Ķēniņš cieš cilvēka slimības. Interesanti, ka vārds, kas Jes. 53:4 tulkots kā „sērgas”, ir ebreju vārds, kas pamatā nozīmē „slimība” vai „saslimšana”.

Jēzus atzina, ka Viņa misija bija gan sludināt atbrīvošanu, gan dziedināt salauztās sirdis (Lūk. 4:17-19). Viņš piesaistīja daudzus ar savas mīlestības spēku un raksturu. Citi sekoja Viņam tāpēc, ka apbrīvoja Viņa viegli saprotamo sludināšanu. Vēl citi kļuva par mācekļiem, jo viņiem patika, kā Viņš izturējās pret nabadzīgajiem. Tomēr daudzi sekoja Kristum, jo Viņš bija aizskāris un dziedinājis viņu salauztās sirdis.

Mums visiem ir savas salauztās vietas. Kā mēs varam iemācīties ar līdzjūtību darīt par mācekļiem citus, paši būdami salaukti – un tieši tāpēc labāk saprast viņus? _____

Miesas dziedināšana

Izpēti Marka 2:1-12! Ko mēs varam mācīties par saistību starp fizisko saslīmšanu un grēcīgumu? Kādas mācības mums nevajadzētu izsecināt no šī stāsta? _____

Pretēji Bībeles mācībai, seno grieķu filosofija atdalīja garīgo (dvēseli) un fizisko (miesu) dimensiju cilvēkā. Ticēdami, ka cilvēka dvēsele ir nemirstīga, daudzi grieķi noniecināja savas miesas vērtību. Tā kā miesa ir laicīga, kas iznīkst, tā netika uzskatīta par tik vērtīgu kā nezūdošā dvēsele.

Patiesībā, vienā no visslavenākajiem tekstiem no senatnes Platons attēlo savu skolotāju Sokrātu, kas ir uz nāves gultas, kā kūstošu vasku un daiļrūnīgi apraksta, cik samaitāta un ļauna ir miesa un ka nāvē viņa nemirstīgā dvēsele beidzot būs brīva darīt visu, ko miesa bija kavējusi darīt.

Bībele, protams, māca kaut ko radikāli atšķirīgu. Cilvēka miesu tiešā veidā ir radījis Dievs, ko Viņš tik brīnišķi ir veidojis (Ps. 139:14). Vēl vairāk, miesa nav atdalīta no dvēseles. Miesa, prāts un gars ir tikai atšķirīgi cilvēka personības jeb eksistences aspekti, nevis neatkarīgi pastāvošas realitātes. Līdz ar to viss, kas ietekmē miesu, ietekmē arī prātu un garu, kas arī ir savstarpēji saistīti personības aspekti. Tādējādi, kad vien Kristus dziedināja, Viņš ne tikai likvidēja vēzi vai izārstēja sirds slimību. Viņš pārveidoja fizisko un garīgo cilvēka pieredzi.

Jēzus dziedināja vairāk nekā tikai miesu. Kristus vienmēr dziedināja visu cilvēku. Pēc Viņa holistiskās pieejas, fiziskā veselība nav šķirama no garīgās veselības. Ar fizisku dziedināšanu Viņš panāca garīgu pārveidošanu. Tas lielā mērā bija Viņa nolūks kopumā. Galu galā, kāpēc dziedināt cilvēku, kas tik un tā pēc kāda laika mirs un saskarsies ar mūžīgu iznīcību laika galā?

Lai gan slimība var būt grēcīgas rīcības tiešs rezultāts, tik bieži saslīmst cilvēki, pat zīdaiņi, bez kāda redzama iemesla, kā tikai tas, ka mēs visi esam kritušās pasaules upurī. Kāpēc ir tik svarīgi paturēt prātā šo skumjo patiesību, kad cenšamies kalpot kādam, kas ir slims vai kas cieš par kādu slimu tuvinieku? _____

Miesas un prāta dziedināšana

Jēzus darīja cilvēkus par mācekļiem, dziedinot viņus fiziski un atjaunojot garīgi. Bieži Kristus pacienti cieta gan no garīgām, gan fiziskām saslimšanām. Fiziskā atjaunošana pati par sevi nekad nebija mērķis. Galējais mērķis vienmēr bija darīt par mācekļiem. Dziedināšana varēja pievienot divdesmit, piecdesmit, varbūt septiņdesmit piecus papildus dzīves gadus. Kļūšana par mācekli nodrošināja mūžīgo dzīvību ar Kristu.

Lūk. 9:26-39 dēmonu apsēstais vīrs no Gerazas reģiona lūdza atļauju palikt pie Viņa. Taču Kristus deva viņam uzdevumu nest evaņģēliju savai ģimenei un pilsētai. Būdams tik brīnumainā veidā atbrīvots, viņš varēja spēcīgi liecināt par Jēzu.

*Izpēti Mat. 6:19-34, 1. Pēt. 5:7, 2. Kor. 4:7-10, Fil. 4:4-9 un 1. Jāņa 3:20-22!
Kā principi, ko māca šie panti, var atbrīvot no satraukuma, vainas apziņas un kauna, kas ir pamatā daudzām garīgām saslimšanām? _____*

Reizēm fizisku kaiti izraisa garīgs cēlonis. Medicīnas zinātnē attiecība starp prātu un miesu ir labi pamatota. Raizēšanās var radīt kuņģa problēmas. Satraukums rada miega traucējumus. Nekontrolējamās dusmas var būt par iemeslu sirds slimībai. Mācot cilvēkiem par garīgās veselības principiem, vajadzētu izgaismot, cik svarīgi ir uzticēties Dievam, dabiskā veidā vedot viņus uz personīgu garīgu nodošanos un kļūšanu par mācekli.

„Katrai dienai ir savas nastas, savas rūpes un sarežģījumi; un cik ātri tad mēs esam gatavi runāt par savām grūtībām un pārbaudījumiem. Bet, ja mēs ļausim sevi nomākt nevajadzīgām rūpēm, ja daudz baiļosimies un ja mūsu vārdos būs saklausāms rūpju smagums, tad citi domās, ka mums nav līdzjūtīgā, mīlošā Pestītāja, kas gatavs uzklausīt visus mūsu lūgumus un palīdzēt vajadzības brīdī.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 121. lpp.)

Lai gan staigāšana ar Kungu nav garantija labai veselībai, nav šaubu, ka mierīgs prāts, ko var iegūt, pazīstot Kungu, ietekmē mūs pozitīvi, pat fiziski. Kādos praktiskos veidos mēs varam iemācīties pieņemt principus, kas mācīti šodienas tēmā, un attiecināt tos uz sevi, īpaši, ja mums ir nosliece satraukties? _____

Augšāmcelšanās un dzīvība

Kāda liela cerība ir atrodama šajos pantos pasaulei, kurā nāvei vienmēr pieder pēdējais vārds, vismaz šobrīd? Lūk. 7:11-17, Marka 5:21-43, Jāņa 11:37-44.

Politīkiem, izklaidētājiem un atlētiem ir noteikti kaut kas jāpiedāvā, lai piesaistītu publiku. Politīki izmanto hipnotisku retoriku un neticamus apsolījumus. Jokdari izmanto savas spējas, lai radītu emocijas un atpazīstamību publikā. Atlēti pārsteidz pūli ar savām fiziskajām spējām. Skaudīgi skatītāji seko līdzī, vēloties, kaut viņiem arī būtu tāda veiklība.

Ko Jēzus piedāvā? Samazināt bezdarbu? Lielākas algas? Pārsteidzošas prasmes? Neticamas vokālās spējas? Elpu aizraujošus priekšnesumus? Tā vietā Jēzus piedāvā kaut ko tādu, ko neviens cits pasaulē nevar: mūžīgo dzīvību jaunā pasaulē. Salīdzinot ar to, kam vēl vispār ir nozīme?

Kamēr televīzijas iepirkšanās portāli ievaino mūsu prātus ar saviem „pārāk labs, lai būtu patiess” piedāvājumiem, Jēzus pārsniedz viņu pārmērības ar Savu dzīves ilguma jautājumu: mūžīgā dzīvība bez maksas ar pilnīgi nekādiem piegādes izdevumiem! Skeptiķi, protams, smejas par šādu neparastu piedāvājumu. Sāncenši izgudro lētas imitācijas (sātana dvēseles nemirstības teorija), tāpēc Jēzus ir nodrošinājis trīs labi pazīstamus demonstrējumus, lai stātos pretī skeptiķiem, atmaskotu imitācijas un apmierinātu patiesos meklētājus. Jaira meitiņa, atraītnes dēls un visbeidzot Lācars pierāda, ka šis „pārāk labs, lai būtu patiess” piedāvājums ir īsts. Slimības un negadījumi var sākotnēji dominēt, bet mūžīgā dzīvība beigās uzvarēs. Dziedināšana nenotiek katru reizi, kad to lūdz, bet mūžīgā dzīvība ir garantēta visiem, kas padara Jēzu par savu Glābēju.

Tāpat ir mūsdienās. Kā mēs zinām, daudzas reizes dziedināšana, ko mēs vēlamies, nenāk tādā veidā, kā mēs gribam. Cilvēki cieš no spēkus atņemošām un sāpīgām slimībām, kas nevis tiek izārstētas, bet progresē. Citi mirst no slimības, neskatoties uz svaidīšanu un lūgšanu. Mums nav atbildes, kāpēc dažos gadījumos dziedināšana notiek uzreiz, bet citos nenotiek.

Tomēr tas, kas mums ir, ir kaut kas daudz labāks nekā pat brīnumaina dziedināšana – tas ir mūžīgās dzīvības augšāmcelšanās apsolījums laiku beigās, kad Jēzus nāks un „Visuaugstā svētie pārņems valdīšanu un to paturēs mūžīgi, pat mūžu mūžos”. (Dan. 7:18)

Kāpēc mūžīgās dzīvības apsolījums mums ir tik izšķirošs un svarīgs? Kāda būtu tava cerība uz kaut ko bez tā? _____

Kristus dziedināšanas darba turpinājums

Pārskati Ap.d. 3:1-19; 5:12-16; 9:36-42; 20:7-10; 1. Kor. 12:7-9, 28-31 un Jēk. 5:13-16! Kā mūsdienu kristiešiem vajadzētu vērtēt dziedinošās kalpošanas svarīgumu Jaunās Derības draudzē? _____

Pirmā gadsimta mācekļi bija pirmie liecinieki, kā piepildījās Kristus apsolījums, ka viņi redzēs „lielākas lietas par šīm” (Jāņa 1:50, salīdzini ar Jāņa 5:20, 14:12). Brīnīšķīgas dziedināšanas un augšāmcelšanās sekoja pirmo redzamāko kristietības mācekļu – Pētera un Pāvila – kalpošanā. Šie notikumi nozīmīgi atspoguļojās agrīnās draudzes augšanā. Dieva mūžīgā klātbūtne, ko iezīmēja brīnīšķīgā dziedināšana, pamudināja tūkstošiem reliģisko vadītāju pieņemt Kristu. Viņu draudzes bieži vien sekoja.

Dažreiz jaunie mācekļi pārprata dievišķo nolūku. Sīmanis mēģināja nopirkt brīnumaino spēku, savtīgu motīvu vadīts (Ap. d. 8:9-25). Lielākā daļa tomēr atzina, ka šo brīnumu nozīme ir tas, ka tie atklāj Dieva klātbūtni viņu vidū. Šīs dievišķā spēka atklāsmes pierādīja, ka Dievs eksistē un ka Viņš ir viņu slavas cienīgs.

Lai gan Kristus bija uzņemts debesīs, pūlis vēl joprojām sekoja Viņam, pateicoties Viņa mācekļu kalpošanai. Viņi turpināja misiju, ko Jēzus bija iesācis. Viņi piepildīja vīziju, ko Jēzus bija atklājis.

Skaidrs, ka veselība bija aktuāls jautājums un dziedināšanas kalpošana bija Kristus draudzes aktuāla funkcija. Dziedināšanas dāvana bija ierindota starp garīgajām dāvanām.

Norādījumi, kā sniegt Dieva dziedinošo žēlastību tiem, kas ir slimības skarti, bija uzrakstīti Rakstos. Šīs dāvanas sniegs labumu ticīgajiem līdz pat Kristus otrajai nākšanai, kad Viņa personīgā klātbūtne padarīs to nevajadzīgu. Draudzes vēstures hronikas ziņo par ticīgo nodošanos veselības kalpošanai dažādos laika periodos. Pavisam noteikti atvieglot cilvēku ciešanas bija svarīga motivācija. Citi turpreti atzina dziedināšanu kā pirmo soli, lai nonāktu pie visa evaņģēlija iepazīšanas.

TĀLĀKIEK PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Lūk. 18:35-43, 13:10-17, 14:1-6, Jāņa 6:1, 2, Marka 6:7, 6:54-56, 7:31-37, 8:22-26, Mat. 8:1-19, 12:15-23; E. Vaitas grāmatā „Medical Ministry” 25.-29. lpp. un grāmatā „Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļas „Mūsu priekšzīme” 17.-20. lpp. un „Dvēseles dziedināšana” 73.-85. lpp.

„Paralizētais atrada Kristū dziedināšanu gan dvēselei, gan miesai. Pirms viņš spēja novērtēt fizisko veselību, viņam bija vajadzīga dvēseles dziedināšana. Pirms fizisko slimību dziedināšanas Kristus sniedz atvieglojumu prātam un attīra dvēseli no grēka. Šo mācību nedrīkst neievērot. Šodien tūkstoši cieš no fiziskām slimībām, un viņi, tāpat kā paralizētais, ilgojas pēc vēsts: „Tavi grēki tev piedoti.” Nelaimju pamatā ir grēka nasta ar tās nemieru un nepiepildītajām vēlmēm. Tikai pie dvēseļu Dziedinātāja var rast atvieglojumu, tikai Viņa sniegtais miers var atjaunot prāta dzīvīgumu un fizisko veselību.”

„Dziedinātais cilvēks atgriezās savā ģimenē, viegli nesdams gultu, kurā pirms neilga laika viņu lēnām bija aiznesuši projām. [...] No šī nama pacēlās priecīga pateicības lūgšana, un Dievs tika godināts par sava Dēla paveikto, atjaunojot cerību bezcerīgajam un atdodot spēku cietējam. Šis vīrs un visa ģimene bija gatavi nodot savas dzīves Jēzum.” (E. Vaita „Kristus dziedinošā kalpošana”, 77., 79. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā veselības kalpošana var atvērt sirdis un prātus, kas citādi būtu aizvērti evaņģēlijam? Kā kristieši var pasargāt sevi no kļūdas domāt, ka dziedināšana ir galējais mērķis?

2. Kā draudzes, kas nav saistītas ar slimnīcām, var piedalīties veselības kalpošanā? Kā kristieši, kas ir iesaistīti dziedināšanas kalpošanā, var izvairīties no tā, ka viņi sabiedrības acīs tiek saistīti ar tā sauktajiem dziedniekiem ticībā?

3. Ko mēs sakām potenciālajiem mācekļiem, kas, lasot par dziedināšanu Bībelē, nāk uz mūsu draudzi vai slimnīcām, meklējami dziedināšanu, kāda pie mums nenotiek? Ko mēs varam viņiem atbildēt? Ko mēs varam atbildēt paši sev, cenšoties saprast šīs situācijas? Kādas atbildes var atrast Bībelē, kas var palīdzēt mums tādos laikos kā šie?

DAROT PAR MĀČEKĻIEM VIENKĀRŠOS ĻAUDIS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 2:21-28, Mat. 15:32-39, Mat. 16:13-17, Lūk. 12:6, 7, 13:1-5, Jēk. 2:1-9.

ATMIŅAS PANTS:

„Un, pie Galilejas jūras staigādams, Viņš redzēja Sīmani un Sīmaņa brāli Andreju tīklus jūrā metam; jo tie bija zvejnieki. Un Jēzus tiem sacīja: „Nāciet Man pakal, Es jūs darišu par cilvēku zvejniekiem.” Un tūdaļ tie, savus tīklus atstājuši, Viņam sekoja.” (Marka 1:16-18)

Kristus nāve ienesa līdzsvaru. Tā parādīja, ka mēs visi esam grēcinieki, kam vajadzīga Dieva žēlastība. Krusta gaismā etniskās, politiskās, ekonomiskās un sociālās barjeras sabrūk. Tomēr reizēm, meklējot dvēseles, mēs aizmirstam šo svarīgo patiesību un īpaši cenšamies mantot tos, kas pasaules acīs ir „cienījami” vai „lieli”.

Tā nebija ar Jēzu, kas redzēja pasaules lieluma un goda bezjēdzību un tukšumu. Patiesībā reizēm šie „visveismīgākie” cilvēki – ievērojamā stāvoklī esošie farizeji, turīgie sadukēji un Romas aristokrātija – bija tieši tie, kas Viņam sagādāja nepatīkšanas. Turpretī „vienkāršie” ļaudis – galdnieki, zvejnieki, zemkopji, mājsaimnieces, gani, kareivji un kalpi – parasti bija tie, kas pulcējās ap Viņu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. februārī!

Pazemīgs iesākums

*Izlasi Lūk. 2:21-28, Marka 6:2-4 un 3. Moz. 12:8! Ko šie panti stāsta mums par sociālo šķiru, kurā Jēzus bija piedzimis? Kā tas varēja ietekmēt Viņa kalpošanu?*_____

Jāzēpa un Marijas šķīstīšanas upuris skaidri norādīja uz viņu trūcīgo izcelsmi. Šī tradīcija nāca no Mozus likumiem, kas aprakstīti 3. Moz. 12:8. Tajos bija teikts, ka jāpienes jērs kā upuris. Tomēr trūcīgajiem ļaudīm bija sagādāts līdzjūtīgs atvieglojums. Viņi varēja nest baložus trūcīgo apstākļu dēļ. Tādējādi jau no paša sākuma – no piedzimšanas kūtī līdz pat Viņa vecāku pienestajiem upuriem – Jēzus ir attēlots kā tāds, kas ir pieņēmis cilvēciņu trūcīgu un „vienkāršu” ļaužu mājās. Arheoloģiskie pierādījumi arī, šķiet, norāda, ka Nācarete, kur Jēzus pavadīja Savu bērnību, bija diezgan trūcīga un mazsvarīga pilsēta. Lai gan galdniecība bija cienījams amats, tas noteikti nepadarīja Viņu par elites pārstāvi.

„Jēzus vecāki bija trūcīgi un pārtika no sava ikdienas darba. Jēzus pazina nabadzību, pašreizējību un trūkumu. Šie apstākļi Viņu aizsargāja. Viņa darbīgajā dzīvē nebija brīvu brīžu, kas ļautu ienākt kārdināšanās. Nebija dīkā pavadītu stundu, kas pavērtu durvis jaunai ietekmei. Cik vien iespējams, Viņš norobežojās no kārdinātāja. Nedz ieguvums, nedz izpriecās, nedz uzslava, nedz nopelums nekļuva par iemeslu, lai mūsu Kungs rīkotos netaisni. Viņam pietika padoma, lai saskatītu jaunumu, un spēka, lai tam pretotos.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 72. lpp.)

Tas, kas visu bija radījis (sk. Jāņa 1:1-3) ienāca pasaulē ne tikai kā cilvēciska būtne, kā zīdāinis, kas jau tāpat būtu bijis pietiekami pārstēdzoši, – bet Viņš piedzima trūcīgā ģimenē! Kā lai mēs reaģējam uz kaut ko tik neticamu?

Pārveidojot „vienkāršos” ļaudis

Izlasi Jāņa 2:1-11 un Mat. 15:32-39! Kā Jēzus izmantoja vienkāršas ikdienas vēlmes un vajadzības, lai darītu par mācekļiem un pārveidotu dzīves?

„Vienkāršajiem” ļaudīm dabiski ir kopīgas fiziskās, emocionālās un sociālās ilgas. Viņi grib būt fiziski pabaroti, iegūt personīgu nozīmi un draudzību. Jēzus saprata šīs raksturīgās īpašības, noliekot Sevi sociālajās situācijās, kas šo kopīgo ilgu dēļ nodrošināja iespējas aizsniegt cilvēkus.

Vienalga, vai Jēzus pārvērta ūdeni nefermentētā vīnā no vīnogu augļiem vai zvejniekus par sludinātājiem (Marka 1:16-18), Viņš pārvērta vienkāršos ļaudis par īpašiem. Tie, kas vēroja no malas, bieži apšaubīja Jēzus pilnvaras (Marka 6:3). Viņi šaubījās ārēja lieluma trūkuma dēļ. Tā kā viņi ilgojās pēc ārēja lieluma, viņi palaida garām to, ko uzskatīja par vienkāršu, un tas bija mūžīgs zaudējums.

Tik bieži Jēzus meklēja cilvēkus, kas tika uzskatīti par vienkāršiem, jo, tā kā viņi nebija pašapmierināti, viņi bija gatavi uzticēties Dievam pilnībā. Cilvēki, kas jūtas lieli savu talantu, spēju un sasniegumu dēļ, bieži vien neizjūt vajadzību pēc kaut ka lielāka par viņiem pašiem. Kāda šausmīga krāpšana! Daudziem Kristus laikabiedriem bija augstākā akadēmiskā izglītība, sociālais stāvoklis vai personīgā labklājība. Neskatoties uz to, viņu vārdi jau sen ir aizmirsti. Pieminēti toties tiek vienkāršie ļaudis – zemkopji, zvejnieki, galdnieki, gani, podnieki, māsasaimnieces, mājkalpotāji – kas tika pārveidoti par īpašiem Kristus lieciniekiem.

Mums visiem ir tieksme izjust patiku pret veiksmīgajiem un bagātajiem, vai ne? Cik daudz no šīs attieksmes tu redzi sevī? Kā tu vari iemācīties vērtēt visus cilvēkus, neskatoties uz viņu statusu, slavu vai bagātību? _____

Kļūdainā zvejnieka aicināšana

Jaunajā Derībā Pēteris izceļas kā viens no visietekmīgākajiem mācekļiem. Patiesībā viņš savu dzīvi noslēdza kā viens no visietekmīgākajiem cilvēkiem visā cilvēces vēsturē. Pārrunājiet, kā „vienkāršie” ļaudis kļūst par īpašiem!

Izlasi šos pantus! Kā tie palīdz mums saprast, kā Pēteris tik radikāli izmainījās, neskatoties uz milzīgajām kļūmēm?

Lūk. 5:1-11. Ko tādu Pēteris šeit pateica, kas parādīja, ka Viņš ir atvērts savai vajadzībai pēc Jēzus? Kāpēc šī rakstura īpašība ir tik svarīga un mums to vajadzētu attīstīt savā dzīvē? _____

Mat. 16:13-17. Ko šie panti mums stāsta par Pēteri un viņa atvērtību Svētajam Garam? _____

Mat. 26:75. Ko mēs šeit redzam, kas ļauj mums ieskatīties Pēterī un kā Dievs viņu var izmantot? _____

Jēzus, bez šaubām, ziedoja Pēterim daudz laika, un Pēterim bija daudz spēcīgu piedzīvojumu ar Viņu. Lai gan viņš bija tikai „vienkāršs” zvejnieks ar neskaitāmām kļūdām, laikā, ko viņš pavadīja ar Jēzu, Pēteris tika radikāli mainīts – pat pēc tam, kad viņš bija izdarījis dažas smagas kļūdas, tai skaitā noliedzis Jēzu trīs reizes, tieši tā, kā Jēzus viņam bija teicis.

Lai gan no šī stāsta par Pēteri varam gūt daudzas mācības, brīdī, kad viņš pirmo reizi apjēdza, kas ir Jēzus, viņš apzinājās savas paša kļūdas un atzina tās. Tāpat ar pacietību un iecietību Jēzus varēja pārveidot Pētera kļūmīgo raksturu par tādu, kas palīdzēja izmainīt vēsturi.

Kāpēc mums vajadzētu būt uzmanīgiem, spriežot par tiem, kurus uzskatām par „neglābjamiem”? Kāpēc to ir tik viegli darīt? _____

Debesu novērtējums

Kāds evaņģēlists reiz bija sajūsmā (varbūt viņš tikai lielījās) par to, ka viņa seminārus apmeklē augstāko aprindu pārstāvji. Mēs ceram, ka viņš tāpat priecājās arī par „vienkāršo” cilvēku ierašanos.

Kristum tomēr nepastāvēja nekāda dalīšana klasēs; neviens nebija „parasts”, ikviens bija īpašs. Nav brīnums, ka Jēzus aizsniedza ļaužu masas ar ikdienišķām ilustrācijām un saprotamu valodu. Nekas Viņa uzvedībā nelika domāt, ka kāds būtu izslēgts no Viņa rūpju loka. Darot par mācekļiem mūsdienās, tāpat ir uzmanīgi jāsargājas, lai neradītu iespaidu, ka, veicot savu misiju, mēs kādu uzskatām par augstāku nekā citus.

Izlasī Lūk. 12:6, 7; 13:1-5; Mat. 6:25-30! Ko šie panti mums stāsta par katra cilvēka vērtību? Protams, mums ir viegli teikt, ka mēs tam ticam, bet kādos veidos mēs varam būt vainīgi, saglabājot tāda veida atšķirības, ko krusts ir likvidējis uz visiem laikiem? _____

Lētākie putni tirgū bija zvirbulji. Pāri varēja nopirkt par artavu – vismazāko, visnevērtīgāko vara monētu. Tomēr parasti, nenozīmīgi zvirbulji nav aizmirsti debesīs.

Cik daudz vairāk tas attiecas uz cilvēkiem, par ko Kristus nomira? Kristus nomira par mums, nevis par putniem. Krusts pierāda ikviena cilvēka „bezgalīgo vērtību” (šo frāzi daudz izmantoja Elena Vaita), neskatoties uz viņa vai viņas stāvokli dzīvē – stāvokli, kas bieži nav nekas vairāk kā cilvēku izgudrojums, kas balstīts uz uzskatiem un īpašībām, kam debesīs nav nekādas vērtības vai kas pat ir pretējas debesu principiem.

E. Vaita rakstīja, ka „Kristus būtu nomiris arī par vienu dvēseli, lai tā varētu dzīvot mūžīgos laikmetos”. („Liecības draudzei”, 8. sēj., 73. lpp.) Par vienu dvēseli! Pārdomā, ko nozīmē šī neticamā doma! Kā tam vajadzētu ietekmēt to, kā mēs raugāties ne tikai uz citiem, bet arī uz sevi? _____

Bezšķiru sabiedrība

Iespējams, sociālā ziņā vispievilcīgākā sākotnējās kristietības iezīme bija šķiru atšķirību neesamība. Šķirošās sienas bija sabrukušas zem evaņģēlija smaguma. Vienkāršie ļaudis triumfēja, pateicoties Kristum. Kristus pārveidoja vienkāršos par īpašiem. Galdnieki, nodokļu iekasētāji, akmeņkaļi, karaļi, mājkalpotāji, priesteri, grieķi, romieši, vīrieši, sievietes, bagātie un trūcīgie – visi kļuva vienlīdzīgi Kristus žēlastības valstībā. Kristiešu kopienai bija jābūt „bezšķiru sabiedrībai”.

Ko katrs no šiem pantiem māca par mūsu vienkāršo cilvēciskumu?

Pārdomājot to laiku un arī pašu Bībeles rakstnieku kultūru, kāpēc viņiem varētu nebūt tik viegli aptvert šo svarīgo domu?

Gal. 3:28, 29 _____

Jēk. 2:1-9 _____

1. Pēt. 1:17, 2:9 _____

1. Jāņa 3:16-19 _____

Izlasi Ap.d.2:43-47, 4:32-37! Kā pirmie kristieši praksē ieviesa vispārējās pieņemšanas principu? Kā uzskats, ka Dievs mīl vienkāršos ļaudis, padarīja iespējamu sākotnējās kristietības eksplozīvu izplatīšanos? Vienlaikus, mums vajadzētu pašiem sev jautāt, cik labi mēs katrs atsevišķi un visi kopā ieviešam šos principus savā kalpošanā pasaulei? Kas mūs attur no labākas rīcības šajā svarīgajā jomā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Audzināšana” nodaļu „Mūža darbs”, 269., 270. lpp., grāmatā „Evaņģelizācija” nodaļu „Darbs pie vidējām šķirām” 564.-566. lpp.

„Šajā noslēdzošajā evaņģēlija darbā ir milzīgs lauks, kurā jāstrādā; un vairāk nekā jebkad agrāk ir nepieciešams starp vienkāršajiem ļaudīm atrast palīgus. Gan jaunieši, gan gados vecāki tiks aicināti no laukiem, no vīnādārziem un no darbnīcām, un Meistars izsūtīs viņus nest vēsti. Daudziem no viņiem nav bijusi liela iespēja iegūt izglītību, bet Kristus redz viņos īpašības, kas padarīs viņus spējīgus piepildīt Viņa nolūku. Ja viņi ieliks darbā savas sirdis un turpinās mācīties, Viņš sagatavos viņus strādāt Viņa labā.” (E. Vaita „Audzināšana”, 269., 270. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc Jēzum bija tik viegli atrast mācekļus starp vienkāršiem ļaudīm? Kāpēc turīgie un sabiedrības elite nebija tik gatava uzņemt Viņa vēsti? Kā Jēzus pazemīgā audzināšana palīdzēja Jēzum veiksmīgāk aizsniegt vienkāršo ļaužu sirdis un prātus? Cik efektīvi Jēzus būtu spējis aizsniegt vidusslāņa pārstāvjus, ja Viņš būtu atnācis kā karaliskās ģimenes pārstāvis vai bagāts zemes īpašnieks?

2. Izlasiet kopā 1. Kor. 1:26-29! Kādas ir galvenās domas? Izlasiet uzmanīgi to vietu, kur Pāvils raksta, ka Dievs ir izvēlējis „pasaulē vājos, lai liktu kaunā gudros” (NKJV). Ko tas nozīmē? Kā saprast šo brīnīšķīgo domu, ņemot vērā, ko nozīmē būt kristietim? Kā šie panti parāda, cik izkropļoti un samaitāti ir pasaules ceļi? Kā mēs varam būt droši, ka paši neiekritīsim šajos samaitātajos ceļos?

3. Ko mūsu Bībeles izpētes grupas var darīt, lai kļūtu pieņemamākas vienkāršajiem cilvēkiem? Kā tas var ietekmēt mūsu Bībeles tulkojumu izvēli? Kāpēc tiem, kas meklē mācekļus, vajadzētu drīzāk koncentrēties uz praktiskiem jautājumiem, nevis uz teorētiskiem, īpaši aizsniedzot cilvēkus, kas ir ievainoti un kam ir vajadzīga palīdzība?

7. TĒMA 8.– 14. FEBRUĀRIS

JĒZUS UN SOCIĀLI ATSTUMTIE

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 21:28-32, Jāņa 8:1-11, Marka 5:1-20, Jāņa 4:5-32, Mat. 9:9-13.

ATMIŅAS PANTS:

„Tad sieva atstāja savu ūdens trauku, aizgāja uz pilsētu un sacīja ļaudīm: „Nāciet, tur ir cilvēks, kas man visu pateicis, ko es esmu darījusi! Vai tikai Tas nav Kristus?” Tad tie izgāja no pilsētas un nāca pie Jēzus.” (Jāņa 4:28-30)

Kāda jauna sieviete, nokļuvusi situācijā, kas bija neticami skumja un šausmīga (tā ietvēra divus ārļaulībā dzimušus bērnus, kad viņai bija 15 gadu), sēdēja cietumā, gaidot tiesas procesu par sociālā darbinieka nogalināšanu, kas bija atnācis, lai atņemtu viņai bērniņu – vienīgo cilvēku, no kura viņa izjuta kādu mīlestību.

Bez mātes, tēva, vīra, kāda radnieka un pat drauga viņa viena skatījās acīs nožēlojamajai nākotnei. Tomēr mācītāja apmeklējumu laikā šī jaunā sieviete uzzināja, ka, neskatoties uz kļūdām, uz situācijas bezcerīgumu un to, ko solīja nākotne, Kristus mīl viņu un piedod. Vienalga, kā sabiedrība raudzījās uz šo jauno meiteni, viņa bija iepazinusi Dieva mūžīgo mīlestību savā dzīvē. Šī sabiedrības atstumtā sieviete bija atradusi nozīmi un jēgu savā Kungā, kura mīlestība un pieņemšana pārkāpa visas sabiedrības normas un tikumus, arī „labos”.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. februārī!

Padībenes

Sabiedrība rada hierarhijas. Turīgi un labi audzināti cilvēki parasti iegūst augstākās pozīcijas. Pilsoņi ar labu morāli, „vienkāršie” jaudis, parasti veido vidusslāni. Apakšā paliek sabiedrības padībenes – prostitūtas, atkarīgie no dažādām vielām, noziedznieki, bezpajumtnieki un citi. Kristus laikos šajā sarakstā ietilpa arī lepras slimnieki un nodokļu iekasētāji.

Izlasī Mat. 21:28-32 un Lūk. 15:1-10! Ko šie panti māca par Kristus attieksmi pret sociāli atstumtajiem? _____

Kas tāds notika, kas pamudināja sociāli atstumtos iziet no savas paštaisnības? Ko bija atklājuši sabiedrības zemākie slāņi, ko elite bieži vien palaida garām? Kāpēc Jēzum biežāk izdevās aizsniegt padībenes nekā sabiedrības hierarhijas augšgalā esošos?

Lai gan viņi bija grēcīgu izpriecu nocietināti un reizēm ieslēgti pašu radītā rupjā ārienē, sociāli atstumtos bija un vēl joprojām ir vieglāk aizsniegt nekā lepnos, augstprātīgos un paštaisnos elites pārstāvjus. Bieži zem atstumto bramanības slēpjas emocionāls tukšums, kas raksturīgs vājai pašvērtībai. Bieži vien, īpaši pusaudžu gados, šādi cilvēki atklāti saceļas, neprātīgā veidā cenšoties apliecināt savu personīgo identitāti, lai kompensētu iekšēji izjusto nedrošību. Šī identitāte mērķtiecīgi tiek veidota pretēja autoritāšu (bieži vien vecāku) vēlmēm attiecībā uz šo cilvēku.

Jēzus necentās sabojāt viņu jau tā zemo pašvērtību. Tā vietā Viņš radīja atjaunotu personīga vērtīguma izjūtu. Viņš ielika šo pamatu ar nemainīgu mīlestību un izstumto pieņemšanu, un viņu sirdis bieži vien kusa no siltās un mīlošās pieņemšanas, ko viņi bija saņēmuši no Kristus.

Kāda ir tava pašā attieksme pret tiem, ko sabiedrība uzskata par sociāli atstumtajiem? Būsim godīgi: vai daudzos gadījumos tu neizjūti zināmu pārākumu? Ja jā, pārdomā, kāda ir šo jūtu ietekme! _____

„Pienākta laulības pārkāpšanā”

Izlasi Jāņa 8:1-11! Ko šie panti mums māca par Jēzu un sociāli atstumtajiem?

Ieguvis garīgu atjaunošanu uz Eļļas kalna, Jēzus atgriezās templī. Sapulcējās pūlis. Kamēr Kristus mācīja, farizeji ievilkā laulības pārkāpšanā piekertu sievieti Viņa priekšā. Viņi uzdeva Jēzum jautājumu par Mozus likumu attiecībā uz laulības pārkāpšanu, kas pieprasīja nāvessodu. Jēzus saprata šīs taujāšanas liekulību. Tās nolūks bija ievilināt lamatās, nevis saprast patiesību. Nāvessods bija izņemts no jūdu tiesas. Jūdu vadītāji sprieda, ka, ja Viņš publiski noraidītu nomētāšanu ar akmeņiem, tas izaicinātu Kristus patriotisko sekošanu jūdu mācībai. Turpretī, ja Viņš apstiprinātu nāvessoda nepieciešamību, viņi apsūdzētu Kristu Romas autoritātes neatzīšanā.

Šī bezpalīdzīgā un vainīgā sieviete bija piekerta vadītāju politisko intrigu vidū. Nepazīdama Jēzus kalpošanu, viņa nevarēja pazīt arī Viņa žēlastības pilno raksturu. Ironiski, likās, ka Viņš pasludina viņai nāves spriedumu; tomēr Viņš iesāka Savu sakāmo ar šiem neaizmirstamajiem vārdiem: „Kurš ir bez grēka...”

Šie vārdi nolīdzināja spēles laukumu. Bezgrēcīgajiem būtu tiesības sodīt ar nāvi. Bet grēcīgajiem cilvēkiem bija pienākums būt žēlsirdīgiem. Izņemot Jēzu, neviens no klātesošajiem nebija bezgrēcīgs. Pamazām reliģiskie vadītāji izklīda, un šī atstumtā sieviete, lai arī cik vainīga viņa bija, saņēma žēlastību.

„Piedodot sievietes grēkus un iedrošinot to dzīvot labāku dzīvi, Jēzus raksturs mums atmirdz pilnīgas taisnības skaistumā. Lai gan Viņš neattaisno grēku, nedz arī mazina grēka vainu, tomēr Viņš cenšas nevis notiesāt, bet glābt. Pasaule grēcīgo sievieti varēja tikai nicināt un nonievāt, bet Jēzus runā mierinošus un cerības pilnus vārdus.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 462. lpp.)

E. Vaita sīkāk apraksta ar sievieti saistīto intrigu – viņa tik un tā bija laulības pārkāpēja, piekerta pašā laulības pārkāpšanā. Vadītāju viltīgie plāni neizmainīja šo faktu. Un tomēr, viņai vienai tika piedots? Kā mēs varam iemācīties parādīt žēlastību, arī pret vainīgajiem, „nemīkstinot” grēka vainu?

Zemākais no zemākajiem

Izlasi Marka 5:1-20! Salīdzini šī vīra situāciju ar mūsdienu bezpajumtnieku nožēlojamo stāvokli! Salīdzini viņa aprakstu ar garīgiem slimniekiem! Kas līdzīgs un kas atšķirīgs ir starp viņiem? Kā mūsdienu sabiedrība izturas pret cilvēkiem, kas cieš no garīgas slimības? Kā izskaidrot Kristus norādījumu publiskot notikumu, lai gan Viņš vienmēr pamācīja saglabāt slepenību?

No daudzu mūsu perspektīvas ir grūti iedomāties kādu tik šausmīgā stāvoklī, ka jādzīvo kapsētā. Lai gan daži apgalvo, ka šis vīrs bija tikai vājprātīgs, pantā ir teikts citādi. (Bez tam, kā šī doma iederas tajā, kas notika ar cūkām?)

Svarīgākais mums šajā stāstā ir tas, ka nevienu nevar ignorēt, lai arī cik psihiski sagrauts viņš būtu – vienalga, vai no dēmonu apsēstības, garīgas slimības vai narkotikām.

Kā kristiešiem mums vajadzētu atcerēties, ka Kristus nomira par ikvienu, un pat tie, kas var tikt uzskatīti par tādiem, kam nav iespējams palīdzēt, tik un tā ir pelnījuši tik daudz žēlastības, cieņas un laipnības, cik vien iespējams. Bez tam, kas mēs esam, lai nosauktu kāda gadījumu par bezcerīgu, kam Dievs nevar palīdzēt? No mūsu perspektīvas, viss var izskatīties slikti, bet no Dieva perspektīvas ikviens cilvēks ir bezgala vērts. Ja nebūtu krusta, mūsu visu gadījumi būtu bezcerīgi – to vajadzētu atcerēties, sastopoties ar garīgi neveseliem cilvēkiem.

Padomā par kādu, ko tu pazīsti, kas ir patiesi sliktā stāvoklī, vienalga, vai tas būtu fiziski vai psihiski, un vienalga, kāds ir šī stāvokļa cēlonis. Pamēģini viņu uzlūkot tā, kā to dara mūsu Dievs, kas mīl bez nosacījumiem. Ko tu vari darīt, lai kalpotu tiem viņu vajadzībās un atklātu kaut ko no Dieva mīlestības?

Sieviete pie akas

Izpēti **Jāņa 4:5-32** un tad atbilde uz šiem jautājumiem:

1. Kādas paražas Jēzus salauza, kāpēc? Ko tas mums stāsta par „sociāliem paradumiem”, un kā uz tiem raudzīties, ja tie traucē mūsu liecināšanai? Kādi sociāli paradumi var kavēt tavu liecību citiem? _____

2. Kā Jēzus runāja ar sievieti par viņas grēcīgo dzīvi? Kādas mācības mēs varētu paņemt no šīs pieejas? _____

3. Ko šis stāsts atklāj par Jēzus mācekļu aizspriedumiem? Mums vajadzētu vēlreiz jautāt sev, kā esam vainīgi tajos pašos grēkos? _____

4. Lai gan acīmredzami sievieti bija ietekmējis fakts, ka Jēzus zināja par viņas gadījuma rakstura dzimumsakariem, ko sieviete teica savā liecībā, kas parādīja, ka viņai vēl joprojām bija jautājums: kas ir Jēzus? Kādas mācības mēs varam gūt no šī par mūsu pašu vajadzību būt pacietīgiem, darot citus par Jēzus mācekļiem? _____

Nodokļu iekasētāji un grēcinieki

Ir grūti iedomāties, kāda būtu mūsu pasaule, ja nebūtu ielauzies grēks. Dabas skaistums pat pēc gadu tūkstošiem vēl joprojām liecina par Dieva majestāti, spēku un labestību. Mūsu grēka aptumšotie prāti var tikko aptvert, kāda būtu cilvēce un cilvēku attiecības, ja pasaule nebūtu kritusi. Par vienu mēs varam būt droši – šķiru atšķirības, aizspriedumi, kultūras un etniskās robežas, kas ietekmē sabiedrību un kultūru, nepastāvētu.

Skumji teikt arī, ka pirms Kristus nākšanas šīs barjeras diez vai varētu pazust. Tieši pretēji, mūsu pasaulei kļūstot jaunākai, tādas kļūst arī šīs barjeras. Tomēr kā kristiešiem mums ir jādara viss iespējamais un visos iespējamajos veidos, lai pārkāptu šīs barjeras, kas ir radījušas tik daudz sāpju un ciešanu mūsu pasaulē, īpaši tiem, ko sabiedrība uzskata par atstumtajiem.

Izlasī Mat. 9:9-13! Kā šeit atklāta patiesas kristietības būtība – ne tikai tajā, ko Jēzus teica, bet arī tajā, ko Viņš darīja? Īpaši pievērsies Viņa vārdiem no Vecās Derības: „Man ir prieks par mīlestību un ne par upuriem.” (Hoz. 6:6) Īpaši ņemot vērā doto kontekstu, kāpēc mums vajadzētu būt uzmanīgiem, lai mēs neklūtu vainīgi, ieņemot tādu attieksmi, ko Jēzus šeit tik ļoti nosoda – īpaši, ja mēs visi esam zināmā mērā savas konkrētās sabiedrības radījumi un līdz ar to aizspriedumu un sociālo barjeru ietekmēti, kas nāk līdzī mantojumā ikvienai sabiedrībai? _____

„Farizeji redzēja Kristu sēžam un ēdam ar muitniekiem un grēciniekiem. Viņš bija mierīgs un nosvērts, laipns, pieklājīgs un draudzīgs. Lai gan viņi nespēja neko citu, kā vien apbrīnot redzēto, tas bija tik pretējs viņu pašu rīcībai, ka viņi nespēja šo skatu paciest. Augstprātīgie farizeji paaugstināja sevi un noniecināja tos, kas nebija svētīti ar tādu priekštiesību un gaismu, kāda bija viņiem. Viņi ienīda un nicināja muitniekus un grēciniekus. Tomēr Dieva skatījumā viņu vaina bija lielāka. Debesu gaisma bija atspīdējusi uz viņu ceļa, sakot: „Šis ir tas ceļš, staigājiet pa to!” Bet viņi šo dāvanu atraidīja.” (E. Vaita „SDA Bible Commentary”, 5. sēj., 1088. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļas „Pie Jēkaba akas” 183.-195. lpp.; „Klusu, mierā!” 333.-341. lpp.; „Lamatas” 460.-462. lpp. un grāmatā „Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļas „Palīdzība kārdinātajiem” 164.-169. lpp.; „Darbs atkarīgo labā” 171.-182. lpp.; „Palīdzība bezdarbniekiem un bezpajumtniekiem” 183.-200. lpp.

„Pagrimušie jāved tā, lai viņi jūt, ka vēl nav par vēlu kļūt par Dieva bērniem. Kristus pagodināja cilvēku, tam uzticēdams un atdodams tā zaudēto pašcieņu. Viņš respektēja pat viszemāk grimušo. Nemitīgas sāpes Kristum sagādāja saskare ar naidīgumu, izvirtību un neķītrību, bet nekad Viņš neizteica nevienu piezīmi, lai parādītu, ka Viņš savas smalkjūtības dēļ justos satriekts vai ka tiktu aizskarta Viņa izsmalcinātā gaume. Lai kādi arī būtu ļaunie ieradumi, aizspriedumi vai cilvēkus pārvaldošās kaislības, Viņš pret tiem izturējās ar līdzjūtības pilnu sirsnību. Ja uzņemsim sevī Viņa Garu, mēs uzskatīsim visus cilvēkus par brāļiem, kuriem ir līdzīgas kārdināšanas un pārbaudījumi; arī viņi bieži kļūp un pūlas piecelties, cīnās ar mazdūšību un grūtībām, bet sirds dziļumos ilgojas pēc iejūtības un palīdzības. Tad mēs viņiem tuvosimies nevis tādēļ, lai atņemtu drosmi vai noraidītu, bet modinātu viņu sirdīs cerību.” (E. Vaita „Kristus dziedinošā kalpošana”, 164., 165. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko tev vajadzētu mainīt personīgajā attieksmē, lai tu kļūtu efektīvs liecinieks sociāli atstumtajiem? Kas būtu jāmaina draudzes rīcībā, lai padarītu tās darbu ietekmīgāku? Ko mūsdienu kristiešiem būtu saprātīgi gaidīt, strādājot ar vissmagākajiem un grūtākajiem gadījumiem?

2. Kā Jēzus izvairījās gan no grēku attaisnošanas, gan grēcinieku nosodīšanas? Kādos veidos Kristus izmantoja uzticību, iedrošinājumu un palāvību, mainot sociāli atstumto cilvēku lejup vadošā ceļa virzienu? Tā kā sociāli atstumtie parasti turēja aizdomas uz reliģiskajiem vadītājiem, kā Kristus lika šiem potenciālajiem mācekļiem justies droši Savā klātbūtnē?

3. Kādas barjeras ir starp sociāli atstumtajiem un tavu draudzi? Kā šīs barjeras varētu sagraut?

8. TĒMA 15. – 21. FEBRUĀRIS

AR BAGĀTAJIEM UN SLAVENAJIEM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

5. Moz. 8:17, 18; 1. Moz. 13:5, 6; Jāņa 3:1-15; Lūk. 19:1-10; Marka 4:18, 19; Mat. 19:16-26.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo visa Jaunuma sakne ir mantas kārība; dažs labs, tiekdamies pēc tās, ir nomaldījies no ticības un pats sev nodarījis daudz sāpju.” (1. Tim. 6:10)

Ir tāds teiciens: „Cilvēki tērē naudu, kas viņiem nepieder, par lietām, kas viņiem nav vajadzīgas, lai atstātu iespaidu uz cilvēkiem, kas viņiem nepatīk.”

Cik daudz patiesības satur šis apgalvojums, ir strīdīgs jautājums, tomēr neapšaubāmi ir tas, ka naudai var būt spēcīga ietekme pār mums visiem. Tā kā personīgie finansiālie ieradumi lielā mērā ataino cilvēka individuālās vērtības, nauda patiesībā ir garīgs jautājums. Nav šaubu, ka tas ir iemesls, kāpēc Bībele tik daudz par to runā.

Slavai bieži vien līdzi nāk bagātība. Filmu zvaigznēm, izciliem atlētiem un tautas politiķiem bieži vien ir abi. Slaveniem cilvēkiem ir ietekme, sava veida vara. Jēzu tomēr neietekmēja neviena bagātība vai vara. Jēzus vienkārši centās aizsniegt viņus tāpat kā ikvienu citu: Viņš gribēja, lai cilvēki iegūst tāda veida bagātības, ko nevar nopirkt par naudu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. februārī!

Bagātīgi svētīti

Kā krituši cilvēki mēs esam pakļauti greizsirdībai, īpaši pret tiem, kam ir vairāk naudas nekā mums (nedomājot par to, cik daudz naudas mums ir pašiem). Bībele tomēr bez pamatojuma neizturas necienīgi pret bagātību un bagātajiem. Kā tas ir ar daudzām lietām dzīvē, problēmas nerodas no pašām lietām, bet no tā, kā mēs pret tām attiecamies.

Kādu padomu attiecībā uz bagātību Raksti piedāvā? 5. Moz. 8:17, 18; 1. Moz. 13:5, 6; 41:41-43; Īj. 1:1-3; Dan. 4:28-31. Kāpēc bija tik svarīgi, lai Israēls neaizmirstu, no kurienes nāk tā svētības? _____

Nav šaubu, ka tādi cilvēki kā Ābrahāms, Jāzeps, Mordohajs, Estere, Hiskija, Josija un Jehošafats bija bagāti un arī garīgi domājoši. Nebukadnēcara gadījums tomēr parāda, kādas briesmas draud, ja padara bagātību par elku, ko tik viegli var izdarīt ikviens. Turpretī senajam Israēlam Dieva devības atzīšana atnesa garīgas un materiālas svētības. Viņi saņēma īpašu brīdinājumu neaizmirst, no kurienes nāk šīs svētības (laba mācība mums visiem, vai ne?).

Īsāk sakot, bagātība pati par sevi nenorāda uz garīgu nabadzību vai vienaldzību. Ir bijuši daži ļoti dievbijīgi un uzticīgi bagātnieki, bet citi pavisam nejauki un ļauni. Nekādā gadījumā mums nevajadzētu savas ilgas pēc naudas pārvērst apsēstībā, ne arī nicināt tos, kas ir bagāti. Viņiem ir vajadzīga glābšana, tāpat kā ikvienam citam.

Kāda ir tava personīgā attieksme pret bagātajiem? Ir viegli būt greizsirdīgam, vai ne? Kā tu vari iemācīties nepadoties šīm jūtām un ieraudzīt bagātos tādus, kādi mēs visi esam, – kā dvēseles, kam vajadzīga glābjoša Jēzus iepazīšana?

Nakts tikšanās

Bagāti, labi situēti, slaveni cilvēki Jēzu nebiedēja. Kristus neizjuta rūgtumu, ne arī īpašu bijību pret sabiedrības eliti. Glābējs zināja, ka finansāla labklājība nevar nodrošināt mieru, personīgu apmierinātību, nozīmīgas attiecības vai dziļi iesakņotu mērķi. Visbagātākie magnāti viegli varēja kļūt vientuļāki, tukšāki un dusmīgāki nekā visvienkāršākie, trūcīgākie un vispazemīgākie kristieši.

Izpēti Jēzus sarunu ar Nikodēmu (Jāņa 3:1-15)! Kādi notikumi, iespējams, stimulēja Nikodēma interesi par Jēzus vēsti? (ieteikums: pārskati arī 2:13-25). Kāda nozīme ir tumsai? Kāda ir Kristus galvenā vēsts Nikodēmam? _____

Nikodēms bija liecinieks Dieva spēkam un varai, kā tā bija atklājusies Jēzus kalpošanā un tāpēc mēģināja satikt Viņu slepenībā. Jēzus varēja atteikties šim slepenajam mēģinājumam, bet, negribēdams, ka kāds iet bojā, Viņš labprāt pieņēma šo iespēju vest Nikodēmu soli tuvāk valstībai. Nikodēma nabadzība bija garīga, nevis materiāla. Bagātināts ar pasaulīgiem labumiem un paaugstinātu sociālo stāvokli, viņš tik un tā garīgi cieta badu.

Nikodēms instinktīvi sacēlās pret jebkādu ierosinājumu, ka tik kompetentiem israēliešiem kā viņš pats būtu vajadzīga atgriešanās. Jēzus tomēr neatlaidīgi atklāja Nikodēmam izvēli starp nosodījumu un glābšanu, kam bija mūžīgas sekas. Baidoties no apsūdzības un izsmiekla, Nikodēms atteicās pieņemt Kristus aicinājumu. Izskatījās, ka saruna ir beigusies neveiksmīgi. Tomēr garīgā sēkla, kas bija aprakta viņa sirds augsnē, lēni dīga.

„Pēc Kunga pacelšanās Debesīs, kad mācekļi bija vajāšanu izklīdināti, Nikodēms bez bailēm iznāca atklātībā. Viņš savu bagātību izlietoja jaunās draudzes atbalstīšanai, ko jūdi bija cerējuši iznīcināt līdz ar Kristus nāvi. Briesmu laikā viņš, piesardzīgais un šaubīgais, stāvēja stingri kā klints, stiprinādams mācekļu ticību un nodrošinādams ar līdzekļiem evaņģēlija darba turpināšanu. Viņu apsmēja un vajāja tie, kas agrāk tam bija parādījuši godu. Viņš kļuva nabags šajā pasaulē, bet nesvārstījās ticībā, kuras sākums bija nakts saruna ar Jēzu.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 177. lpp.)

Necienītie bagātnieki

Ne vienmēr bagātību pavada cieņa. Lai gan daudzi nopelna savu bagātību godīgi, dūšīgi un čakli strādājot un saņemot Dieva svētības, citi ir atklāti blēži. Pat vēl Jaunāk, daži iegūst naudu likumīgi, bet amorāli, jo ne viss amorālais ir nelegāls, kā mēs visi to labi zinām.

Salīdzini Mat. 9:10-13 ar Lūk. 5:27-32, 19:1-10! Kas izraisīja kritiku, ar ko Jēzus saskārās? Ko Viņa reakcija uz kritiku māca mums par žēlastību?

Jērika, Caķeja rezidence, bija kļuvusi par nozīmīgu komerciālu centru, un tajā bija Hēroda pils. Ģeogrāfiskās atrašanās vietas dēļ tajā bija muitas iekasēšanas stacijas. Caķejs varēja viegli kļūt bagāts likumīgi kā reģiona muitnieku priekšnieks. Tomēr ziņojumā teikts, ka mantkārība bija pamudinājusi viņu pārkāpt likumīgās robežas. Dedzīgi patrioti neieredzēja pat godīgus nodokļu iekasētājus, saskatot viņos Romas apspiedēju atbalstītājus, bet viņi lielā mērā nicināja negodīgos, tādus kā Caķejs. Matejs (Levijs) ieņēma līdzīgu vietu Kapernaumā, kur valdīja Hērods Antipa. Tā kā nodokļu iekasētāji parasti kļuva par Romas valdības ierēdņiem, viņi tika uzskatīti par nodevējiem, vai vēl Jaunāk – par zagļiem nodevējiem.

Tomēr Kristu tas neatturēja. Nepadodoties sabiedrības norobežojumiem, Jēzus pusdienoja kopā ar viņiem, saņemot spēcīgu kritiku no gan no priesteriem, gan no vienkāršās tautas. Jēzus attieksmes dēļ šie nicinātie cilvēki beigās tika mantoti evaņģēlijam. Matejs ne tikai kļuva par vienu no divpadsmit mācekļiem, bet arī par Jaunās Derības autoru!

Un atkal mums jābūt uzmanīgiem, izsakot garīga rakstura spriedumus par cilvēkiem. Lai gan visi grēki nav vienāda lieluma un daži noteikti sociālā ziņā ir Jaunāki nekā citi (un tam ir pamatots iemesls), mēs visi esam vienādi Dieva priekšā kā tādi, kam ir vajadzīga Kristus taisnība.

Padomā par kādu labi pazīstamu, bet nicinātu (iespējams, pamatoti) cilvēku savā zemē. Iedomājies, kā būtu, ja tev būtu iespēja liecināt šim cilvēkam. Vai tu to gribētu? Ko tu teiktu?

Apzeltīta vēsts

*Izpēti šos pantus: Marka 4:18, 19; Lūk. 1:51-53; 6:22-25; 12:16-21; 16:13!
Kādu praktisku padomu tie satur? Kādi garīgi brīdinājumi šeit atrodami? Kā
ticīgie var izmantot šos Rakstus, lai darītu par mācekļiem turīgos cilvēkus?*

Ir teiciens, ka mums nepieder tas, kas mums ir. Mēs piederam tam, kas mums ir. Cik viegli ir iekrist materiālā apsēstībā! Tāpēc Jēzus izteica brīdinājumu par „bagātības viltību”.

Padomā, cik viegli ir naudas vai mantas dēļ padarīt neskaidras garīgās prioritātes. Cik svarīgi, ka mēs paturam šo patiesību prātā, cenšoties aizsniegt tos, ko bagātība, iespējams, ir jau padarījusi aklus.

Vienlaikus mums visiem ir jāapzinās realitāte. Daži cilvēki dzīvo tā, it kā vienīgais jautājums, kas tiks uzdots tiesā, ir: Cik daudz naudas tu pelni?

Kristus apgriež otrādi mūsu nepareizi sakārtotās prioritātes. Lai gan īpašumi nav aizliegti, tiem ir jābūt otrā plānā. Materiālie labumi ir Dieva instrumenti, kas paredzēti cilvēku labklājībai. Tie kļūst par svētību nevis ja tos uzkrāj, bet ja ar tiem dalās. Ja tos krāj, tie kļūst par lāstu.

Materiālistiski noskaņotiem cilvēkiem, vienalga, vai tie būtu bagāti vai nabagi, draud briesmas upurēt mūžīgo labklājību laicīgu izpriecu dēļ. Mūžīga laime tiek nomainīta ar īslaicīgiem priekiem, kas izbeidzas un noveco. Cilvēki kalpo vai nu Dievam, vai mantai, bet nekad – abiem. Gan bagātajiem, gan nabadzīgajiem ir jāatceras: „Ko tas cilvēkam palīdz, ka viņš iemanto visu pasauli un zaudē savu dvēseli?” (Mat. 8:36)

Šis brīdinājums materiālisma jautājumā ir svarīgs visiem ticīgajiem, ne tikai viņu pašu dvēseles dēļ, bet arī lai aizsniegtu citus. Kā mēs varam brīdināt bagātos par iespējamām garīgām briesmām, kas var nākt līdz ar bagātību, ja mēs paši kītam tajā pašā slazdā? _____

Pastāvošie draudi

Izpēti Mat. 19:16-26! Kādas garīgas briesmas atklāj šie panti? Kā ticīgie varētu palīdzēt mūsdienu „bagātajiem jaunekļiem”? _____

Viņam piederēja pilnvaras, kvalifikācijas, bagātīgi materiālie resursi, nevainojama morāle un neierobežota pašcieņa! Jaunais mācekļa kandidāts no visas sirds nāca prasīt, kāda ir Kunga glābšanas formula. Vai Kristum vajadzēja viņam glaimot? „Beidzot mēs atgriežam arī augstākās aprindas!” Acīmredzot, šāds iepriecinājums nepiesārņoja Kristus domāšanu. Ja šis lūdzējs sagaidīja uzslavu, tad viņam nācās rūgti vilties. Tā vietā Kristus nosauca desmit baušļus kā minimālo paklausības standartu. Varbūt jaunais valdnieks pats sev uzgavilēja. Pēc viņa pašvērtējuma, viņš bija pirmo šķērsli pārvarējis. Tomēr Kristus kādā citā vietā bija prasījis taisnību, kas ir pārāka par to, ko praktizēja reliģiskie vadītāji. Vai šis standarts tiks pazemināts, pielāgojot to šim kandidātam? Jūda būtu sajūsmā. Ikviens, kas regulē sabiedriskās attiecības, būtu priecīgs. Padomā, ko nozīmētu turīgi atbalstītāji ārzemēs!

Tomēr garīgus trūkumus nevar ne palaist garām neievērotus, ne arī padarīt nenožīmīgus, jo Jēzus misija ir svēta. Kompromiss nav pieļaujams. Ikvienu savtīga tieksme ir jāpakļauj. Kristus parādīja procesu ar trim soļiem: pārdod savus īpašumus, izdali nabagiem, seko Man. Šī bija garīgi bīstama teritorija. Lai gan šis mācekļa kandidāts bija jauns, viņš bija uzkrājis paprāvu bagātību. Greznas mājas, skaisti vīnadārzi, ražīgi lauki, moderni apģērbs, rotaslietu kolekcijas, kalpi, ganāmpulki, varbūt pēc individuāla pasūtījuma izgatavoti ātri kaujas rati – tas viss, iespējams, izskrēja cauri viņa prātam. Dieva nosacījumi bija nelokāmi. Ne kaulēšanās, ne vienošanās nevarēja samazināt cenu. Jēzum jāatdod viss. Pasaulīgs lielums jāapmaina pret debesu mantu.

„Cik daudzi ir nākuši pie Kristus, gatavi saistīt savas intereses ar Viņu, un, līdzīgi bagātajam jauneklim, nopietni vēlējušies iemantot mūžīgo dzīvību! Bet, kad viņiem ir atklāta maksa, kad viņiem pasaka, ka jāatstāj ir viss – mājas un zemes, sieva un bērni, un savu dzīvību nav jāuzskata par vērtību – viņi noskumuši aiziet. Viņi grib debesu dārgumus un dzīvi, kas ir novērtēta kā dzīvota kopā ar Dievu, bet viņi nav labprātīgi atdot savu laicīgo bagātību. Viņi nav labprātīgi nodot visu, lai iegūtu dzīvības kroni.” (E. Vaita „The Advent Review and Sabbath Herald”, 1898. g. 19. aprīlis.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļas „Nikodēms” 167.-177. lpp., „Levijs Matejs” 272.-280. lpp., „Vienas lietas tev trūkst” 518.-523. lpp., „Caķejs” 552.-556. lpp., grāmatā „Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļu „Palīdzība bagātajiem” 209.-216. lpp.

„Ir daudz runāts par pienākumu pret novārtā pamestiem trūcīgajiem, bet vai nevajadzētu mazliet uzmanības veltīt arī neievērotajiem bagātniekiem? Daudzi tos uzskata par neglābjamiem, un kristieši dara maz, lai atvērtu acis šiem pasaules godības apžilbinātajiem un apmulsinātajiem, kas no sava redzesloka ir pazaudējuši mūžību. Tūkstošiem bagātnieku nebrīdināti ir guldīti zemes klēpī. Lai gan viņi mums var šķist vienaldzīgi, tomēr daudzi patiesībā ir dvēselēs nomākti. (..)

Bagātība un laicīgs gods nespēj dāvēt mieru dvēselei. Daudzi bagātie ilgojas saņemt kādu dievišķu stiprinājumu, kādu garīgu cerību, viņi ilgojas pēc kaut kā, kas izbeigtu bezmērķīgas dzīves vienmuļību, un arī sabiedriskajā dzīvē jūt vajadzību pēc kaut kā, viņiem trūkstošā. Maz bagātnieku apmeklē dievnamu, jo jūt, ka tur saņem maz labuma. Dzirdētā mācība neskar viņu sirdis. Vai mēs nevērsīsimies tieši pie viņiem?” (E. Vaita „Kristus dziedinošā kalpošana”, 210. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Bagātajiem, kas atgriezās, bija svarīga loma, finansiāli uzturot tikko izveidojušos kristīgo kustību. Lai gan bija izņēmumi, ticīgos raksturoja uzupurīga došana. Dieva valstība sastāv no cilvēkiem ar godīgām sirdīm no visām sociālajām šķirām. Kristiešiem nevajadzētu ne baidīties, ne apbrīnot bagātos, bet bezbailīgi pasludināt Dieva atklāsmi, ka viņi var tikt glābti. Saprotot, ka mums nekad nevajadzētu pakļaut kompromisiem teoloģiju un principus, kādas praktiskas izmaiņas draudze var ieviest, lai turīgajiem būtu vieglāk atrast tajā sadraudzību? Kā tavas draudzes evaņģelizācijas stratēģija pievēršas vajadzībai meklēt mācekļus starp turīgajiem? Ko īpašu tava draudze var reāli darīt, lai aizsniegtu bagātos?

2. Izlasi Bībeles pantus, ko E. Vaita izmanto piektdienas citātā. Kas ir būtiskākais, kas tajos ir pateikts? Kā mēs varam palīdzēt tiem, kas domā, ka viņu laime atrodama bagātībā un materiālos īpašumos, lai viņi saprastu, ka atrodas uz nepareizā ceļa?

9. TĒMA 22. – 28. FEBRUĀRIS

DAROT PAR MĀCEKLIEM PIE VARAS ESOŠOS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 13:1-7, Marka 2:23-28, Mat. 8:5-13, 26:57-68, 27:11-14, Ap.d. 4:1-12.

ATMIŅAS PANTS:

„Dieva vārds auga augumā, un mācekļu skaits Jeruzālemē stipri pieauga, un liels pulks priesteru kļuva ticīgi.” (Ap.d. 6:7)

Mocekļu bezbailība un gara spēks mācekļiem tika piešķirts tikai tad, kad šī žēlastība bija vajadzīga. Tad arī piepildījās Pestītāja apsolījums. Pēterim un Jānim liecinot sinedrija priekšā, cilvēki „brīnījās; viņi arī uzzināja, ka tie bijuši kopā ar Jēzu”. (Ap. d. 4:13) Par Stefanu ir sacīts, ka „visi, kas sēdēja sinedrijā, skatījās uz viņu un redzēja viņa vaigu līdzināties eņģeļa vaigam”. Cilvēki „nespēja pretoties gudrībai un garam, ar kādu viņš runāja”. (Ap. d. 6:15,10) Pāvils, rakstīdams par savu pratināšanu ķeizara galmā, saka: „Man pirmo reizi aizstāvoties, neviens nebija klāt, bet visi bija mani atstājuši (..). Bet tas Kungs stāvēja man klāt un iedeva man spēku, lai caur mani sludināšana būtu pilnīga un visas pagānu tautas dzirdētu to. Un es esmu izrauts no lauvas rīkles”. (2. Tim. 4:16,17).” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 354., 355. lpp.)

*Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei
29. februārī!*

Respektējot autoritātes

Gadsimtiem ilgi ļaudis ir cīnījušies, lai saprastu valdības lomu un funkciju, un kā pilsoņiem vajadzētu attiekties pret to. Kas dod valdniekiem tiesības valdīt? Kāda veida valdība ir vislabākā? Vai cilvēkiem vienmēr vajadzētu paklausīt savai valdībai? Ja ne, tad kāpēc? Šie ir tikai daži jautājumi, ar kuriem mēs cīnāmies līdz pat šodienai.

Izlasī Rom. 13:1-7! Kāda svarīga vēsts šeit mums ir dota? Kā šos pantus un vēsti, ko tie māca, var izmantot ļaunprātīgi? Kādi piemēri mums ir vēsturē, kad tas tā ir noticis? Kā mēs kā baznīca varam mācīties no šīm kļūdām savā vēsturē, kā arī no kristīgās baznīcas kļūdām kopumā? _____

Romas impēriju Kristus laikā raksturoja apspiestība un brutalitāte. Romiešu leģioni terorizēja un pakļāva civilizētās tautas, ar varu pievienojot tās impērijai. Vairāki simti tūkstoši tika padzīti, apcietināti un nogalināti. Marionešu valdības, ko bija atļāvusi Roma, iespējams, bija pat vēl ļaunākas nekā pati Roma. Tomēr pietiekami interesanti, ka Jēzus nekad neaizstāvēja nekāda veida sacelšanos pret valdību, ne arī nodokļu nemaksāšanu tai (sk. Lūk. 20:25). Vienīgā reize, kad Jēzus nepaklausīja civilajiem likumiem – apgāza naudas mijēju galdus – parādīja riebumu, ko Viņš izjuta pret priesteru pārkāpumiem. Tas nebija vērst pret romiešiem kā tādiem.

„Dieva ļaudis atzīs cilvēcisko valdību kā dievišķi noteikto kārtību un mācīs paklausību tai kā svētu pienākumu tās likumīgajās jomās. Bet, ja tā nonāk konfliktā ar Dieva prasībām, Dieva Vārds ir jāatzīst par augstāku nekā visa cilvēciskā likumdošana. „Tā saka Kungs” nedrīkst nobīdīt malā, lai dotu priekšroku „tā saka baznīca vai valsts”. Kristus kronis ir jāpaceļ pāri pasaules valdnieku diadēmām.” (E. Vaita „Liecības draudzei” 6. sēj. 402. lpp.)

„Vai jūs neesat lasījuši...?”

Diemžēl daži no visspēcīgākajiem un ietekmīgākajiem cilvēkiem, ar kuriem Jēzus darbojās, bija tā laika reliģiskie vadītāji, no kuriem daudzi bija naidīgi noskaņoti pret Viņu. Tomēr, pat sastopoties ar viņiem, Jēzus vienmēr centās nest glābšanu. Viņš nemeklēja argumentus, Viņš gribēja glābt visus cilvēkus, pat tos varenos un ietekmīgos, kas beigās Viņu nosodīja uz nāvi.

Izlasi Marka 2:23-28; 3:1-6 un Mat. 12:1-6! Kā šajās tikšanās reizēs atklājas, ka Jēzus, neskatoties uz atklāto naidu pret Viņu, centās aizsniegt šos cilvēkus? Ko Viņš teica un ko darīja tādu, kas būtu aizskāris viņu sirdis, ja tās nebūtu aizvērtas? _____

Interesanti, ka, tiekoties ar šiem cilvēkiem, Jēzus atsaucās uz Rakstiem un pat uz svēto vēsturi. Tie bija informācijas avoti, kuriem vajadzēja aizskart reliģiskos vadītājus. Jēzus centās uzrunāt viņus tur, kur vajadzēja būt iespējamam rast kopīgu pamatu. Piemēram, Viņš citēja Bībeli, runājot par to, cik žēlastība ir svarīgāka par rituālu. Tā Viņš centās iedot vadītājiem dziļāku izpratni par likumu, ko viņi teicās tik dedzīgi un svēti mīlam un paaugstinām.

Savā stāstā par dzīvnieka izvilksanu no bedres sabata dienā Jēzus apelēja pie viņu uzskatiem par pieklājību un laipnību. Tomēr viņu rūgtums un naidis pret Jēzu aizēnoja pat to.

Visbeidzot, brīnumiem pašiem par sevi vajadzēja spēcīgā veidā uzrunāt šos ietekmīgos vadītājus un pievērst viņu uzmanību neparastam Cilvēkam viņu vidū.

No mūsu šodienas pozīcijām ir viegli atskatīties un brīnīties par šo cilvēku aklumu un cietsirdību. Kā mēs varam būt droši, ka, cenšoties pasargāt kaut ko, ko mēs negribam atstāt, paši neklūstam aizvērti gaismai, kas nāk no Dieva? Kāpēc to ir vieglāk izdarīt, nekā mēs domājam? _____

Romiešu virsnieks

Lai gan atsevišķas Kristus tikšanās ar ietekmīgiem cilvēkiem beidzās asi, bija ievērojami izņēmumi, piemēram, Nikodēms. Vēl viena konstruktīva tikšanās bija ar Romas virsnieku (militāro oficiēri).

Izlasi Mat. 8:5-13 un Lūk. 7:1-10! Ko mēs no šiem ziņojumiem varam mācīties par liecināšanu cilvēkiem, kas ir ietekmīgās pozīcijās? _____

Kad virsnieks uzzināja, ka Jēzus tuvojas, viņš nosūtīja dažus draugus, lai atrunātu Viņu no nākšanas. Izjuzdams dziļu cieņu pret jūdu pielūgsmi un Jēzus garīgumu, viņš jutās necienīgs saņemt Kristus personīgo uzmanību. Tieši pirms Jēzus ierašanās viņš tomēr riskēja pats tuvoties Viņam. Virsnieks paskaidroja situāciju, izsakot ticību, ka Kristus pavēle vien var atjaunot kalpa veselību. Atsaucoties uz militāro pieredzi, viņš zināja, ko nozīmē autoritāte. Viņš paklausīja savam komandierim, savukārt viņa padotie paklausīja viņam. Cik pārsteidzoši, ka šis ietekmīgais cilvēks (vēl pie tam romietis!) parādīja tik dziļu ticību, bet daudzi, kuriem bija daudz vairāk priekšrocību garīgā ziņā, Jēzu noraidīja.

Šeit noderētu godīga pašpārbaude. Mums vajadzētu jautāt pašiem sev, vai neesam kļuvuši bezrūpīgi un neatbalstām tikai pareizas doktrīnas, tā vietā, lai piedzīvotu dzīvu ticību? Vai jaunāki, mazāk sagatavoti ticīgie neizsaka dziļāku ticību nekā tie, kas ir uzauguši kā kristieši? Vai mūsu garīgās priekšrocības nav kļuvušas par iemeslu mūsu neatkarībai no Dieva? Vai garīgas iespējas ir pagājušas garām neievērotas? Ja mēs atbildam apstiprinoši, tad mūsu risinājums ir Kristus. Ikviens var baudīt virsnieka piedzīvojumu. Šim stāstam vajadzētu iedrošināt tos, kas nes evaņģēliju starp ietekmīgiem cilvēkiem. Cik daudz virsnieku ir 21. gadsimtā? Lai viņu ticība iedvesmo un stiprina mūsu ticību!

Nesavtīgā kalpošanā un sevis aizliegšanā ir spēks, kas var uzrunāt jebkuras šķiras cilvēku. Ko no šīm īpašībām mēs parādām savā dzīvē un liecībā?

Tiesas diena

Izlasi Mat. 26:57-68, 27:11-14, Lūk. 23:1-12, Jāņa 18:19-23, 31-40, 19:8-12!

Ko mēs varam mācīties no Jēzus liecības šiem ietekmīgajiem cilvēkiem?

Kristus zemes dzīves pēdējās dienās Viņa sekotāji redzēja nesatricināmas uzticības sāpīgo cenu. No apcietināšanas līdz krustā sišanai Kristus nes liecību zemes visvareno – monarhu, pārvaldnieku un priesteru – priekšā. Citu pēc cita Viņš pārbauda to sirdis, kas ir saindējušies ar pasaulīgu autoritāti. Liekas, ka viņi Viņu kontrolē. Kareivji pārstumj Jēzu starp saviem tiesas pagalmiem, saviem konciliem, savām pilīm un savām tiesas zālēm, neapzinoties, ka galu galā šī ir Viņa pasaule. Lai arī kādu spriedumu viņi izsaka pret Kristu, tas beigās būs spriedums, ko viņi būs izteikuši paši pret sevi.

Lai gan Kristus liecināja, lai cilvēki kļūtu par mācekļiem, reizēm rezultāts bija ļoti atšķirīgs no tā, kādu Viņš pats būtu vēlējies. Kā Jēzus būtu priecājies, ja Pilāts, Kajafa, Hērods un citi pakļautu savas sirdis un nožēlotu! Stūrgalvīgi viņi noraida Viņa lūgumus, bezjūtīgi apejot savu pēdējo aicinājumu iegūt glābšanu.

Līdzīgi Kristus 21. gadsimta sekotājiem vajadzētu pieņemt, ka, liecinot par Dievu, lai darītu cilvēkus par mācekļiem, rezultāts bieži vien var izrādīties pavisam citāds, nekā viņi būtu vēlējušies un lūguši. Viņu pūlēm ne vienmēr līdzī nāks izmērāma veiksmē. Tam nevajadzētu viņus ne padarīt mazdūšīgus, ne arī nomākt tālāko liecināšanu. Patiess mācekļis, tāpat kā Kristus, ir uzticīgs līdz nāvei, nevis uzticīgs, līdz piedzīvo vilšanos. Aicinājums pieņemt lēmumu atdala kviešus no pelavām. Par kviešiem priecājas, pelavas apraud, ļaujta turpinās. Neskatoties uz Kristus šķietami neveiksmīgo liecību šo spēcīgo vīru priekšā, notika kaut kas apbrīnojams, jo, saskaņā ar Ap. d. 6:7, vairojās ne tikai mācekļu skaits, bet „liels pulks priesteru kļuva ticīgi”. Tikai Dievs vien zina, cik daudzi no šiem priesteriem klausījās un vēroja Jēzu Viņa dzīves pēdējās stundās.

Agrīnais sprādziens

Kristus pirmie mācekļi enerģiski nesa uz priekšu evaņģēliju visā civilizētajā pasaulē. Mājas, sinagogas, publiskie stadioni, tiesas zāles un karaļu pilis kļuva par vietām, kur tika pasludināta Debesu valstība. Tomēr Jēzus pravietoja, ka būs apcietināšanas, pratināšanas un naidīgi noskaņoti valdnieki (Mat. 10:16-20). Diemžēl tie, kam bija laicīga vara, Kristu pieņēma vislēnāk.

Izlasi, cik vari, no šīm Rakstu vietām: Ap.d. 4:1-12, 13:5-12, 50; 23:1-6; 25:23-26:28! Lai gan kāds varētu padomāt, ka daudzi cilvēki tika atgriezti acumirkļī, tā nenotika. Šie dramatiskie rezultāti bija redzams iznākums pamatā esošajiem apstākļiem. Pirms pļaujas ir sējas laiks. Kristus bija uzticīgi pasludinājis evaņģēliju. Misionāri bija liecinājuši visā Jūdējā. Pirmie, kas atgriezās, bez šaubām, palīdzēja nest vēsti tālāk. Kad Kristus personīgi uzvarēja nāvi, apstiprinot Savu vēsti, tūkstošiem vārtrūmē sēdošo ienāca valstībā. Viņi bija sekojuši Viņam slepus. Viņu sirdis bija atsaukušās Viņa aicinājumiem. Taču kultūras faktori, darbs un ģimenes spiediens bija aizkavējis viņu acīmredzamo atsaucību. Kristus augšāmcelšanās iznīcināja šķēršļus, pamudinot pieņemt lēmumu.

Tad, protams, stāstā ienāk apustulis Pāvils. Viņa liecība tomēr netika vispārīgi atzīta. Dažreiz populāri vīrieši un sievietes viņu vajāja un izraidīja. Viņu apmētāja ar akmeņiem, pēra, meta cietumā un citādi vajāja – bieži vien pie ietekmīgo cilvēku kūdīšanas dēļ. Viņu nepatikai pret kristietību bieži bija politiski motīvi.

Pārvaldnieks Fēlikss apcietināja Pāvilu, lai nomierinātu reliģisko opozīciju. Viņa sekotājs Fēsts bija labāk noskaņots, bet viņam pietrūka gribasspēka atbrīvot Pāvilu. Oficiālās vizītes laikā ķēniņš Agripa un viņa māsa Bernike (Hēroda dinastijas turpinātāji) pieprasīja tikšanos ar Pāvilu. Diemžēl, tāpat kā viņu senči, viņi noraidīja Pāvila aicinājumu pieņemt glābšanu. Arī 21. gadsimta kristiešiem, saskaroties ar līdzīgu atmešanu un vajāšanām, ir jābūt neatlaidīgiem.

Kā tie, kas meklē mācekļus, strādājot laicīgu un reliģisku autoritāšu vidū, var izvairīties no mazdūšības, ko rada biežie noraidījumi? Kas vēl var tikt uzrunāts no viņu liecības, Kristus sekotājiem strādājot ietekmīgo cilvēku labā?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļu „Romiešu virsnieks” 315.-318. lpp., „Pie Annas un Kajafas” 698.-715. lpp., „Pilāta tiesas namā” 723.-740. lpp.; grāmatā „Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļu „Palīdzība bagātajiem” 209.-216. lpp.; grāmatā „Apustuļu darbi” nodaļu „Tu mani gandrīz pārliecināji” 433.-438. lpp.

„Bagātību mīlošas, pasauli pielūdzošas dvēseles nav iespējams vest pie Kristus gadījuma rakstura saskarsmē ar tām. Šie cilvēki ir visgrūtāk sasniedzami. Visiem, kuriem ir misijas gars, kuri izturēs līdz galam un neklūs mazdūšīgi, ir jāvelta īpašas pūles viņu labā. Daži no mums ir sevišķi piemēroti darbam ar bagātajiem un ietekmīgajiem.” (E. Vaita „Kristus dziedinošā kalpošana”, 213. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kad vien Jēzus liecināja pie varas esošajiem, citi to ievēroja. Daži bija ietekmīgās pozīcijās, citi ne. Līdzīgi Nikodēmam un Jāzepam no Arimatijas daudzi no izglītotās priesteru šķiras nāca pie ticības pamazām. Daži aculiecinieki, kas redzēja Kristus sadursmes ar reliģiskajiem vadītājiem, arī ticēja. Vulkāna izvirdums parasti atrodas zem kalna garozas. Ar aci novērtēt stiprumu nav iespējams. Precīziem mērījumiem nepieciešami speciāli instrumenti. Līdzīgi arī Jēzus kustības eksplozīvais potenciāls Viņa zemes kalpošanas laikā palika apslēpts. Pēc Viņa augšāmcelšanās valstība tomēr izlauzās ārā, par ko liecināja milzīgās atgriešanās pat starp tiem, kas atradās ietekmīgās pozīcijās. Uzticīga sēšana beidzot bija atnesusi bagātīgu ražu. Ko šie fakti stāsta mums par to, cik svarīgi ir, ka mēs neklūstam mazdūšīgi, ja mūsu liecība neizskatās tik efektīva, kādai tai vajadzētu būt, īpaši augstākajās aprindās?

2. E. Vaita rakstīja iepriekš minētajā apgalvojumā, ka daži ir īpaši piemēroti darbam, lai aizsniegtu pie varas esošos. Kādas īpašības varētu būt tam piemērotas? Vienlaikus, kāpēc mums vajadzētu būt uzmanīgiem, lai neierobežotu tos, kas, pēc mūsu domām, nav tik piemēroti?

DAROT PAR MĀCEKĻIEM TAUTAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 56:6-8, Mat. 11:20-24, Jāņa 12:20-32, Rom. 15:12, Ap.d. 1:7, 8.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo Mans nams būs lūgšanas nams visām tautām.” (Jes. 56:7)

Kristus vēsts jau no paša sākuma bija paredzēta ikvienam. Jau agri evaņģēlijs izgāja pa visu pasauli, jo tas ir universāli noderīgs. Bez šaubām, šī doma izaicināja mācekļu domāšanu. Šo izaicinājumu ilustrē, piemēram, viņu sākotnējā reakcija uz Kristus sarunu ar samarieti. Viņi domāja, ka Jēzus kā Mesija ir tikai jūdu pravietojumu un cerību piepildījums. Viņi bija nepareizi sapratuši praviešus, īpaši Jesaju, kura vēsts ietvēra visus cilvēkus. Jēzus, visu tautu ilgas, nevarēja būt ierobežots tikai vienai Jaužu grupai. Glābšana varēja būt no jūdiem, bet tā bija domāta visiem. Kristus sekotājiem ir jāiet tālāk par nacionālajām robežām, starptautiskajiem konfliktiem, valodu atšķirībām un citām grūtībām, jo Viņš parādīja priekšzīmi, ka evaņģēlijs sludināms dažādām kultūrām.

Mēs kā septītās dienas adventisti šo aicinājumu īpaši redzam Atkl. 14:6: „Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām.”

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. martā!

Praviešu pasludināta

Senie pravieši paredzēja pagānu tautu pievēršanos uz Rakstiem pamatotai ticībai. Pagānu dievību pielūgsmi un destruktīvo dzīvesveidu no savas vietas izkustinās pilnīga pakļaušanās Jehovam un ticība Viņam. Israēla ienaidnieki straumēm plūdis uz Jeruzālemi, lūgdami atļauju ieiet, izslāpuši pēc garīgām zināšanām. Israēla uzdevums bija nodot Dieva universālo ielūgumu apkārtesošajām tautām.

Diemžēl Israēla misijas degsme bija novirzījusies no pareizā ceļa laicīgu rūpju dēļ. Lielā vīzija tika aprakta zem pašapmierinātības. Kristus atnākšana vismaz dažos šo vīziju atdzīvināja.

Izlasi Jes. 56:6-8; Mihas 4:1, 2; Jonas 3:7-10; 4:1! Ko šie panti māca par universālu misiju un par to, cik ierobežoti bija daži Israēlā, lai to saprastu?

Israēlam bija jābūt par gaismu tautām. Dzenoties pēc brīnišķīgajām priekšrocībām, kas bija israēliešiem, pagānu tautas jautāja par israēliešu monoteisko ticību, un tādējādi daudzi no viņiem tika pievērsti patiesajam Dievam.

Diemžēl viss notika citādi. Israēls kļuva tik ļoti vērsts uz iekšu, ka pazaudēja no redzesloka savu plašāko mērķi un bieži arī Dievu, kas viņiem bija devis tik daudz.

Mūsdienu kristieši sastopas ar līdzīgu izaicinājumu. Vai viņi uzupurēsies, lai dotu ieguldījumu evaņģēlija izplatīšanā, vai arī viņi kļūs iekšēji vērsti, aizmirstot savu plašāko uzdevumu? Šajās lomatās iekrist ir vieglāk nekā mēs domājam.

„Kunga vārdā pacelsim savas balsis slavā un pateicībā par ārzemju misijas darba rezultātiem. Un vēl joprojām mūsu Ģenerālis, kas nekad neklūdās, saka mums: "Ejiet uz priekšu. Ieejiet jaunās teritorijās. Paaugstiniet standartu ikvienā zemē. Celies un topi apgaismota, jo tava gaisma nāk un Kunga godība uzlec pār tevi." Mūsu lozungam vajadzētu būt: Uz priekšu, tik uz priekšu. Dieva eņģeļi ies mums pa priekšu, lai sagatavotu ceļu. Mūsu rūpes par attālākiem reģioniem nevar tikt noliktas malā, kamēr visa zeme nebūs apgaismota ar Kunga godību." (E. Vaita „Liecības draudzei”, 6. sēj. 28., 29. lpp.)

Bēdas jums!

Izlasi Mat. 11:20-24, Lūk. 4:25-30, 17:11-19 un Jāņa 10:16! Kādu svarīgu vēsti mēs varam paņemt no šiem pantiem? Kā mēs varam to, kas šeit ir rakstīts, attiecināt uz sevi, uz mūsu laiku un mūsu kontekstu? Kāds princips šeit ir atklāts, kas mums ir jāņem vērā? _____

Kristus gribēja pamodināt Savus ļaudis, kam bija tik lielas priekšrocības, lai viņi kā tauta sāktu pildīt savu patieso aicinājumu un nolūku. Viņš gribēja, lai tie redz, ka glābšana, pat izredzētajai tautai, nav nekas tāds, kuru vari saņemt jau piedzimstot. Tā netiek nodota ar gēniem vai pirmdzimtības tiesībām. Ir jāizdara apzināta izvēle, lai to pieņemtu, – izvēle, ko varēja izdarīt un ko arī izdarīja tie, kas nebija no Israēla.

Treneri reizēm stimulē savus atlētus, salīdzinot viņus ar konkurējošām skolām vai organizācijām: „Ja jūs trenēsieties tikpat uzcītīgi, enerģiski un intensīvi kā viņi, tad jums būs panākumi.” Skaidri redzams, ka trenera motivācija ir iedvesmot, radīt vēlmi, nevis to samazināt.

Tieši tāpat Jēzus gribēja, lai Viņa ļaudis piedzīvotu tādu pašu glābšanas pilnību, kādu jau piedzīvoja daži, kas nebija jūdu izcelsmes. Viņa vārdi izraisīja dažos cilvēkos sašutumu, jo Viņš sludināja kaut ko tādu, ko viņi negribēja dzirdēt, lai arī cik labi zināmām un saprastām vajadzēja būt šīm patiesībām.

Dažiem cilvēkiem patiešām var būt lielākas garīgās priekšrocības nekā citiem, bet tiem, kam ir šīs priekšrocības, ir jāsaprot, ka, lai arī kas viņiem ir dots, tā ir dāvana no Dieva, kas ir jāizmanto Viņa godam, nevis cilvēku pašu pagodināšanai.

Kā ir ar mums? Kā ir ar visām priekšrocībām, ko mums kā tautai ir devis Dievs? Kāpēc ir svarīgi vispirms atzīt šīs priekšrocības un tad pazemīgi saprast atbildības, kas nāk līdz ar tām? _____

„Mēs gribam redzēt Jēzu”

Izlasi Jāņa 12:20-32! Kā šajos pantos ir atklāts evaņģēlija vēsts universālums?

Pa visu Jeruzālemi klīda runas. Tikko bija notikusi Kristus uzvarošā iejāšana. Oziannas saucienus ātri nomainīja jautājumi. Kas notiks tālāk? Vai Jēzus kļūs par kronētu ķēniņu?

Pūlī, kas bija sapulcējies uz Pashā svētkiem, bija grieķu izcelsmes pielūdzēji. Ievēro, ko viņi saka Filipam: „Kungs, mēs gribam Jēzu redzēt!” Citiem vārdiem, viņi gribēja redzēt Jēzu. Viņi gribēja būt ar Viņu. Viņi gribēja mācīties no Viņa. Kāda liecība Kristus universālajam raksturam un Viņa vēstij! Cik skumji arī, ka tie, kam vajadzēja teikt to pašu, gribēja atbrīvoties no Viņa.

Iespējams, grieķi tuvojās Filipam tāpēc, ka viņam bija grieķu vārds. Nākdams no Betsaidas, komerciāla zvejniecības centra – tā tad vietas, kur saplūst dažādas kultūras, – viņš, iespējams, runāja arī grieķu valodā. Pantā izteikta doma, ka Jēzus nebija klāt. Varbūt Viņš pielūdza netālu tādā vietā, kas bija rezervēta jūdiem.

Tomēr vēlāk, pievienojies Saviem mācekļiem un grieķu taujātājiem ārējā pagalmā, Jēzus izpildīja šo vīru vēlēšanos. Ievēro, ko Viņš tiem teica: „Ja kāds...” Tas nozīmē: ja kāds cilvēks – sieviete, jūds vai grieķis – grib viņam sekot, viņi to var darīt, bet tam būs sava cena.

*Kāda bija šī cena? Kā mēs saprotam tās nozīmi? Sk. Jāņa 12:25.*_____

Šiem svešautiešiem vēl klātesot, debesīs pērkona balsi atskanēja apstiprinoša tiesas un uzvaras vēsts. Jēzus teica, ka šī balss atskanēja nevis Viņa, bet jūdu un grieķu dēļ, lai viņu ticība tiktu stiprināta. Kristus vārdi nekavējoties apstiprināja, ka Viņa nāve ir domāta visai pasaulei.

Barjeru nojaukšana

Izlasi Jāņa 7:35, 8:48 un Lūk. 10:27-37! Kā šie panti parāda, kāpēc reģionālajām, etniskajām un citām barjerām nevajadzētu atrast vietu starp kristiešiem, darot par mācekļiem visas tautas? _____

Dažu vadītāju nicinājumam pret Jēzu nebija robežu. Un atkal šausmīgā ironija: tie, kam vajadzēja būt pirmajiem, kas pieņem Viņu un Viņa vēsti, bija tie, kas pret viņu visniknāk cīnījās. Israēla priesteri nievāja Dieva Dēlu, turpretī tie, kas nebija no viņu tautas, pieņēma Viņu kā Mesiju. Kāda spēcīga un skaidra mācība šeit ir tiem, kas sevi uzskata (un varbūt pamatoti) par garīgi izredzētiem!

Nosodot Kristu, viņi ne tikai nosauca Viņu par tādu, kurā ir velns, bet viņi padarīja visu vēl sliktāku, nosaucot Viņu arī par samarieti. Viņi pat izsmēja Viņa liecību grieķu vidū, skaidri parādot savu nicinājumu pret tiem, kas nav no viņu tautas un ticības. Israēla vadītājiem likās neiedomājami, ka Jēzus varētu mācīt grieķus. Jēzus stājās tam pretī, atklājot raksturu, kas neņem vērā etnisko izcelsmi.

Cik interesanti ir arī tas, ka Viņš izmantoja patiesu stāstu par samarieti, lai sniegtu spēcīgu garīgu mācību par to, ko nozīmē patiesi piepildīt Dieva likumu. Reliģiskie vadītāji, ko, bez šaubām, atturēja izkropļotā izpratne par levītu likumiem un apgānīšanu, drīzāk bija pagājuši garām ievainotam cilvēkam. Nicināts svešautietis, samarietis, apzināti bija ignorējis etniskos aizspriedumus, glābdams svešinieka dzīvību. Kāds dzēlīgs rājiens visiem tiem, kas nicināja un nievāja tos, kas bija grūtībās, tikai tāpēc, ka šis cilvēks nāca no citas etniskās, sociālās vai kultūras vides.

Padomā, kad tu pēdējo reizi palīdzēji kādam, kas bija grūtībās! Kādi bija tavi attaisnojumi, kāpēc tu nepalīdzēji? Atskatoties atpakaļ, ko tev vajadzēja darīt citādi? _____

Liels uzdevums

Izlasi Rom. 15:12, Ap. d. 1:7, 8, Jāņa 11:52, 53, Mat. 28:19, 20! Kāda ir šeit svarīgā vēsts, un kā šī vēsts saskan ar triju eņģeļu vēsti no Atkl. 14. nod.?

Dieva noslēdzošais darbs nebūs pabeigts, kamēr mūžīgais evaņģēlijs, kas izteikts Atklāsmes grāmatas triju eņģeļu vēstīs, nebūs šķērsojis visas rasu, etniskās, nacionālās un ģeogrāfiskās robežas. Neizpaužot precīzu laiku, Raksti skaidri apliecina, ka šis evaņģēlijs skanēs visā pasaulē. Dieva uzvara un tās pasludināšana ir nodrošināta.

Ir pravietots, ka tautas pieņems šo vēsti. Tam ir jānotiek, bet kas upurēs sevi kā Dieva žēlastības kanāli? Kas pievienosies Kristum, pārvarot rasu, etniskās un valodas barjeras, kas traucē evaņģēlija vēsts izplatīšanā? Kas iztukšos savus kabatas portfeļus un naudas makus? Kas upurēs laicīgas ērtības un ģimenes saites, lai attīstītu Dieva darbu? Šie ir jautājumi, kas mums katram sev jāuzdod. Ko mēs darām, lai aizsniegtu citus, lai arī kas viņi būtu un lai kur viņi atrastos? Cik žēl, ka daži ticīgie ļauj rasistiskiem stereotipiem, ar kultūru saistītiem aizspriedumiem un sātana radītām sociālām barjerām atturēt sevi no dedzīgas evaņģēlija pasludināšanas, kamēr viņu ticības biedri ir izkaisīti pa visu pasauli, labprātīgi upurēt savu dzīvi, lai evaņģēlijs varētu tikt pasludināts.

„Mūsu veiksmē misijas darbā ir proporcionāla mūsu pašizliedzīgajām, sevi upurējošajām pūlēm. Tikai Dievs var novērtēt paveikto darbu, evaņģēlija vēstij izskanot skaidrā un tiešā veidā. Ir apgūti jauni lauki, un ir darīts dedzīgs darbs. Patiesības sēkla ir sēta, gaisma ir uzplaiksnījusi daudzos prātos, paplašinot uzskatus par Dievu un ļaujot pareizāk saprast, kāds raksturs ir jāizveido. Tūkstošiem ir sniegtas zināšanas par patiesību, kāda tā ir Jēzū. Viņi ir pildīti ar ticību, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli.” (E. Vaita „Liecības draudzei” 6. sēj. 28. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā „Apustuļu darbi” nodaļas „Lielais uzdevums” 25.-34. lpp., „Vasarsvētki” 35.-46. lpp., grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļu „Ārējā pagalmā” 621.-626. lpp. un „Žēlsirdīgais samarietis” 497.-505. lpp.

„Šajā vietā, kur gulēja cietējs, ceļojot nonāca kāds samarietis, un, to ieraudzījis, viņš iežēlojās. Viņš nejautāja, vai svešinieks ir jūds vai pagāns. [...] Tā uz jautājumu: „Kurš ir mans tuvākais?” tika atbildēts uz visiem laikiem. Kristus parādīja, ka mūsu tuvākais nenozīmē tikai kādu no draudzes vai ticības, pie kuras mēs piederam. Šeit nav nozīmes rasei, ādas krāsai vai sabiedriskajai šķirai. Mūsu tuvākais ir katrs cilvēks, kam vajadzīga mūsu palīdzība. Mūsu tuvākais ir ikkatra ienaidnieka ievainota un sasista dvēsele. Mūsu tuvākais ir ikviens, kas pieder Dievam.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas”, 503. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko mūsu finansiālais atbalsts draudzes vispasaules misijai liecina par mūsu patieso nodošanos evaņģēlija nešanai? Kāpēc mums ir jāiesaistās ne tikai finansiāli? Kā līdzekļi, kas šobrīd tiek iztērēti draudzes uzturēšanai, varētu tikt novirzīti starpkultūru evaņģelizācijai?

2. „Mums nevajadzētu domāt, ka evaņģēlija darbs ir galvenokārt atkarīgs no mācītāja. Ikvienam cilvēkam Dievs ir devis darbu, ko darīt, kas ir saistīts ar Viņa valstību. Ikvienam, kas apliecina Kristus vārdu, ir jābūt nopietnam, nesavtīgam darbiniekam, kas gatavs aizstāvēt taisnības principus. Ikvienai dvēselei vajadzētu uzņemties aktīvu līdzdalību Dieva darba uz priekšu virzīšanā. Lai arī kāds būtu mūsu aicinājums, kā kristiešiem mums ir darāms darbs, lai darītu Kristu zināmu pasaulei. Mums ir jābūt misionāriem, kam galvenais mērķis ir dvēseļu mantošana Kristum.” (E. Vaita „Liecības draudzei” 6. sēj., 427. lpp.) Grupā pārrunājiet, ko nozīmē šeit rakstītais un ko jūs varētu darīt vairāk, lai palīdzētu noslēgt darbu, ko mēs esam aicināti darīt?

3. Pakavējies vairāk pie tā, ko Jēzus teica Jāņa 12:25! Ko nozīmē „ienīst” savu dzīvību „šajā pasaulē”? Kā mums vajadzētu šo „naidu” paust?

DAROT PAR MĀCEKĻIEM GARĪGOS VADĪTĀJUS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 6:12-16, Jāņa 16:7-14, Lūk. 6:20-49, Jer. 50:31, Jes. 57:15, Ap.d. 1.

ATMIŅAS PANTS:

„Bet notika tajās dienās, ka Viņš aizgāja uz kalnu Dievu lūgt; un Viņš pavadīja visu nakti Dieva lūgšanā. Un, kad gaisma ausa, tad Viņš sasauca Savus mācekļus un izredzēja no tiem divpadsmit, kurus Viņš nosauca par apustuļiem.” (Lūk. 6:12, 13.)

Aktīvi darot Savus sekotājus par mācekļiem, Viņš zināja, ka Viņa laicīgā dzīve būs īsa. Tāpēc Viņš nodevās mācekļu apmācīšanai, lai tie turpinātu darbu pēc tam, kad Viņš būs aizgājis. Viņš bija viņu Skolotājs. Viņa darbs bija saistīts gan ar zināšanu nodošanu, gan arī prasmi un iemaņu veidošanu ar praktisku nodarbību un noteiktas kārtības palīdzību.

Mācekļu sagatavošana vadītāju amatam noteikti ietvēra zināšanu iegūšanu, bet garīgā izaugsme bija galvenais. Viņiem bija vajadzīga pieredze Dieva lietās, ticībā, grūtībās, svēttapšanā un sevis upurēšanā, kā arī intelektuālu doktrīnu un teoloģijas izpratne. Zināšanas vien nebija pietiekama sagatavošanās priekšā esošajiem smagajiem izaicinājumiem. Jēzus deva viņiem abus.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. martā!

Ar ko sākas vadīšana

Kristus zemes dzīve bija samērā īsa. Tāpēc mācekļu veidošanas darbs bija neatlaidīgs. Ko vajadzētu izvēlēties? Cik daudzus vajadzētu izvēlēties? Jēzus mācekļi, bez šaubām, pēc skaita bija simtiem. Vai ikvienam vajadzētu iziet masu apmācības? Kristus saprata, ka vadītājus vislabāk var izaudzināt mazās grupās, nevis masveidīgi ar lekcijām. Kristus pirmajai klasei tika izraudzīts ierobežots audzēkņu skaits.

Izpēti Lūk. 6:12-16! Ko Jēzus darīja, pirms Viņš izraudzīja mācekļus, un kāpēc tas bija tik svarīgi? _____

Veiksmīgai izvēlei bija nepieciešama dziļāka gudrība. Jēzus tuvojās Savam debesu Tēvam lūgšanā, lai šo gudrību iegūtu. Tāpat arī lūgšanai vajadzētu notikt pirms vadītāju kandidātu izraudzīšanas, darot par mācekļiem 21. gad-simtā. Ja Kristus uzskatīja, ka Viņam ir nepieciešamas lūgšanas, lai iegūtu vajadzīgo gudrību, cik daudz vairāk mūsdienu kristiešiem vajadzētu lūgt dievišķu gudrību, izvēloties tos, kas pārraudzīs lielā uzdevuma attīstību.

Izvēlējies divpadsmit, Jēzus nosauca viņus par apustuļiem – par Saviem pilnvarotajiem pārstāvjiem, kam bija garīga autoritāte. Plašākā mācekļu sabiedrība šo ordināciju jeb pilnvarojumu neuzlūkoja ar redzamu greizsirdību vai negatīvām jūtām. Vēlāk Jēzus varēja pilnvarot plašākas grupas ar 72 mācekļiem un varbūt arī citas, par kurām Raksti neziņo. Divpadsmit apustuļi tomēr palika tie, kas visciešāk staigāja ar Jēzu. Viņi uzņēmās vislielāko atbildību, un tāpēc bija vajadzīga visplašākā apmācība un visdziļākā nodošanās. Lai to izdarītu, bija vajadzīga mērķtiecīga organizatoriska struktūra starp pirmajiem kristiešiem. Kristus nodeva vadītājiem šīs organizācijas iekšienē spējas un audzināšanu, kas bija atbilstošas viņiem paredzētajiem pienākumiem.

Pārdomā, ko deva tas, ka Jēzus daudz laika pavadīja lūgšanā. Ko tam vajadzētu mācīt mums par mūsu lūgšanu dzīvi? Ko lūgšana izdara tevī?

Zināšanas un pieredze. I

Informācija bija neaizstājama Jēzus vēsts sastāvdaļa. Informācija vien nevar pārveidot, bet ikviena pārveidošana ietver informāciju. Protams, zināšanām nepiemīt spēks radīt izmaiņas, bet Dieva Gars, darbodamies cilvēku sirdīs, rada to, kas nepieciešams, lai pievērstos Dievam.

Izlasī Jāņa 16:7-14! Ko Jēzus šeit pasaka tādu, kas palīdz mums saprast, cik ierobežotas ir intelektuālās zināšanas pašas par sevi, lai saprastu un piedzīvotu patieso kristietību? _____

Bībeles zināšanas kopā ar Dieva dievišķo Garu veido garīgu kopumu, kas pārveido cilvēkus un sabiedrības. Savā ticības dzīvē un Dieva Vārda izpētē mācekļu skolotājam vajadzētu dzīties pēc šiem abiem.

Kristietība augsti vērtē inteliģenci, domāšanu un iztēli. Saprātīgas domas eksistence visā Bībelē, milzīgā cieņa, kas tika parādīta skolotājiem jūdaismā, un lielā uzmanība, ko rakstu mācītāji veltīja saglabātajiem senajiem rakstiem, liecina par zināšanu svarīgumu.

Kristietība nav nesaprātīga ticība. Neskatoties uz to, noteikti elementi kristietībā ir pacēlušī emocijas, jūtas un pieredzi pāri zināšanām. Šis viedoklis paziņo, ka tas, kam cilvēki tic, ir samērā mazsvarīgs, jo nozīme ir tikai piedzīvojumiem. Paklausība un stingra īpašu patiesību ievērošana tiek uzskatīta par diezgan nesvarīgu, emocijas un reliģiska sajūsma kļūst par garīga patiesuma mērauklu.

Rakstu eksistence darbojas pretī šim neprātīgajam piedzīvojuma valdzinājumam. Piedzīvojums bez zināšanām kļūst par pielādētu raķeti bez virziena. Turpretī zināšanas bez piedzīvojuma kļūst nedzīvas un bieži formālas. Patiesi kristīgie vadītāji saprot, ka ir jāattīsta abi – ne tikai viņos pašos, bet arī viņu mācekļos.

Pārdomā visus labos iemeslus savai ticībai! Vienlaikus, kāda loma ir piedzīvojumiem? Kāpēc mums ir vajadzīgi abi? _____

Zināšanas un pieredze. II

Izlasi Lūk. 6:20-49! Kā šajos pantos ir atklātas gan zināšanas, gan piedzīvojumi? Tas ir, kā tie šeit ir sasaistīti, parādot, ka abi ir nepieciešami ne tikai mūsu personīgajās gaitās ar Kungu, bet arī darot par mācekļiem citus?

Garīgās zināšanas ir obligāti nepieciešamas mūsu garīgajai pārveidošanai. Kristus pats tika uzskatīts par galveno Skolotāju. Atklātajās klases telpās, kas robežojās ar jūras krastu, kalniem un Dieva radītajiem brīnumiem, Kristus izplatīja pārveidojošas zināšanas. Svētais Gars pamodināja nedzīvās sirdsapziņas, lai pieņemtu šīs patiesības. Darbs ar mācekļiem ir nepilnīgs, ja nav piedzīvojumu, bet piedzīvojumus ir jāvada zināšanām.

21. gadsimta mācekļu apmācītājiem ir jāiegūst pamatīgas zināšanas Raktos, kas ir autentisks garīgās informācijas avots. Tāpat viņiem ir jāizplata mācības un doktrīnas, neņemot vērā popularitāti vai izdevīgumu. Dievs sagaida, ka rūdīti ticīgie nenoklusēs neko, pacietīgi vadot jaunatgrieztos arvien plašākā izpratnē un zināšanās par brīnišķīgajām, dzīvi pārveidojošajām patiesībām – īpaši šī laika patiesību par triju eņģeļu vēsti.

Ko Jēzus saka Lūk. 6:39, runājot par mācekļu apmācīšanu, kas būtu jāpatur prātā ikvienam, kas strādā ar nākamajiem mācekļiem? Kā mēs varam būt droši, ka neesam līdzīgi tiem, no kā Jēzus šeit brīdina? _____

Galu galā, zināšanu un piedzīvojumu apvienojums, kas rada nesavtīgu mīlestību, būs visiedarbīgākais spēks, ko iemantot ikvienam mācekļu apmācītājam.

Pirmie vadītāji

Ne mazāk interesanti un svarīgi ir tas, ka, izvēloties vadītājus, Jēzus izvēlējās no pazemīgākās, mazāk izglītotās ļaužu šķiras. Kristus neizvēlējās sinedrija mācības un daiļrunību. Paejot garām paštaisnajiem skolotājiem, Meistars izvēlējās pazemīgos, neizglītotos vīrus, lai pasludinātu patiesības, kurām bija jāizmaina pasaule. Viņa mērķis bija apmācīt un izglītot šos vīrus par Savas draudzes vadītājiem. Turpretī viņiem bija jāapmāca citi un jāsūta viņi pasaulē ar evaņģēlija vēsti. „Lai viņiem būtu veiksmē darbā, viņiem tika dots Svētā Gara spēks. Ne cilvēciskā gudrībā vai spēkā bija jāpasludina evaņģēlijs, bet Dieva spēkā.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 17. lpp.)

Ko šie panti mums stāsta par to, kāpēc Kristus izvēlējās tieši šos cilvēkus par Savas draudzes vadītājiem, nevis tos, kam bija daudz vairāk vadīšanai nepieciešamo rakstura īpašību? Cef. 2:3, Mat. 11:29, Jer. 50:31, Jes. 57:15.

Tomēr mums ir jābūt ļoti uzmanīgiem, lai neizdarītu nepareizus secinājumus par to, kāpēc Jēzus izvēlējās tieši tos cilvēkus. Jēzus nebija pret izglītoto šķiru. Viņš pats parādīja daudz zināšanu agrā jaunībā (Lūk. 2:46, 47). Tie, kas ir visizglītotākie, visturīgākie un ietekmīgākie, bieži vien nav gatavi pazemoties tā, kā ir nepieciešams (īpaši vadītājiem), lai Kungs varētu viņus izmantot. Protams, ne vienmēr tā ir. Kungs izmantoja šādus cilvēkus (padomā par Nikodēmu, Jāzepu no Arimatijas, sk. arī Ap. d. 6:7). Tas tikai nozīmē, ka bieži vien šāda tipa cilvēki nav atvērti Svētā Gara vadībai.

Izlasī 1. Kor. 9:19 un Fil. 2:3! Kādas rakstura iezīmes šeit atklājas, un kāpēc tās ir tik izšķirošas ne tikai vadītājam, bet ikvienam, kas apliecina Kristus vārdu? Kā mēs varam mācīties iegūt šīs īpašības savā dzīvē? _____

Ko Jēzus atstāja

Nākamās paaudzes liecina par iepriekšējo pūļu panākumiem. Kad vien šīs pūles ir radījušas paliekošus rezultātus, šos veikumu vajadzētu izpētīt un atkārtot. Vai Kristus metodei, darot cilvēkus par mācekļiem, bija nozīmīgi rezultāti?

Protams. Tā izmainīja pasauli. Neviena no mums nevarētu lasīt Bībeles izpētes materiālu pēc vairāk nekā 2000 gadiem, ja Kristus nebūtu guvis panākumus, apmācot pirmos draudzes vadītājus.

Izlasī Ap. d. 1. nodaļu! Ko šī pirmā nodaļa par agrīnās draudzes veidošanos mums stāsta par Dieva ieceltu vadītāju nepieciešamību? Ko viņi meklēja vadītājā? (Sk. 22. pantu) Ko mēs no tā varam mācīties, meklējot istos vadītājus? _____

Jēzus iedibināja Savu valstību un parādīja principus, kas nodrošina tās augšanu. Laužot ceļu cauri tumsai uz saullēktu, Kristus izvēlējās vadītājus, kuru vājumu aizēno Viņa spēks, jo viņi ir pilnībā atkarīgi no Viņa. Lai gan reliģiskie vadītāji viņus nevērtēja augstu un viņiem pietrūka akadēmisko zināšanu, Jēzus izredzētie vadītāji bija pārāki par farizejiem, jo viņiem bija tādas īpašības kā pazemība, atkarības izjūta un patiesums. Cik svarīgi, lai mēs visi parādītu šādas rakstura īpašības, vienalga, kādas ir mūsu pozīcijas draudzē. Ar laiku tie, kam bija nozīmīga formālā izglītība un augstāks sociālais stāvoklis, kļuva par daļu no draudzes.

„Kā Kristus pārstāvjiem mācekļiem vajadzēja atstāt izšķirošu iespaidu uz pasauli. Fakts, ka tie bija vienkārši vīri, nesamazināja, bet gan pavairoja viņu iespaidu, jo klausītāju domas novirzīja no cilvēkiem pie Pestītāja, kurš, lai gan neredzams, vēl arvien darbojās kopā ar tiem. Brīnišķīgās apustuļu mācības, viņu iedrošinājuma un cerības pilnie vārdi visiem pierādīja, ka tie nedarbojas savā, bet Kristus spēkā. [23] Pašiem pazemojoties, viņi apliecināja, ka Tas, kuru jūdi piesita krustā, bija Dzīvības Lielkungs, dzīvā Dieva Dēls un ka Viņa vārdā tie tagad veic darbus, kādus Viņš bija darījis.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 22., 23. lpp.)

Kādas īpašības tu meklē draudzes vadītājos? Kāpēc? Kādas ir trīs galvenās lietas, ko tu gribi viņos redzēt? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā un salīdziniet atbildes! _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļas „Pirmie evaņģēlisti” 349.-358. lpp., „Pēdējais ceļojums no Galilejas” 488.-496. lpp. un „Kalna svētruna” 298.-314. lpp. un grāmatā „Apustuļu darbi” nodaļas „Divpadsmitu apmācīšana” 17.-24. lpp., „Lielais uzdevums” 25.-34. lpp. un „Septiņi diakoni” 87.-96. lpp.

„Visur, kur Kristus darbojās, bija atmodinātas dvēseles, kas apzinājās savu vajadzību, kas alka un slāpa pēc taisnības. Bija pienācis laiks šīm tvīkstošajām sirdīm nest vēsti par Viņa mīlestību. Pie visām tām mācekļiem bija jāiet kā Kristus pārstāvjiem. Ticīgajiem bija jāpārliecinās, ka viņi ir Dieva iecelti skolotāji, lai nepaliktu bez pamācītājiem tad, kad Kristus vairs nebūs starp tiem.

Šajā pirmajā ceļojumā mācekļiem vajadzēja iet tikai tur, kur Jēzus jau bija gājis un ieguvis draugus. Sagatavošanās ceļam bija visvienkāršākā. Nedrīkstēja piejaut neko, kas viņu prātus novērstu no lielā uzdevuma vai kaut kā izraisītu pretestību un aizvērtu durvis tālākam darbam.” (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 351. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunāji savas atbildes uz ceturtdienas pēdējo jautājumu! Ko jūs varat mācīties cits no cita atbildēm?

2. Izlasi Ap. d. 6:1-6! Kāpēc šie starpgadījumi atklāj vienu no iemesliem, kāpēc draudzei ir vajadzīgi labi vadītāji?

3. Pārdomā vairāk šo līdzsvara ideju starp pieredzi un zināšanām kristieša dzīvē. Vai ir iespējams, ka dažādiem cilvēkiem ir nepieciešams atšķirīgs līdzsvars? Tas ir, daži cilvēki liktu lielāku uzsvāri uz pieredzi, nevis uz zināšanām, bet citi pievērstos vairāk zināšanām, nevis pieredzei? Ja jā, kā mēs varam mācīties būt iejūtīgi pret šo atšķirību savās pūlēs, darot cilvēkus par mācekļiem? Kā mēs varam iemācīties, ka varbūt tas, kas mums ir vajadzīgs, nav tas pats, kas ir vajadzīgs citiem? Pārdomā arī šo pantu: „Jūdi prasa zīmes, un grieķi meklē gudrību.” (1. Kor. 1:22) Kā šis pants atklāj atšķirību starp zināšanām un pieredzi?

PLAUJA UN PLĀVĒJI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 1:40-46, 4:28-30, Lūk. 24:4-53, Ap. d. 1:6-8, Mat. 9:36-38, Lūk. 15. nod.

ATMIŅAS PANTS:

„Ar to Mans Tēvs ir godā celts, ka jūs nesat daudz augļu un topat par Maniem mācekļiem.” (Jāņa 15:9)

Daudzējādā ziņā šīs nedēļas pētījumi ir turpinājums iepriekšējai tēmai. Kristus veidoja garīgos vadītājus noteiktam mērķim – Dieva valstības pasludināšanai. Principiem un metodoloģijai, ko izmantoja Jēzus, ir jābūt garīgajam pamatam kristiešu sagatavošanai mūsdienās.

Citiem vārdiem, mūsdienu vadītāju attīstības teorijām nekad nevajadzētu aizstāt pamatu, ko ir ielicis pats Kristus. Kad vien skaļa reklāma un publicitāte gūst virsroku pār garīgo augšanu, rezultāti ir seklums un garīga sterilitāte. Kad vien cilvēku vešana pie Dieva notiek bez nožēlas, atgriešanas un garīgas pārveidošanās, misija grīļojas. Vadītāju apmācība vadīt locekļu piesaistīšanas kampaņas, mediju iekarošanu un sabiedrisko attiecību pasākumus, nevis sagatavošana garīgai cīņai, noved pie katastrofas. Patiesai evaņģelizācijai un mācekļu veidošanai centrā ir (1) sava grēcīguma atzišana, (2) patiesa, sirdī izjusta nožēla, (3) mūsu nedalītā garīgā pakļaušanās un (4) nepārvarama vēlēšanās izplatīt dievišķo vēsti citiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. martā!

Ubaga maize

Tuvojoties Kristus aiziešanai no zemes, Viņa rūpes bija saistītas ar mācekļiem, kuriem Viņš nesavtīgi kalpoja un ko dziļi mīlēja. Viņus nedrīkstēja pamest. Lai gan Jēzum pašam bija jāatgriežas uz debesīm, Svētajam Garam tika dots uzdevums nodrošināt garīgu tuvību, ko mācekļi bija baudījuši Viņa klātbūtnē. Kristus norādījumi attiecībā uz Gara darbu bija tik vērtīgi, ka Jānis veltī vairākas nodaļas, lai tos saglabātu. Viens noteicošs elements bija Gara liecība par Kristu, lai gan Gars neliecinās viens. Gara vadībā arī Kristus mācekļi liecinās par Jēzus kalpošanu. Dievs varēja dot uzdevumu eņģeļiem un iztikt bez cilvēku palīdzības, lai izplatītu evaņģēliju. Tā vietā Viņš savam svētajam aicinājumam izvēlējās grēcīgus, kļūdainus, neparedzamus cilvēkus.

Izlasi Jāņa 1:40-46, 4:28-30, 15:26, 27; 19:35, 36! Ko šie panti mums māca par veidiem, kā Dievs un cilvēki darbojas kopā dvēseļu mantošanā? _____

Sarunvalodā evaņģelizāciju varētu aprakstīt kā procesu, kur „ubagi pastāsta citiem ubagiem, kur atrast maizi”. Andrejs šeit noteikti izceļas. Viņa brāļa Pētera raksti kādu dienu būs iekļauti Svētajos Rakstos, Pētera kalpošanas hronika ir atspoguļota Apustuļu darbos un Kristus iekļāva Pēteri savu trīs tuvāko draugu lokā. Andrejs nekad nesaņēma šādu pagodinājumu. Neskatoties uz to, viņš saņēma īpašu atzinību par sekošanu Kristus vienkāršajiem norādījumiem, vadot cilvēkus pie Jēzus.

Cik daudzus no Dieva izredzētajiem auglīgajiem traukiem – evaņģelizācijas vadītājus, administrācijas un draudzes vadības locekļus – ar Kristu ir iepazīstinājuši uzticīgi mācekļi, kuru identitāte, cilvēciski runājot, jau sen ir aizmirsta? Lai gan šie cilvēki paši par sevi nebija sabiedrībā populāri, padomā, cik nepilnīgs būtu bijis Dieva darbs, ja viņi nebūtu uzticīgi liecinājuši par Jēzu. Kristus sagatavoja Savus mācekļus lielākiem uzdevumiem, vispirms piedāvājot vienkāršus darbus, ko viņi varēja paveikt. Samariete, Filips un Andrejs parāda, kāds spēks ir vienkāršai liecībai un sirsnīgam ielūgumam. Mēs visi esam aicināti darīt tāpat.

Kad Jēzus prasīja pacietību

Izlasi Lūk. 24:47-53, Ap.d. 1:6-8, 16:6-10! Kāpēc bija nepieciešams gaidīt Garu? Kāda bija Gara loma pirmkristiešu draudzes evaņģelizācijas darbā? Kādu iedrošinājumu mūsdienu ticīgie var paņemt no Pāvila pieredzes, piedzīvojot vilšanos? Kādas mācības par pacietību un Dieva noliktā laika gaidīšanu mēs varam gūt no šiem pantiem? _____

Ar sarunām un Savu priekšzīmi Jēzus mācīja mācekļiem pacietību. Sastopoties ar fanātismu, nezināšanu, pārpratumiem un atklātu sazvērestību, Kristus pacietīgi saglabāja savu nostāju. Šāda neatlaidība bija iesakņota Kristus pilnīgā atkarībā no Dieva Gara. Jēzus saprata, ja mācekļi līdzīgā veidā nepiedzīvos šādu atkarību, valstības izaugsme būs nopietni apdraudēta. Bet, ja viņi jau sākumā apgūs šo mācību, viņu nākotnes kalpošana būs lemta debesu sasniegumiem. Tāpēc aizejot Viņa pavēle bija: „Gaidiet!”

Kristus ilgojas, lai arī mūsdienu ticīgie apgūtu šo mācību. Kristieši ar labiem nodomiem, bet pašpārlicināti, kas negrib gaidīt Gara vadību, var sagādāt problēmas sev un Dieva valstībai.

Apustulim Pāvilam bija godkārtīgi plāni, ieejot Bitīnijā. Bet pat stūrgalvīgais Pāvils pakļāvās Dieva vadībai un pieņēma Gara iejaukšanos, nevis pretojās tai. Apustulis labprātīgi pieņēma Gara norādījumus, kas viņu sūtīja uz Maķedoniju. Neskaitāmi brīnumi pavadīja viņa pūles šajā vietā. Ja Pāvils stūrgalvīgi būtu sekojis saviem nodomiem, Eiropas misija tiktu uz nenoteiktu laiku apstādināta.

Kā mūsu satrauktais gars var tikt nomierināts, lai pacietīgi sagaidītu Gara vadību? Kādas praktiskas lietas mūsdienu ticīgajiem vajadzētu darīt, lai attīstītu sevī šādu pacietību? Ko pacietība, ar lūgšanām pavadīta uzticība liecina par mūsu attiecībām ar Dievu? _____

Izmantojot autoritāti

*Salīdzini šos pantus: Marka 6:7-13, Mat. 16:14-19, 18:17-20, Jāņa 20:21-23!
Ko tie mums stāsta par autoritāti, kāda bija Jēzus mācekļiem? Ko tie nozīmē
mums šodien?* _____

„Pēteris izteica patiesību, kas ir draudzes ticības pamats, un Jēzus viņu pagodināja kā visu ticīgo pārstāvi. Viņš sacīja: "Es tev došu Debesu valstības atslēgas; un ko tu siesi virs zemes, tas būs siets arī Debesīs; un, ko tu atraisīsi virs zemes, tam jābūt atraisītam arī Debesīs."

"Debesu valstības atslēgas" ir Kristus vārdi. Visi Svēto Rakstu vārdi ir Viņa vārdi, un tie ir ietverti šajā jēdzienā. Šiem vārdiem ir spēks atvērt un aizslēgt Debesis, tie pasludina noteikumus, ar kādiem cilvēki tiek pieņemti vai atmesti. Tā Dieva vārda sludinātāju darbs kļūst par dzīvības smaržu uz dzīvību vai nāves smaržu uz nāvi. Viņiem ir uzdevums, kura iznākumam ir mūžīgas sekas." (E. Vaita „Laikmetu ilgas” 413., 414. lpp.)

Kā Tēvs sūtīja Jēzu, tā Kristus sūta Savus mācekļus. Ar Gara starpniecību Tēvs apveltīja Kristu ar dievišķu spēku. Tāpat Jēzus ar Gara palīdzību piešķir Saviem mācekļiem dievišķu spēku, kas atbilstošs viņu veicamajam uzdevumam virs zemes. Nevienam sekotājam nav jābaidās, ka Kristus varētu viņu piekrāpt. Ir nodrošināta ikviena prasme, talants, spēja un spēks.

Dažreiz vadītāji nesaskata ietvertos principus. Kad vien viņi uztic pieņēmumus, nenodrošinot atbilstošu spēku, ir gaidāma neveiksme. Bieži vadītāju nedrošība atklājas kontrolējošā uzvedībā, kas pakļauj citu cilvēku domas, Dieva doto radošumu un individualitāti. Šādi novājinātajam un pakļautajam māceklim neizdodas darboties efektīvi. Tāda uzvedība ir līdzīga diriģentam, kas mēģina spēlēt vienlaicīgi uz visiem instrumentiem, nevis vada orķestri.

Jēzus paraugs šeit runā spēcīgi. Ja kādam jebkad ir bijušas tiesības uz autoritāti un uzvedības noteikšanu, tad Jēzum noteikti tādas bija. Taču Viņš piešķir autoritāti citiem, uzdeva viņiem strādāt, pašam klāt neesot, kur Viņa vienīgā ietekme bija pamācības un paraugs, un sūtīja viņus kalpošanas un liecināšanas darbā.

Pļāvēji

„Un, kad Viņš jauzu pulkus redzēja, sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija novārdzināti un atstāti kā avis, kam nav gana. Tad Viņš saka uz Saviem mācekļiem: "Pļaujamā daudz, bet pļāvēju maz. Tāpēc lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus Savā pļaujamā."” (Mat. 9:36-38) Kādu svarīgu vēsti mēs varam paņemt no šiem pantiem sev un uzdevumam, kas ir mūsu priekšā? _____

Garīgā raža ir pārpilnībā, bet nepietiek pļāvēju. Sirds augsne bija sagatavota, garīgā sēkla – iesēta, tā bija sadīgusi, bagātīgais mitrums un saules gaisma bija veicinājusi neticamu augšanu. Nobriedušās dvēseles gaidīja pļauju, bet kur ir pļāvēji? Izmantojot vienkāršas, viegli saprotamas vārdu ainas, Jēzus mēģināja iedvest aizrautīgu dedzību.

Reizēm kristieši priecājas par sadraudzību ar citiem ticīgajiem un veido savas grupiņas, akli paejot garām tiem patiesības meklētājiem pasaulē, kas ir nobrieduši pļaujai. Varbūt nesaprotot savu atbildību Dieva priekšā par bojā ejošajām dvēselēm, viņi ir aizņēmti ar draudzes pasākumiem, civilo atbildību, uztura nodrošināšanu un citiem vērtīgiem projektiem, kas domāti pašreizējā stāvokļa saglabāšanai. Šis, bez šaubām, ir labas lietas. Draudzes locekļi, kuriem ir labi nodomi, reizēm apšaubā evaņģelizācijas vērtību vai izsaka šādu viedokli: „Mācītāj, šī evaņģelizācijas lieta ir pareiza, bet vai mums nav vajadzīgas programmas cilvēkiem, kas jau ir draudzē?”

Šis ir pietiekami godīgs jautājums, lai gan mums ir arī jājautā: „Vai Jēzus kādreiz sūdzējās par labības glabātāju trūkumu?” Nē, Viņš lūdza, lai būtu „vairāk pļāvēju”.

Kā mēs varam atrast pareizo līdzsvaru, kalpojot draudzes locekļu vajadzībām un vienlaikus nepametot novārtā misiju? _____

Pazudis un atrasts

Ar mācīšanu un personīgu priekšzīmi Jēzus mācīja Saviem mācekļiem biedroties ar grēciniekiem, pat tik bēdīgi slaveniem kā prostitūtas un nodokļu iekasētāji. Kā gan vēl viņi varētu darīt par mācekļiem visu pasauli? Viņa mācīšana bija bieži vērsta uz šiem grēciniekiem. Nosaucot viņus par „pazudušajiem”, Kristus parāda, cik Viņš bija žēlsirdīgs. Viņš varēja nosaukt viņus par „dumpiniekiem” (viņi noteikti tādi bija) vai „samaitātiem”. Tā vietā Viņš izvēlējās apzīmējumu „pazudušie”.

Vārds „pazudušie” nesatur tādas pašas negatīvas blakus nozīmes, kādas ir šiem citiem vārdiem. Tā vietā, lai nosodītu kritušās dvēseles, mums vajadzētu sekot Kristus paraugam. „Pazudis” ir cēlsirdīgs apzīmējums, jo uz meklētājiem gulstas liela atbildība. Noniecinošas piezīmes atstumj pazodusos. Neitrāla valoda izsaka pieņemšanu un parāda, ka attiecības ir iespējamās. Tāpēc mums ir jābūt uzmanīgiem ne tikai valodā, kā runājam, bet pat vārdos, kā domājam, jo mūsu domas lielā mērā ietekmē mūsu attieksmi pret citiem.

Visā evaņģēlijā Jēzus iedrošina ticīgos kļūt par meklētājiem. Viņš grib, lai mēs mīlam un meklējam pazodusos, neskatoties uz to, kādi cilvēki viņi ir vai kādu dzīvi viņi dzīvo.

„Šī ir tā kalpošana, ko Kungs noteicis: „Kad atraisa kalpības jūga važas, kad tos, kam pāri nodarīts, atlaiž svabadībā un noņem no viņu pleciem jūgu [...], kad tu [...] neatraujies no sava tuvākā.” (Jes. 58:6, 7) Ja jūs paši savās acīs būsiat grēcinieki, kurus izglābusi vienīgi debesu Tēva mīlestība, tad būsiat saudzīgi un iejūtīgi pret tiem, kas cieš grēka dēļ. Tad tiem, kas ir nelaimīgi un vēlas atgriezties, jūs nestāsieties pretī ar skaudību un nosodījumu. Kad jūsu sirdī būs izkūsis egoisma ledus, tad kopā ar Dievu spēsiet just līdzī un dalīties priekā par pazoduso dvēseļu glābšanu.” (E. Vaita „Kristus līdzības”, 210., 211. lpp.)

Izpēti Lūk. 15. nodaļu! Kāda būtiska vēsts izteikta šajās līdībās? Ko šai vēstij vajadzētu mums stāstīt par to, kā Dievs raugās un pazodusajiem un kāda ir mūsu atbildība pret viņiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā „Laikmetu ilgas” nodaļas „Pēdējais ceļojums no Galilejas” 488.-496. lpp., „Kurš ir lielākais?” 436.-440. lpp., grāmatā „Apustuļu darbi” nodaļas „Lielais uzdevums” 25.-34. lpp., „Vasarsvētki” 35.-46. lpp., „Gara dāvana” 47.-56. lpp.

„Mācekļi izjuta savas garīgās vajadzības un lūdza Kungu pēc svēta svaidījuma, kas tos darītu derīgus dvēseļu glābšanas darbam. Viņi nelūdza svētības tikai sev. Tie izjuta atbildību par apkārtējiem ļaudīm, jo saprata, ka evaņģēlijs jāpasludina visā pasaulē, tāpēc pieprasīja spēku, ko Kristus bija apsolījis.” (E. Vaita „Apustuļu darbi” 37. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādus principus no Kristus mācīšanas metodoloģijas vajadzētu izmantot mūsdienu mācekļu skolotājiem? Iedomājies, kā šāda apmācība varētu notikt tavā draudzē!

2. Ceturtdienas pētījumos mēs aplūkojām jautājumu par valodu un to, kā tā tiek lietota. Padomā par vārdiem, ko mēs, septītās dienas adventisti, bieži lietojam. Lai gan mums var būt savs viedoklis, padomā, kā citi, kas nepazīst mūsu terminoloģiju, varētu saprast šos vārdus. Kādos veidos mums vajadzētu būt uzmanīgākiem, izvēloties vārdus, īpaši sarunās ar tiem, ko gribam aizsniegt?

3. Kā ir ar tavu vietējo draudzi? Vai tā ir vairāk vērsta uz sevi un savām vajadzībām vai uz misiju? Kā pievēršanās misijai var palīdzēt draudzei? Citiem vārdiem sakot, ja tava draudze būtu vairāk vērsta uz liecināšanu un misiju, vai tā varētu būt mazāk nobažījusies par savām vajadzībām? Kā citu cilvēku aizsniegšana varētu atrisināt šīs vajadzības?

13. TĒMA 22. – 28. MARTS

BŪT MĀCEKLIM – KO TAS MAKSĀ?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 12:49-53; 5. Moz. 21:15; 1. Kor. 9:24-27; Mat. 18:8, 9; Jāņa 14:1-3; Ebr. 11:32-12:4.

ATMIŅAS PANTS:

„Un mūsu cerība par jums ir stipra, jo mēs zinām, ka jums ir dalība kā ciešanās, tā arī iepriecā.” (1. Kor. 1:7)

Visā vēsturē neskaitāmi miljoni ir labprātīgi upurējuši savas dzīves Kristum. Viņi tika apcietināti, mocīti, pat nogalināti. Miljoni piedzīvojuši izsmieklu, pacietuši atstumšanu no ģimenes un vajāšanās palikuši pie ticības, nevis pametuši Kristu. Tikai Dievs zina pilno ciešanu mēru, ko ir izcietuši Viņam uzticīgie.

Protams, Pāvils brīdināja: „Bet visi, kas grib svētbijīgi dzīvot Kristū Jēzū, arī tiks vajāti.” (2. Tīm. 3:12) Un Pēteris teica: „Jo uz to jūs esat aicināti; jo arī Kristus ir cietis jūsu labā, jums atstādams priekšzīmi, lai jūs sekotu Viņa pēdām.” (1. Pēt. 2:21)

Neskatoties uz tā saucamo „labklājības” sludinātāju solījumiem, lepnas automašīnas un finansiāla peļņa nav automātisks rotājums, kas tiek piešķirts ticīgajiem.

Beigās mēs varam būt droši, ka, lai arī ko maksātu būt māceklim, pārdomājot galīgo atalgojumu, tā ir zema cena.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. martā!

Cenas aprēķināšana: galvenā prioritāte

Izpēti Lūk. 12:49-53; 14:25, 26; Mat. 10:37! Kā lai mēs saprotam šos stingros vārdus? Ko Jēzus mums šeit pasaka? _____

Mūsdienu televīzijas ziņu dienesta veidotāji no šiem vārdiem būtu sarīkojuši kārtīgu skandālu: „Šodien populārais reliģiskais līderis Jēzus no Nācaretes savā pēcpusdienas uzrunā izteicis atbalstu naidam starp ģimenes locekļiem. Komentētāji salīdzina šos tagadējos paziņojumus ar iepriekšējiem saistītiem apgalvojumiem, kuros atbalstītas mīlošas attiecības starp kaimiņiem un ienaidniekiem. Informētie komentētāji domā, vai tas varētu norādīt uz nesen notikušu politikas maiņu. Citi neoficiāli Viņa vārdi runā par visa pārdošanu un peļņas nodošanu Jēzus kustībai. Sekojiet līdzī tālākajai notikumu attīstībai.”

Dziļāka Bībeles izpēte un veids, kā lietots vārds „nails”, palīdz mums saprast, ko Jēzus ar to domāja. 5. Moz. 21:15 satur Mozus likumu par vīru, kam ir daudz sievu. Karaļa Džeimsa versija, sekojot loģiskajai domai, par sievietēm tulko šādi: „Viena mīlotā un otra ienīsta.” Mozus ar to grib pateikt, ka, ja vīram viena sieva patīk vairāk nekā citas, viņš nedrīkst neko atraut tām, kuras viņam patīk mazāk. NRSV un MLB tulkojumos ir izmainīta terminoloģija un vārds „mīlotā” aizstāts ar „mīlēta” un vārds „ienīsta” – ar „izjust nepatiku”. Jūdu Bībele „Tanakh” un NASB (protestantu) Bībele ir palikusi pie vārdiem „mīlēta” un „nemīlēta”. Skaidrs, ka šeit ir izteikta izpratne par relatīvu mīlestību. „Ienīst” šajā kontekstā var nozīmēt „mīlēt mazāk”. Paralēlā Rakstu vieta Mat. 10:37 atbalsta šo domu.

Jēzus doma ir vienkārša, bet dziļa. Kad vien ģimene kļūst par prioritāti un Kristus ierindojas otrajā vietā, Jēzus vairs nav Kungs. Kalpot daudziem kungiem nav iespējams. Kristus noteikti atbalstīja stipras ģimenes saites. Šādas saites tomēr gūst spēku no neizkustināmiem pamatiem. Šis pamats nozīmē mīlēt Dievu pāri visam un pirmā vietā. Dievs nepieļauj nekādas barjeras, pārrāvumus vai nesaprašanās. Būt par mācekli nozīmē augstāko cenu: nedalītu lojalitāti Kristum.

Kā mēs ikdienas praktiskajā dzīvē varam nolikt Kristu pāri visam, tai skaitā ģimenei? Ko tas nozīmē, ja mēs to darām, un kādas tam var būt sekas?

Nesot savu krustu

„Kas nenes savu krustu un neseko Man, tas nevar būt Mans māceklis.” (Lūk. 14:27)

Būt māceklim nozīmē pieņemt Kristu kā Glābēju un Kungu. Sekot Jēzum nozīmē, ka esi gatavs uzņemties tās pašas ciešanas, ko uzņēms Kristus. Tāpēc mums ir jābūt godīgiem veidos, kā mēs atklājam savu vēsti. Godības pilnās patiesības par taisnošanu ticībā, Kristus piedošanu, Jēzus atgriešanos, debesu nesalīdzināmajiem brīnumiem un Dieva beznosacījuma žēlastību noteikti vajadzētu mācīt.

Bet, ja ticīgie ilgojas pasludināt Dieva pilnīgo vēsti, viņi nevar neievērot krusta nešanu. Skumji, ka daži ticīgie kļūdaini uzskata, ka sludināt jebkādu vēsti, kas aicina cilvēkus uz rīcību, ir burta kalpība. „Dievišķā žēlastība ir paveikusi visu,” viņi lepni paziņo, „un cilvēkiem nav jādara nekas cits, kā vien tā jāpieņem.” Tomēr Jēzus tam nepiekrīt.

Izlasi Mat. 16:21-25; Lūk. 21:12-19, Jāņa 15:17-20; 16:1, 2! Ko mums vajadzētu mācīties no šiem pantiem par to, kāda cena ir sekošanai Jēzum?

Pirms kristībām ikvienam kandidātam vajadzētu saprast, ka Kristus pats ir paredzējis viņam krustu, bez kā viņi absolūti nevar kļūt par Viņa mācekli. Vai tas apslāpē atgriešanās prieku? Vai, apsolot viņiem nereālu bezrūpīgu dzīvi, šo prieku varētu palielināt? Atgriešanās atbrīvo ticīgo no grēka nastas, nevis no mācekļa atbildības. Pieņemot Kristus vārdu un publiski atklājot šo izvēli kristībā, ikvienam ticīgajam ir jāsaprot, ka būt par mācekli kaut ko maksā. Taču ko gan tādu piedāvā šī pasaule, kas būtu vērtīgāks par Kristus piedāvājumu? Neko.

Kad tu pēdējo reizi uzņemies savu krustu? Kāds bija šis piedzīvojums? Ko tu no tā iemācījies, kas varētu palīdzēt kādam, kas cīnās ar līdzīgiem izaicinājumiem?

Atbildot ar pašdisciplīnu

*Izpēti šos pantus: Lūk. 14:31-33, 1. Kor. 9:24-27, Ebr. 12:1-4, 2. Pēt. 1:5-11!
Ko tie mums stāsta par mācekļu dzīvi? Ko tu pats esi piedzīvojis kā realitāti,
par ko Bībele šeit mums stāsta?* _____

Mācekļības maksa ietver disciplīnu. Ikviens impulss, ikviena iztēle, visi centieni un ilgas ir jāpakļauj Kristum. Ikviens īpašums, vai tas būtu redzams vai neredzams, ikviens talants un spēja, ikviena vērtība ir jāpakļauj Kristus pavēlei. Tas, ko mēs nenodosim Viņam, var kļūt par elku un noteikti par tādu kļūš, un tam būs iespējams novest mūs no ceļa.

Kristus patiešām piedāvā mums spēku uzvarēt savus rakstura trūkumus. Ikviena iekāre, emocija un prāta tieksme ir jānodod Viņa Gara vadībai.

Ievēro ilustrāciju ar sportistiem, ko Pāvils izmanto dažos no šodienas pantiem. Nevienam sportists nelolo savā sirdī domu, ka viņš skries lēnāk, lēks zemāk vai metīs tuvāk. Nevienam ticīgajam arī nevajadzētu skatīties atpakaļ, īpaši ja uz „spēles” ir likts kaut kas tāds, kas ir mūžīgs, atšķirībā no laicīga skrējēja atalgojuma par viņa neatlaidīgajām pūlēm un treniņiem.

„Skrējēji atteicās no ikkatras iegribas, kas varētu vājināt fiziskos spēkus, un, pakļaujoties stingrai un nepārtrauktai disciplīnai, savus muskuļus attīstīja tik stiprus un izturīgus, lai, pienākot sacīkšu dienai, varētu izturēt vissmagāko slodzi. Cik daudz vairāk to vajadzētu ņemt vērā kristietim, kura risks saistās ar mūžīgām interesēm, lai tas savas tieksmes un kaislības pakļautu prāta un Dieva gribas kontrolei. Viņš nekad nedrīkst pieļaut, ka izpriecas, greznība vai ērtības tā uzmanību novērstu no mērķa. Visi ieradumi un iegribas jāpakļauj visstingrākajai disciplīnai. Vadošie groži jānodod Dieva Vārda mācību apgaismotam un Svētā Gara vadītam prātam.” (E. Vaita „Apustuļu darbi”, 311. lpp.)

Cenu salīdzināšana

Korporācijas pēta iesniegto projektu dzīvotspēju, analizējot izmaksu lietderību. Vai projekts satur elementus, kas nepieciešami, lai veiksmīgi atgūtu ieguldījumus? Vai lietderīgums ir svarīgāks par izdevumiem? Vēl kāds bieži izmantots kritērijs ir ilgtspēja. Vai projekts piedāvā ilgtspējīgu peļņu?

Mācekļības alga līdzīgi var tikt izvērtēta, salīdzinot izmaksas. Šīs izmaksas var ietvert emocionālas ciešanas, sociālu atstumtību, fiziskas mokas, finansiālus zaudējumus, cietumu un pat nāvi. Ikvienam, kas piekrīt kļūt par mācekli, vispirms vajadzētu rūpīgi pārdomāt saistītos ieguldījumus.

Ko šie panti stāsta mums par mācekļības cenu? Mat. 18:8, 9; Lūk. 6:35; Fil. 2:3.

Ko minētie panti saka par lietderību? Lūk. 18:28-30, Jāņa 14:1-3, Atkl. 22:1-5.

Nav šaubu, maksa par sekošanu Jēzum var būt augsta, varbūt pat tā maksā dārgāk par jebko citu. Ticīgajam vajadzētu pārdomāt savas ticības un nodošanās realitāti, ja sekošana Kristum viņam nav maksājusi daudz, varbūt pat visu.

Bet par vienu es esmu pārliecināts: lai arī ko mēs iegūtu šajā dzīvē, lai arī ko mēs sasniegtu, lai arī par ko mēs kļūtu, tas viss ir tikai uz īsu laiku. Tas nebūs ilgstošs. Tas pazudīs uz visiem laikiem.

Turpretī tas, ko mēs iegūstam, pateicoties Jēzum, – mūžīgā dzīvība jaunās debesīs un uz jaunas zemes – ir daudz vērtīgāks par jebko citu, ko šī pasaule mums jebkad varētu piedāvāt.

Pārdomā visas izpriecas, visus priekus un labās lietas uz šīs pasaules šeit un tagad! Kādas tās ir, salīdzinājumā ar mūžību kopā ar Kristu? Kā mēs varam iemācīties vienmēr turēt savā acu priekšā šo salīdzinājumu? Kāpēc ir svarīgi to darīt?

Labāka augšāmcelšanās

Izlasi Ebr. 11:32-12:4! Ko šie panti saka tev personīgi par to, ko maksā būt māceklim, un par mācekļa atalgojumu? _____

Kāda spēcīga doma šeit ir atklāta, īpaši pantā, kur teikts: „Sievas savus mirušos atguvušas ar augšāmcelšanos. Bet citi tika mocīti, nepieņemdami atsvabināšanu, lai iegūtu labāku augšāmcelšanos.” (Ebr. 11:35)

Savā ziņā, esot gan māceklis, gan mācekļu meklētājs, rezultāts ir viens: „labāka augšāmcelšanās”. Mēs sekojam Kristum, jo mums ir apsolījums, cerība, glābšana jaunai dzīvei jaunā pasaulē, kurā nav grēka, ciešanu un nāves. Vienlaikus, tā kā mums ir dota šī cerība, šis apsolījums – nodrošināts ar Jēzus dzīvi, nāvi, augšāmcelšanos un Augstā Priestera kalpošanu – mēs cenšamies arī citiem norādīt uz to pašu cerību, to pašu apsolījumu. Galu galā, pirms lielā cīņa ir galā, ja vien mēs būsim dzīvi, Viņam nākot otrreiz, mēs piedzīvosim vai nu pirmo augšāmcelšanu, vai arī otro augšāmcelšanu kopā ar Jaunajiem. Mēs skaidri zinām, kura ir labāka. Kam gan citam vēl ir nozīme, ja ne piedalīties šajā augšāmcelšanā un darīt visu, ko vien spējam, lai vestu arī citus pie tās?

Plāuja ir nobriedusi. Miljoni gaida aicinājumu kļūt par mācekļiem. Mēs esam svētīti ne tikai ar evaņģēliju, bet ar evaņģēliju „tagadējās patiesības” kontekstā – ar Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas triju eņģeļu vēsti, Dieva pēdējo brīdinājuma vēsti pasaulei.

Ko mēs darīsim ar šīm patiesībām, kuras tik ļoti mīlam? Tāpēc mēs jautājam: kur ir plāvēji? Kur ir tie, kas ir labprātīgi nākt kopā ar Kristu un uzņemties risku? Vai tu pieņemsi Dieva aicinājumu ne tikai būt par mācekli, bet arī darīt citus par mācekļiem, neskatoties uz to, ko tas maksā tev pašam?

Padomā par ietekmi: pirmā augšāmcelšanās, otrā augšāmcelšanās! Šīs izvēles gaismā, kam gan vēl ir nozīme, ja ne būt „labākajā” un palīdzēt citiem arī tur nonākt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita „Apustuļu darbi” nodaļas „Tālajos laukos” 219, 220. lpp., „Bereja un Atēnas” 241., 242. lpp.

„Dievs liek nākt ugunij no debesīm. Atveras zeme. Tiek atbrīvoti tās dziļumos paslēptie spēki. Iznīcinošas uguns liesmas tagad šaujas ārā no visiem dziļākajiem bezdibeņiem. Deg pat klintis. Ir pienākusi diena, kas degs kā ceplis. Elementi izkūst lielajā karstumā, un zeme un tajā esošie darbi sadeg. (Mal. 3:19; 2. Pēt. 3:10) Visa zemes virspuse izskatās kā izkausēta masa – liela, verdoša uguns jūra. Tas ir bezdievīgo sodīšanas un pazudināšanas laiks – "Kunga atriebības diena, atmaksas gads par Ciānu". (Jes. 34:8)

Bezdievīgie savu algu saņems virs zemes. (Sal. pam. 11:31) Viņi "būs kā rugāji, un nākamā diena tiem pielaidīs uguni", saka Kungs Cebaots". (Mal. 3:19) Daži tiks iznīcināti acumirkļī, kamēr citi cietīs vairākas dienas. Visi tiks sodīti atbilstoši saviem darbiem." (E. Vaita „Lielā cīņa” 672., 673. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Dītrihs Bonhēfers, kuru noveda nāvē viņa kristīgā pārliecība, ir sarakstījis slaveno grāmatu „Maksa par mācekļību” („Cost of Discipleship” New York: Collier Books, 1963). Lūk, daži teikumi no šīs grāmatas. Kā tie iederas tajā, ko mēs šajā nedēļā mācījāmies?

„Vecā dzīve ir atstāta aiz muguras un pilnībā pakļauta. Māceklis ir izstumts ārā no savas relatīvās drošības dzīvē, kas ir absolūti nedroša (tas ir, patiesībā, absolūtā Jēzus sadraudzības drošībā).” (62., 63. lpp.)

„Ja mēs gribam sekot Jēzum, mums ir jāuzņemam noteikti soļi. Pirmais solis, kas seko aicinājumam, nošķir mācekli no viņa iepriekšējās eksistences.” (66., 67. lpp.)

„Ikvienam kristietim tiek uzlikts krusts. Pirmās ciešanas Kristus dēļ, kas jāpiedzīvo ikvienam, ir aicinājums saraut saites ar šo pasauli. [...] Kad Kristus aicina cilvēku, Viņš aicina to nākt un mirt.” (99. lpp.)

SATURS

l p p .

„Ejiet un dariet par mācekļiem!”	1
Mācekļi un Raksti	5
Mācekļi un līdzības	12
Mācekļi un lūgšanas	19
Darot par mācekļiem bērnu	26
Darot par mācekļiem slimos	33
Darot par mācekļiem vienkāršos ļaudis	40
Jēzus un sociāli atstumtie	47
Ar bagātajiem un slavenajiem	54
Darot par mācekļiem pie varas esošos	61
Darot par mācekļiem tautas	68
Darot par mācekļiem garīgos vadītājus	75
Pļauja un pļāvēji	82
Būt māceklim – ko tas maksā?	89